

Jamsai

伊人 難 為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

4

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

อินเซียนอวี๋ 銀千羽 ทัยน
นางฟ้าปีกเขียว แผล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่ใช้ใจมาใส่ใจด้วยกัน

ยามกล่าวถึงบุรุษอื่น นางกลับยิ้มแยมเลื่อมใส?
สีหน้าไปหลี่จิ้งหงกลายเป็นน้ำแข็งเย็นยะเยือกเพิ่มขึ้นอีกสามระดับในทันใด กลิ่นอาย
ความเย็นยะเยือกแผ่ขยายไปทั่วทั้งห้องรับรองแขกพิเศษโดยพลัน
เสยเหยาที่ยืนอยู่ข้างประตูหุดตัวแล้วหุดตัวอีกด้วยสีหน้าทุกข์ตรมยิ่ง
ประมุขน้อยอย่าแม้ความเย็นยะเยือกอีกเลย ข้ารับใช้ผู้จงรักภักดีของท่านจวนจะแข็งตาย
แล้ว...
"เปลี่ยนเส้นไหมเดี๋ยวนี" ไปหลี่จิ้งหงมองสายรัดเอวเส้นนั้น...อันที่จริงคือจ้อง
"เอ๋?" โมอีเหรินทำหน้างุนงง "เปลี่ยนอะไรนะ"
"สายรัดเอว"
ไปหลี่จิ้งหงปล่อยให้หน้านิ่งลง ตัดสินใจจะลงมือแก้สายรัดเอวนั้นเสียเอง
สตรีของเขาจะมีสิ่งของของบุรุษอื่นอยู่บนร่างได้อย่างไร แล้วยังรัดแน่นเหลือถึงเพียงนี้เสียด้วย!
เขาจะยอมโดยง่ายได้หรือ!

มากกว่ารัก ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง 4

อันเซียนอวี๋ เซียน นาวฟ้าปักเขียว แปง

伊人難為 (Yi Ren Nan Wei) Volume 4

Copyright © 2019 King-In Publishing Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged with King-In Publishing Co., Ltd.

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2691-5

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เกินครึ่งทางแล้วสำหรับ 'ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง' ในเล่มที่ 4 นี้มีทั้งการประมุขของวิเศษต่างๆ และการประลองที่นักอ่านทุกท่านจะต้องตื่นตาตื่นใจ และคาดไม่ถึงอย่างแน่นอนค่ะ

เริ่มเรื่องในเล่มนี้ด้วยการพบเจอกันระหว่างโมอีเหรินกับคุณหนูสกุลหลี่ หลี่อิงอิงที่เคยหาเรื่องนางเอกของเราเมื่อเล่ม 2 กลับมาเจอกันอีกครั้งก็หาเรื่องโมอีเหรินอีกครั้ง แต่นางจะเย็นเฉยๆ ให้อีกฝ่ายได้สนใจหรือไร นางกับไปหลี่จิ้งหิงจิ้งสั่งสอนพวกของอีกฝ่ายไปโดยที่ดวงตายังไม่ทันกะพริบด้วยซ้ำ ทว่าสิ่งที่กระทบกระเทือนจิตใจโมอีเหรินได้เล็กน้อยกลับเป็นการพบเจอกับโมอีโหว่ ถึงแม้นางและมารดาจะไม่มี ความผูกพันกัน แต่การที่มารดาไม่รู้ว่านางเป็นลูกสาวก็ทำให้โมอีเหริน อึ้งงันไปได้อยู่บ้างจริงๆ ทว่าอย่างไรเรื่องราวเหล่านี้ยังนับเป็นเรื่องเล็กน้อยนัก เมื่อเทียบกับความรู้สึกในตอนที่ถูกเซวียนฉีโดนปองร้ายในงานประลอง ในเล่มนี้ เรื่องราวเข้มข้นมากค่ะ อีกทั้งค่ายกลก็ใกล้จะพังทลายลงเต็มที เหล่าหัวหน้าสมาคมต่างๆ จะทำเช่นไร ยามนี้ท่านตาโมีของเราอยู่ที่ไหน และโมอีเหรินจะช่วยพี่ชายของนางไว้ได้หรือไม่ พลิกกระดาดหน้าต่อไป ติดตามเรื่องราวสนุกสนานเหล่านี้ได้พร้อมกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * **โมอีเทริน** หลานเพียงคนเดียวที่ไม่ซึ้งเงินสั่งสอนอย่างใกล้ชิด ไม่เกรงกลัวผู้ใด อดทนพยามทั้งห้าบนหน้าประณีตราวปั้นแต่งขึ้นอย่างตั้งใจ
- * **ไปหลี่จิ้งหง** มาจากตระกูลเร่ร่อนกายที่ค่อนข้างพิเศษ มีความสูงศักดิ์อย่างชัดเจนในทุกท่วงที่ ตั้งใจติดตามดูแลปกป้องโมอีเทรินด้วยตนเอง
- * **โมอีไหวว** มารดาของโมอีเทริน สตรีงามหยาดเยี่ยมดูอายุราวสามสิบกว่าปี มีฐานะเป็นภรรยาคนแรกและคนสุดท้ายแห่งสำนักเกาฮวาถู่
- * **ฉู่จวินเฟย** บิดาของโมอีเทริน ประมุขตระกูลนักรบยุทธ์คู่ คาดหวังในตัวลูกชายคนโตอย่างมาก
- * **เปลวอัคคี** สัตว์วิเศษธาตุไฟ ยอมรับฉู่เซวียนฉีเป็นนาย แต่ยังคงเชื่อฟังและชื่นชอบโมอีเทรินประดุจเดียวกัน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

31

"เอ๊ะ? ท่านนี่เอง"

โมอีเหรินเงยหน้ามองด้วยสีหน้าตะลึงงัน ก่อนจะเอ่ยโพล่งออกมา

"เจ้ารู้จักนางหรือ" ไปหลี่จิงหงก็มหน้าถามโมอีเหริน

"อืม ข้าเคยเจอนางหนึ่งตอนซื้อตัวเรือ" โมอีเหรินเล่าเรื่องนี้ให้เขา ฟังสั้นๆ

คุณหนูสกุลหลี่ผู้เยอหยิ่งนางนั้นที่มาหาเรื่องนางหมายจะชิงตัวเรือ อ้อ ใช่ โมอีเหรินยังเคยได้ยินคนกล่าวว่านางเป็นลูกศิษย์สำนักเถาฮวา กู้ ดังนั้นจึงทำตัวกำแหงในเมืองฝิงเงินตลอดมา

ทว่าที่นี่ไม่ใช่เมืองฝิงเงิน หากจะมาอาละวาดที่นี่ นางคงไร้สมองแล้ว กระมัง

พอไปหลี่จิงหงฟังจบ เขาก็จัดสตรีนางนี้ลงรายชื่อ 'ถ้ามีโอกาสต้อง จัดการ' ในใจทันที

ยามนี้แยกหรือมารวมตัวกันด้านหน้าหอประมุข

แขกหรือทั้งหมดที่มีเทียบเชิญอยู่ในมือต่างเดินไปทางประตูหลักตรงกลาง ด้วยเหตุนี้จึงคล้ายกับเป็นขบวนพิเศษแถวหนึ่งทางด้านนอกประตู ผู้คนที่ชมความคึกคักอยู่ตรงริมทางเดินสองฝั่งและแขกหรือคนอื่นๆ ที่ไม่มีฐานะอะไรก็เดินเข้าหอประมุขทางประตูใหญ่ด้านซ้ายและขวา ในสถานการณ์ครึกครื้นเช่นนี้ การทะเลาะโต้เถียงเล็กๆ น้อยๆ ไม่อาจดึงดูดความสนใจจากผู้อื่นได้

ทว่าผู้คนที่ใช้ประตูแตกต่างกัน ส่วนของประตูหลักตรงกลางไม่เพียงตรวจเทียบเชิญอย่างละเอียด ยังมีเจ้าหน้าที่คอยนำทางด้วย แยกแต่ละกลุ่มที่กำลังมุ่งหน้าเข้าประตูหลักจะอยู่ห่างกันอย่างน้อยสามก้าวใหญ่

คนที่เทียบเชิญแสดงว่าเขามีฐานะแตกต่างจากผู้อื่น ขณะเดียวกันก็เป็นจุดสนใจให้ทุกคนจับจ้อง ดังนั้นเสียงอุทานเช่นนี้จึงดึงดูดความสนใจของผู้คนทั้งหมดในทันใด

ผู้คนโดยรอบเริ่มกระซิบกระซาบกัน

"นางเป็นลูกศิษย์สำนักเถาฮวาคุ"

นอกจากหัวหน้าน้อยสำนักเถาฮวาคุและลูกศิษย์ไม่กี่คนที่หัวหน้าสำนักถ่ายทอดวิชาให้ด้วยตนเองแล้ว ลูกศิษย์ที่เหลือล้วนสวมอาภรณ์ผ้าไหมสีชมพูดอกท้อเหมือนกันหมด ทำให้จดจำได้ง่ายยิ่ง

"เช่นนั้นลูกศิษย์สำนักเถาฮวาคุนางนี่คือใครกัน" มีคนเอ่ยถามต่อ

การจะมาชมความคึกคักก็ควรจะต้องรู้ว่าตัวเอกคือใคร มิเช่นนั้นความสนุกก็ลดลงไปเยอะ

ทว่าลูกศิษย์สำนักเถาฮวาถู้อย่างน้อยก็มีหลายร้อยคน หากเป็นลูกศิษย์ที่หัวหน้าสำนักถ่ายทอดวิชาให้เอง ทุกคนยังพอจะรู้จักอยู่บ้าง ลูกศิษย์หญิงธรรมดาเช่นนี้ ไหนเลยจะมีผู้ได้รู้ว่านางเป็นใครเล่า

"ข้ารู้ๆ" ยามนั้นเองก็มีคนไปสืบข้อมูลกลับมา และแจ้งแก่ทุกคนอย่างกระตือรือร้นทันที "นางมีนามว่าหลี่อิงอิง ได้ยินว่าตระกูลของนางเป็นตระกูลมั่งคั่งมีชื่อเสียงเลื่องลือในเมืองฝิงเจิ้น นางเป็นบุตรสาวเพียงผู้เดียวในสกุลหลี่ เป็นที่โปรดปรานยิ่งนัก ผู้คนในเมืองฝิงเจิ้นพอบพบหน้านางล้วนไม่กล้าหาเรื่อง"

"อ้อ..."

ทุกคนเข้าใจโดยพลัน ที่แท้ก็เป็นคุณหนูผู้เยอหยิ่งในตระกูลร่ำรวย และทรงอำนาจ ช้ายังโชคดีได้เข้าเป็นศิษย์สำนักเถาฮวาถู๋ จึงยิ่งใช้อำนาจข่มเหงผู้อื่น

"แล้วสตรีน่ารักน่าชังนางนั้นคือใครกัน" มีคนที่เพิ่งรีบรุดมาเข้าร่วมงานประมุขถามขึ้นอย่างประหลาดใจ

"เอ่อ..."

ทุกคนต่างเสียวกริบและอีกอึกไปพักหนึ่ง

"แม้จะไม่รู้ว่านางคือใครกันแน่ แต่ไม่ควรไปหาเรื่องนางเสียจะดีกว่า..." มีคนกระซิบตอบ

จากนั้นเรื่องนี้ก็กลายเป็นหัวข้อสนทนาที่ผู้คนพูดถึงมากที่สุดช่วงนี้ในเมืองชิงเฉิงนอกจากเรื่องภัยพิบัติแผ่นดินไหวเสียแล้ว

เริ่มจากครั้งแรกที่ผู้คนในห้วงโงงใหญ่ของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษถูกปราบเสียจนล้มระเนระนาด ทุกคนก็แปลกใจในตัวนางมิวายพยายาม

สืบข่าวคราวมาหลายวัน ผลสุดท้ายยังสืบไม่ได้ว่านางเป็นใครกันแน่

ข้อยืนยันเพียงหนึ่งเดียวคือหัวหน้าสมาคมหมอโอสถและหัวหน้าสมาคมผู้ครองสิทธิ์วิเศษต่างปกป้องนางอย่างชัดเจน

หากถามว่าผู้ที่ไม่ควรยั่วโทษะที่สุดในดินแดนเทพยุทธ์คือใคร
แน่นอนว่าคำตอบต้องเป็นหัวหน้าสมาคมใหญ่ทั้งสิ้น!

แรงสนับสนุนของสมาคมเองและเจ้าหน้าที่มากมายก็เป็นเหตุผลหนึ่ง
อีกทั้งด้วยหัวหน้าสมาคมใหญ่ทั้งสิ้นก็มีพลังแก่นแท้แก่กล้า ได้ยินว่า...
ล้วนเข้าใกล้ความเป็นเทพยุทธ์มากขึ้นทุกทีด้วย

แล้วในสี่สมาคมนี้สมาคมหมอโอสถเป็นสมาคมที่ไม่ควรล่วงเกิน
ที่สุด

เพราะไม่มีใครรู้ว่าตนเองจะต้องการโอสถช่วยชีวิตเมื่อไร หาก
ล่วงเกินหัวหน้าสมาคมเฟิงเจ้อก็จะถูกจัดว่าเป็นคนที่ห้ามไปมาหาสู่กับ
สมาคม รับรองได้ว่าทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่จะไม่มีสถานที่ใดชายโอสถให้
เป็นแน่

ทุกคนพยายามถกเถียงกันด้วยเสียงแผ่วเบา ทว่าผู้ที่อยู่ใน
สถานการณ์มีใครบ้างที่ไม่ได้ฝึกวรยุทธ์มาแต่เล็ก พลังในการฟังของ
พวกเขาตื่นตะลึงยิ่ง 'เสียงกระซิบ' เช่นนี้ทุกคนล้วนได้ยินอย่างชัดเจน
ดวงหน้าน้อยของไม้อี้เหรินพลันบูดบึ้ง นางเหลือบมองหลี่อิ่งอิง
พลงอ่อย "ไยท่านจึงมาขวางทางข้าอีก"

นี่เรียกว่าอะไร วิญญาณคนตายยังไม่ยอมจากไปหรือ

แม้เรื่องแย่งชิงตัวเธอจะไม่ได้สร้างความหนักใจอะไรให้แก่ไม้อี้เหริน
ทว่าช่างน่ารำคาญยิ่งนัก

โมอีหรินเกลียดปัญหาและคนที่เป็นปัญหาเช่นนี้เป็นอย่างมาก

"ใครขวางทางเจ้า เจ้านั่นละมาขวางทางข้า!" หลีอิงอิงตอบอย่าง
โกรธเกรี้ยว

"ข้าเพียงแต่ยื่นเข้าแถวอยู่ตรงนี้ ท่านต่างหากมาขวางทางข้า
อ้อ...ไม่ถูก นี่ไม่ใช่เรียกว่าขวางทาง นี่เรียกว่าขวางแถวมากกว่ากระมัง"

พอโมอีหรินพูดจบ ทุกคนพลันเห็นแววตาของหลีอิงอิงเข้มข้น
ที่แท้สำนักเถาฮวาคุที่มีชื่อเสียงเรื่องนามก็สั่งสอนให้ลูกศิษย์
ขวางแถวผู้อื่นและใช้อำนาจรังแกผู้อื่นเยี่ยงนี้!

"ข้าไม่ได้ขวางแถวสักหน่อย เป็นเจ้าที่ขวางทางพวกเรา!" หลีอิงอิง
หน้าแดงก่ำ...จากการถูกยั่วโทสะ

โมอีหรินผินหน้ามามองเหล่าสตรีที่สวมใส่ 'เครื่องแบบ' อันงดงาม
แวบหนึ่ง

"พวกท่านมาช้ากว่า เดิมก็ควรรออยู่ด้านหลัง พวกเรามาก่อน ก็ได้
ส่งเทียบเชิญก่อน ยามนี้กำลังรอเจ้าหน้าที่หอบประมุขกลับมา ถ้าพวกเรา
ไม่ยืนตรงนี้ หรือจะให้ไปยืนด้านข้างให้เจ้าหน้าที่หาไม่เจอเล่า" โมอีหริน
ทำหน้าใสชื่อพลางเอ่ย

ผู้คนรอบข้างที่ชมความคึกคักฟังไปพลางพยักหน้าเห็นด้วยไปพลาง
สตรีนางนี้กล่าวได้ถูกต้องทั้งหมด นางมีเทียบเชิญ ยืนรออยู่ตรงนี้
ก็เป็นเรื่องถูกต้อง คนที่มาทีหลังควรรอให้กลุ่มแขกที่อยู่ด้านหน้า
เดินเข้าไปก่อนจึงจะเดินขึ้นหน้าได้ มีอย่างหรือที่รีบวิ่งมาขับไล่ผู้ที่รออยู่
ด้านหน้าเช่นนี้

สำนักเถาฮวาคุกระทำเช่นนี้ช่างไร้หลักการยิ่งนัก

พอนึกถึงจุดนี้ ทุกคนที่เห็นสีหน้าของหลี่อิงฉิงล้วนไม่เห็นด้วยอยู่บ้าง ต่างพากันวิจารณ์อย่างออกรส

หลี่อิงฉิงเคยโดนดูถูกเช่นนี้ที่ใดกัน นางชี้หน้าโมอีเหรินพลางเอ่ยด้วยโทสะ "เจ้าต่างหากที่ยืนอยู่ตรงนี้ไม่ยอมขยับ! ใครจะรู้ว่าเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ เจ้าหน้าที่หอบประมุขก็ไม่สนใจเจ้าเลย ข้าก็ต้องนึกว่าเจ้ามาสร้างปัญหา ตั้งใจยืนอยู่ตรงนี้เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อื่น การแสดงเช่นนี้ข้าเห็นมามากแล้ว"

"ไปข้าจึงต้องดึงดูดความสนใจจากผู้อื่นด้วย"

หลี่อิงฉิงวางมาดอยู่เหนือผู้อื่น มองเหยียดโมอีเหรินแวบหนึ่ง

"ดูจากท่าทางของเจ้าก็เป็นแค่คนบ้านนอก อ่อนต่อโลก ดูก็รู้ว่าเจ้าไม่มีชื่อเสียง ไม่มีฐานะ ไม่มีตำแหน่ง แน่نونว่าคนอย่างเจ้าคงอยากจะมีชื่อเสียงเป็นที่สุด เจ้ามายืนอยู่ตรงนี้ ทุกคนล้วนมองเห็นเจ้า รู้จักเจ้า เจ้าก็มีชื่อเสียงแล้ว ลูกไม้ต้นๆ เช่นนี้มีแต่คนเช่นเจ้าเท่านั้น จึงแสดงออกมาได้ ไม่รู้ว่าผู้อาวุโสเช่นไรถึงสอนคนรุ่นหลังเช่นเจ้าออกมาหน้าขายหน้ายัยนั๊ก!"

"ใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่นส่งเดช ด่าประจานผู้อื่น นี่ก็คือท่าทีของสำนักเถาสวากูหรือ" โมอีเหรินสีหน้าเรียบเฉย ทว่าไปหลี่จิงหงรู้ว่านางโมโหจริงๆ แล้ว

"อย่าเพิ่งโมโห" เขาตอบหลังนางเป็นการปลดอบโยนพลางเอ่ยเตือนเสียงเบา

โมอีเหรินงยหน้าเอ่ยกระซิบเขา "ข้าอยากจัดการนาง"

"ไม่ต้อง นั่นจะทำให้มือเจ้าแปดเปื้อน" พอไปหลี่จิงหงพูดจบ เขาก็

สะบัดแขนเสื้อโดยพลัน

"กรี๊ด!"

ปัง!

เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงกระทบกันไต่ดังปัง
หลี่อิงอิงตัวปลิวกระแทกเข้ากับชั้นบันไดด้านหน้าหอประชุมและ
สลบไสลไปในทันที

"อิงอิง!"

การเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันทันใดเช่นนี้ทำให้ลูกศิษย์หญิงของ
สำนักเถาฮวาκούต่างตื่นตระหนกตกใจ

สตรีนางหนึ่งที่สวมชุดสีเขียวกระโจนมาข้างหน้าแล้วตรวจอาการ
บาดเจ็บของหลี่อิงอิง

เมื่อได้รู้อาการ อี้เมิ่งฟางก็ตกใจ

เส้นลมปราณทั่วร่างของหลี่อิงอิงถูกฉีกไว้?!

บุรุษผู้นั้นเพียงแค่ว่าสะบัดแขนเสื้อ ถึงขนาดไม่ได้แตะต้องตัวหลี่อิงอิง
เลยก็สามารถฉีกเส้นลมปราณของนางไว้ได้? ฤทธิ์ของบุรุษผู้นี้สูงส่ง
เพียงใดกัน!

"ศิษย์พี่ฟาง นางเป็นเช่นไรบ้าง" สตรีสวมชุดสีแดงท้อซึ่งเป็น
ผู้เดินนำลูกศิษย์สำนักเถาฮวาκούเดินขึ้นหน้ามาเอ่ยถาม

"อิงอิงไม่มีอันตรายถึงชีวิต เพียงแต่...เส้นลมปราณถูกฉีกไว้
เท่านั้น" อี้เมิ่งฟางตอบอย่างลังเลเล็กน้อย

นางคาดคะเนว่ามีมือการฉีกเส้นลมปราณเช่นนี้คงต้องให้อาจารย์
ออกโรงเองถึงอาจจะแก้ได้ หากไม่อาจแก้ได้ทันเวลา วิชาที่ศิษย์น้องหลี่

ฝึกฝนมาคงต้องดับสูญแล้ว

"อืม" ครั้นได้ยีนวาจางานาง สตรีชุดสีดอกท้อก็พยักหน้าแสดงออกว่า
รับรู้ จากนั้นหันไปทางไปหल्लीจึงหง "คุณชายท่านนี้ ศิษย์น้องของข้า
เสียมารยาทแล้ว"

ไปหल्लीจึงหงไม่แม้แต่จะเหลือบมองนางสักแวบหนึ่ง

สตรีสวมชุดสีดอกท้อหรือตาเล็กน้อย แล้วค่อยหันไปทางโมอีเหริน

"แม่นาง ข้าคือหัวหน้าน้อยสำนักเถาสวาภู มีนามว่าอีเม็งชื่อ
ศิษย์น้องของข้ามีนิสัยขี้ขลาด รอคะไรนานไม่ได้ ดังนั้นจึงเสียมารยาท
อยู่บ้าง หากมีส่วนใดล่วงเกิน ข้าขออภัยแทนนางด้วย"

"ยามนี้ค่อยมาขออภัย ไม่รู้สึกว่าข้าเกินไปหรือ"

โมอีเหรินยืนฟังไปหल्लीจึงหงด้วยสีหน้าเหนื่อหน่าย แต่แววตา
กลับเฉียบคมนัก

ขณะที่หल्लीจึงหงก่อเรื่อง อีเม็งชื่อผู้นี้ก็สามารทห้ามปรามได้แต่เนิ่นๆ
แต่กลับไม่ทำ ยามนี้พอเกิดเรื่องขึ้นแล้วค่อยมาสร้างทำทำรู้สึกผิด ขออภัย
อย่างนุ่มนวล อยากรู้หน้าให้กับสำนักเถาสวาภูหรือไร

อี! โลกนี้จะมีเรื่องดีเช่นนี้ได้อย่างไร

คนที่ถูกตำไมได้มีเพียงนาง แม้แต่ท่านตาก็ถูกสบประมาทไปด้วย
บัญญัตินี้หากนางไม่เอาคืน จะไม่นับว่าเสียแรงที่ท่านตาสั่งสอนมาหรือ

"แม่นาง ศิษย์น้องไม่ได้ตั้งใจ..."

"ดังนั้นก็เป็นพวกท่านที่จงใจ" โมอีเหรินเอ่ยตดบทนางทันที

แววตาอีเม็งชื่อเย็นชาโดยพลัน "แม่นาง ถึงศิษย์น้องจะเสียมารยาท
แต่พวกท่านก็ลงมือทำร้ายคน โปรดอย่าคิดว่าพวกท่านมีเหตุผลอยู่เพียง

ฝ่ายเดียว"

"เช่นนั้นวาจางานางมีเหตุผลอย่างนั้นหรือ วาจาท่านก็มีเหตุผลด้วยหรือไร" รอยยิ้มบนดวงหน้าไม้อีหะรินอันตรธานหายไปหมดสิ้น

คนพวกนี้เป็นอะไรกันหมด พอรู้สึกว่าคุณเองมีฐานะ มีตำแหน่ง ก็เที่ยวดูถูกดูแคลนคนอื่นตามใจ?

การที่นางไม่ยกก่อนเรื่องก็กลายเป็นว่านางเป็นพวกอ่อนแอโดนข่มเหงได้ง่ายอย่างนั้นหรือ

"ศิษย์น้องไม่ได้ลงมือทำร้ายเจ้านะ" อีเม็งฉือเอ่ยเสียงราบเรียบ

"หากนางด่าทอท่าน ท่านจะไม่โกรธเลยหรือ หรือท่านรู้สึกวาท่านนางด่าเป็นสิ่งถูกต้อง?" ไม้อีหะรินถูกยั่วโทสะเสียแล้ว นางจ้องหน้าอีกฝ่ายเขม็ง "ถึงข้าจะไม่มีฐานะ ไม่มีตำแหน่ง ก็ไม่ใช่หน้าที่ของนางที่จะมาจับผิดและพุดดูแคลน อีกทั้งผู้อาวุโสของข้ายังไม่ใช่นคนที่นางจะมาประเมินสูงต่ำได้ตามใจ"

"แม่นาง ความประพฤติของข้าซึ่งเป็นลูกศิษย์สำนักเถาฮวาคุ ไม่ใช่หน้าที่ที่เจ้าจะมาวิจารณ์ได้ตามใจชอบเช่นกัน" อีเม็งฉือตีหน้าขม

"สำนักเถาฮวาคุของท่านจะประพฤติตนเช่นไรไม่เกี่ยวกับข้า แต่นางสบประมาทผู้อาวุโสของข้า ก็ต้องชดใช้" ไม้อีหะรินยกมือขึ้น ดีดลูกกลอนสีน้ำตาลออกไปทันที

ครั้นลูกกลอนสัมผัสผิวหนังของหลี่อิงอิง ก็ละลายเป็นผงในทันใดแล้วหายวับไป

"เจ้าทำอะไรนะ!" อีเม็งฉือหน้าถอดสี ไม่อยากเชื่อเลยว่าอีกฝ่ายจะกล้าลงมือกับลูกศิษย์สำนักเถาฮวาคุต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้

อี่เม็งฟางตรวจร่างกายของหลี่อิงอิงทันที จากนั้นส่ายหน้าให้อี่เม็งฉือ
นางตรวจไม่พบอะไรผิดปกติและไม่มีอาการโดนพิษแต่อย่างใด

"วางใจ นางไม่ตายหรอก เพียงแต่ในเมื่อนางกล้าดำคน แน่نونว่า
ก็ต้องรับผิชอบผลที่จะตามมา ส่วนผลที่จะตามมานั้น..." โมอีเหรินคลี่ยิ้ม
ไม่มองพวกนางอีก หันไปหาไปหลี่จิงหงพลางเอ่ย "พวกเราเข้าไปกันเถิด"

"ช้าก่อน! เจ้าทำอะไรลงไป" อี่เม็งฉือขวานางไว้

ตรวจไม่พบความผิดปกติไม่ได้หมายความว่าไม่เป็นไร กอปรกับ
นางลงมือกับสำนักเถาฮวาถู้อย่างโจ่งแจ้ง หากปล่อยนางไปเช่นนี้
วันข้างหน้าสำนักเถาฮวาจะขึ้นตระหง่านด้วยความตระนะงในดินแดน
เทพยุทธ์ต่อไปได้อย่างไร

โมอีเหรินมองนาง จู่ๆ ก็คลี่ยิ้มหวาน "ท่านขวางทางข้าอีกแล้วนะ
เช่นนั้นก็ไปอยู่เป็นเพื่อนศิษย์น้องอิงอิงของท่านเถิด"

"เจ้ากล้า?" อี่เม็งฉือเต็บโตถึงเพียงนี้ ยังไม่เคยมีใครกล้าข่มขู่
นางเลย

"ท่านอยากจะลองดูก็ยอมได้ว่าช้ากล้าหรือไม่" โมอีเหรินยิ้มหวาน
ยิ่งขึ้น

สีหน้าเช่นนี้ของนางมีเพียงไปหลี่จิงหงที่เข้าใจอย่างถ่องแท้

หลายวันนี้ที่อยู่ร่วมกัน เขาเข้าใจดีว่ารอยยิ้มอ่อนหวานเช่นนี้
แตกต่างกับรอยยิ้มยามปกติอย่างไร

โมอีเหรินยิ่งโมโหก็ยิ่งยิ้มหวาน อีกสักครู่พอลงมือก็ยิ่งไร้ความปราณี

นี่ทำให้ไปหลี่จิงหงที่เดิมที่อยากลงมือก็ระงับอารมณ์ไว้ ตั้งใจให้นาง
ระบายอารมณ์ด้วยตนเอง

"ฮึ!"

อีเม้งฉือเห็นโมอีเหรินไม่รู้จักดีชั่วจึงชิงลงมือก่อน อยากรับตัวนางไว้แล้วค่อยแก้ไขเรื่องลูกกลอนเม็ดนั้นกับปัญหาที่หิ้งอิงถูกผนีกเส้นลมปราณที่หลัง ใครจะคิดว่า...

จู่ๆ เงาม่างโมอีเหรินก็วูบไหว อีเม้งฉือเพียงรู้สึกตาลายพักหนึ่ง ก่อนที่ริมฝีปากจะลิ้มรสหอมหวานในทันใด

ด้วยอีเม้งฉืออ้าปากตามสัญชาตญาณ ทำให้รสชาติหอมหวานนั้นแพร่กระจายไปยังปลายลิ้น...

ไม่ได้การแล้ว!

นางรู้สึกตัวได้ทันเวลา ทว่าโมอีเหรินและไปหสิ่งจึงหงเดินผ่านนางไปแล้ว พวกเขาอย่างก้าวขึ้นไปบนชั้นบันไดด้านหน้าประตูหลักของหอประมุข

อีเม้งฉือเดินตามไปข้างหน้าทันควัน ขณะเดียวกันก็อ้าปากจะเอ่ย...

"..."

ทว่า...กลับไร้สัมเสียงใดๆ

อีเม้งฉือตะลึงงัน นางอ้าปากออกแรงพูดอีกครั้งอย่างไม่อยากเชื่อ

"..."

ยังคงไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมา

"ศิษย์น้องฉือ?" อีเม้งฟางเดินขึ้นหน้า ปล່อยหสิ่งอิงให้ศิษย์น้องคนอื่นพุงไว้ จึงได้เห็นท่าทางพิลึกพิลั่นนี้จากศิษย์น้องของตน

"..."

อีเม้งฉือรีบคว้าตัวอีเม้งฟางพลางโบกไม้โบกมือส่งสัญญาณให้นาง

รีบขวางโมอีเหรินไว้

อี่เม็งฟางมองอีกฝ่ายอย่างเข้าใจและเดินขึ้นหน้าทันที "แม่นาง..."

"ท่านอยากเป็นเหมือนนางหรือ" ไม่รอให้นางพูดจบ โมอีเหรินก็เอ่ยปากขึ้นโดยพลัน

"เออ...แม่นาง ศิษย์น้องไม่ได้อยากทำให้เจ้าลำบากใจ เพียงแต่เป็นห่วงศิษย์น้องอิงอิง ส่วนที่ล่วงเกินไปขอเจ้าโปรดให้อภัยด้วย ขอเจ้าโปรด...ให้อภัยพวกนาง มอบยาแก้ให้กับพวกนางได้หรือไม่" อี่เม็งฟางเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ท่าที่อ่อนโยนยิ่ง

ศิษย์น้องอิงอิงโดนก็แยะแล้ว แม้แต่ศิษย์น้องจื่อที่มีฐานะเป็นหมอบโสดชั้นกลางก็โดนเล่นงานจนพูดไม่ได้โดยจับพลัน นางจะกล้าบุ่มบ่ามได้อย่างไร ที่นางแน่ใจก็คือไม่ว่าสตรีผู้ี้จะมีฐานะเช่นไร นางก็ไม่ควรไปยั่วโทษอีกฝ่ายเด็ดขาด

"ไม่!" โมอีเหรินปฏิเสธอย่างเฉียบขาด "สบประมาทผู้อื่นตามใจปากไร้เหตุผล ผู้ที่มีฐานะสูงส่งใช้อำนาจบาตรใหญ่ เข้าข้างพวกของตนไร้ความยุติธรรม เช่นนี้สำนักเถาฮวาคุก็คงไม่ได้ประเสริฐกว่าสักเท่าไรกระมัง"

โมอีเหรินไม่คิดจะไว้หน้าสำนักเถาฮวาคุเลยสักนิด

"โปรดมอบยาแก้มาด้วย"

เวลานี้ลูกศิษย์สำนักเถาฮวาคุคนอื่นก็โอบล้อมเข้ามา วางท่าราวกับว่าถ้าโมอีเหรินไม่มอบโอสถให้ พวกนางไม่ยอมเลิกราแ่น

"ฮึ!"

ไปหลังจึงหวังร้องฮึเสียงหนึ่ง ทันใดนั้นลูกศิษย์สำนักเถาฮวาคุหลายคน

ที่ล้อมรอบคนทั้งสองไว้ก็รู้สึกว่าร่างกายเจ็บปวดอึดอัด ทนไม่ไหวจนต้อง
ผละถอยหลังพร้อมกันสองก้าวทันที

"แค่พวกเจ้า ก็กล้าขวางทางข้า?" น้ำเสียงของเขาเย็นชายิ่งนัก
เอ่ยประโยคหนึ่งออกมาอย่างเผด็จการยิ่ง!

แม้คนอื่นๆ จะไม่ใช่เป้าหมายที่ถูกระวังจับให้ถอยนี้ ทว่าหากใคร
ถูกเขากราดตามองอย่างเย็นยะเยือก หัวใจก็ล้วนสั่นคลอนโดยไม่รู้ตัว
ตามไปด้วย

แค่ไปหลีจิงหงปลดปล่อยพลังออกมาเพียงเล็กน้อย ก็ผลักดันกษัตริย์
ขึ้นดินทั้งหมดให้ผละถอยหลังไป มีหน้าซ้ำในจำนวนนั้นมีนักยุทธชั้นฟ้า
สี่คน พลังแก่นแท้ของเขาเช่นนี้ทำให้คนอื่นที่มุงดูอยู่ต่างเก็บงำสีหน้า
สนุกสนานในทันใด เปลี่ยนเป็นจับจ้องไปหลีจิงหงอย่างระแวดระวังและ
เลื่อมใสเล็กน้อย

แม้คนที่ฝึกวรยุทธ์จะไม่ดูแก่ชรา หลังจากบรรลุขั้นฟ้าแล้ว รูปร่าง
ภายนอกยิ่งแก่ชราได้ยากขึ้น ท่านนี้ดูหนุ่มแน่นเหลือเกิน!

เด็กหนุ่มผู้หนึ่งดูท่าอายุราวยี่สิบปี อายุที่แท้จริงก็ไม่น่าเกินสามสิบ
กระมัง

เด็กหนุ่มอายุไม่ถึงสามสิบปีมีแรงบีบคั้นของนักยุทธเช่นนี้ ผู้คน
ต่างรู้สึกคล้ายว่าฟ้าผ่ามาเป็นพักๆ นี้จะทำให้พวกนักยุทธเหล่านี้นทนไหว
ได้อย่างไร ในเมื่อพวกเขาทำอย่างไรก็ไม่บรรลุถึงขั้นฟ้าเสียที

ทุกคนต่างพรับป่นในใจไม่หยุดหย่อนว่า 'สวรรค์ช่างกล้าเอียงหนัก'
ข้ายังไม่อาจมองข้ามแม่นางน้อยผู้มีท่าทางน่ารักน่าชัง งดงามไม่มีพิษ
ไม่มีภัยที่ด้านข้างเขาด้วย

นางเป็น...หมอโอสถ?!

ทั้งนางยังเป็นหมอโอสถ อายุเพิ่งสิบห้าสิบหกปีก็ได้รับความสนใจ จากหัวหน้าสมาคมเฟิงเจ้อแล้ว

หากทั้งสองคนรวมฝีมือเข้าด้วยกัน แม้จะไร้ภูมิหลังที่ยิ่งใหญ่ก็เชื่อว่า จะหาเรื่องสองคนนี้ได้ง่าย ๆ

พอนึกถึงจุดนี้ ทุกคนต่างคิดว่าวันนี้โชคไม่เข้าข้างสำนักเถาฮวา กู้อาเสียเลย

แม้สมาคมหมอโอสถและสำนักเถาฮวา กู้อจะเป็นสำนักและสมาคม ที่มีความสำคัญในดินแดนเทพยุทธ์ ทว่าหากกล่าวถึงชื่อเสียงและ ตำแหน่งแล้ว สำนักเถาฮวา กู้อเทียบสมาคมหมอโอสถไม่ได้แน่

ลูกศิษย์สำนักเถาฮวา กู้อไปยั่วโทสะแม่ฉางน้อยที่เฟิงเจ้อดูแลเป็นพิเศษ นี่มิใช่การรันทาที่ตายหรือ?

เกิดเรื่องเช่นนี้หน้าหอประชุม แต่เจ้าหน้าที่ในหอประชุมกลับ ไม่สนใจเลย เป็นเพราะวันนี้หอประชุมไม่ใช่ตัวเอก ทว่าสมาคมพ่อค้า เฟิงหลินที่เป็นหลักในการจัดงานประมุขนั้นกลับไม่มีใครออกหน้ามา ห้ามปราม นี่ก็แปลกอยู่บ้าง

อันที่จริงสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินไม่ใช่ไม่ยอมออกหน้า เพียงแต่กำลัง รอคำสั่ง

คนที่ได้รับคำสั่งให้เป็นผู้ดำเนินการหลักในการจัดงานประมุข ในครั้งนี้ก็คือหลงจู้ตู่จากโรงเตี๊ยมเฟิงหลินในเมืองซิงเฉิง อีกทั้งเขาอยู่ ภายในหอประชุมบนชั้นสาม กำลังรอรับคำสั่งจากเจ้านาย

เจ้านายของเขามองดูการทะเลาะวิวาทชั้นล่างด้วยสีหน้าเรียบเฉย เพียงแต่พอเห็นโมอีเฮริน แววดตาเย็นชานั่นก็ค่อยเผยความออบอุ่นสายหนึ่ง ออกมา

ไม่รู้เป็นเพราะเหตุใด เริ่มตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นแม่นางน้อยผู้นี้ที่ เมืองผิงเจิ้น เขาก็มีความรู้สึกพิเศษต่อนาง ความรู้สึกเช่นนี้ชวนให้เกิด ความออบอุ่นในก้นบึ้งของหัวใจ มุมปากที่ยิ้มยากนั้นกลับอดไม่ได้ที่จะ โคลงขึ้นด้วยเหตุนี้

ช่างแปลกประหลาดจริงๆ

จู่ๆ แววดตาเขาก็เปลี่ยนเป็นเย็นยะเยือก

"ตุ๋เย่า"

"ขอรับ"

"เจ้าลงไปจัดการที่ อย่าให้โมอีเฮรินได้รับความไม่เป็นธรรมใดๆ"

ความหมายของเขาก็คือลวงเกินผู้ใดก็ได้ไม่เป็นไร

"ขอรับ" พอตุ๋เย่าฟังก็เข้าใจโดยพลัน จึงลงไปด้านล่างทันที

ยามนี้ที่หน้าประตูหอประมุข ตระกูลมั่งคั่งหลายตระกูลที่รออยู่ ด้านหลังก็พบว่าเกิดการทะเลาะวิวาทขึ้นที่ด้านหน้า

เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้เดิมที่ไม่อาจดึงดูดความสนใจจากพวกเขาได้ ทว่าสถานการณ์ดำเนินมาจนถึงยามนี้ ลูกศิษย์สำนักเกาฮวาถูเจ็ดแปด นางก็ถูกบังคับให้ล่าถอย ทุกคนจึงเบนความสนใจมาทางนี้หมดในทันใด

ส่วนในขบวนตระกูลนักยุทธจักร สตรีงามหยาดเยี่ยมางหนึ่งดูอายุ ราวสามสิบกว่าปีก็เดินออกมา ครั้นนางปรากฏตัว ผู้คนที่อยู่ ณ ที่นั้น

อย่างน้อยมีอยู่เก้าส่วนที่รู้ว่านางคือใคร

ยามนี้ผู้ที่ได้รับตำแหน่งสุหยินของตระกูลนักยุทธศาสตร์ ขณะเดียวกัน ก็เป็นบุตรสาวที่รักยิ่งของหัวหน้าสำนักเถาฮวา ก็คือ 'โมอีโหรว'

โมอีเหรินก็เห็นนางเช่นกัน หัวใจโมอีเหรินหดเกร็งอย่างไม่รู้ตัวชั่วคราว จากนั้นก็กลับคืนสู่ความสงบ

โมอีโหรว...ไม่รู้จักนาง...

นี่คล้ายกับ...เป็นเรื่องปกติ หากไม่ใช่เพราะท่านดาบปรากฏตัวขึ้น ในคราวนั้น นางอาจจะไม่มีโอกาสพบหน้าโมอีโหรวเลยก็เป็นได้

โมอีเหรินก้มหน้าลงเล็กน้อยพลางยื่นฟิงไปหาลี้จิงหง นางควรเผชิญหน้ากับผู้ที่มิฐฐานจะเป็นคู่สุหยินและคุณหนูใหญ่แห่งสำนักเถาฮวา ด้วยท่าที่เช่นไร

โมอีโหรวมองไปโดยรอบ นางมองโมอีเหรินราวกับมองคนแปลกหน้า ก่อนจะกวาดสายตาไป ท้ายสุดหยุดอยู่ที่อีเม้งฟางและเอ่ยถามว่า "เกิดอะไรขึ้น"

"ศิษย์พี่ใหญ่" พออีเม้งฟางและเหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องมองเห็นนาง ก็ถอนใจโล่งอกทันที แล้วเดินไปข้างกายโมอีโหรวทันที พร้อมกระซิบเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง

ครั้งโมอีโหรวฟังดูแล้ว อันที่จริงหล่อิงอิงก็หาเรื่องใส่ตัวโดยแท้ ผลสุดท้ายลำบากทั้งศิษย์พี่ศิษย์น้อง

หัวหน้าสำนักเถาฮวา"ไม่อยู่" อีเม้งฉือเป็นหัวหน้าน้อยในสำนัก เมื่อลูกศิษย์ในสำนักเกิดเรื่อง นางจะไม่ยุ่งก็ไม่ได้ หลังจากนั้นก็ต้องเตะถูกแผ่นเหล็กเสียเอง

ไม่อีไหววเหลือบมองอีเม็งฉือแวบหนึ่ง

อีเม็งฉือก้มหน้าก้มตาอย่างละอายใจ

จากนั้นไม่อีไหววค่อยหันไปมองบุรุษคนหนึ่งและสตรีนางหนึ่งที่ถูก
โอบล้อมไว้ นางมองตรวจสอบโดยละเอียด

เพียงท่าทางมีอำนาจและเย็นชาสูงศักดิ์เช่นนั้น ไม่อีไหววก็ตระหนัก
ได้ว่าบุรุษที่ดูท่าคงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับบุตรชายคนโตของนางไม่ใช่
คนที่ควรไปหาเรื่องด้วย

ส่วนเด็กสาวนางนั้น...อืม ดูคุ่นตาอยู่บ้าง ทว่านางไม่รู้จั๊กจึ้งๆ ดูท่า
คงเป็นเพียงเด็กสาวธรรมดาเท่านั้น ไม่มีอะไรให้สนใจ

ไม่อีไหววจึงไม่มองนางอีก มองเพียงแต่บุรุษผู้นั้นพลางเอ่ย "มอ
บยาแก้ออกมา แล้วถือว่าเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น"

ที่นางเอื้อนเอ่ยเช่นนั้นนับว่าให้เกียรติบุรุษผู้นั้นมากแล้ว

สำนักเถาฮวงกู่และตระกูลนักยุทธศาสตร์ถือเป็นสำนักและตระกูลใหญ่
ในดินแดนเทพยุทธ์ หากเขาฉลาดพอ ก็ควรจะหยุดอยู่ตรงนี้เป็นดีที่สุด

ไปหลี่จิงหงไม่มองนางสักแวบเดียว เพียงเอ่ยเสียงเย็นเยียบ
"เฮยเฮยา"

"ขอรับ" เฮยเฮยาให้เจ้าหน้าที่ตรวจเทียบเชิญเสร็จพอดีจึงปรากฏตัว
ข้างกายไปหลี่จิงหงด้วยความรวดเร็วยิ่ง

ทุกคนรู้สึกว่เพียงแค่กะพริบตา คนผู้นี้ก็เผล่ออกมาในทันใด ทั้งยัง
มาเ็นอยู่ตรงนี้โดยไม่ให้ลุ่มให้เสียง ไม่มีสัตญาณเตือนแม้แต่น้อย

ผู้คนต่างผะถอยหลังหนึ่งก้าวโดยพลัน

ตัวเอกนั้นไม่ควรไปหาเรื่องอยู่แล้ว แม้แต่องค์กรก็เช่นเดียวกัน

พวกเขาแค่ชมเรื่องสนุก หลบให้ไกลหน่อยจะปลอดภัยกว่า

"หากมีคนมาขวางทางอีก ลงมือได้เลย"

"ขอรับ" เฮยเหยาตอบอย่างเย็นชาและเคร่งขรึม ยืนในตำแหน่ง
เยื้องไปทางด้านหลังไปหาลี้จิงหงเล็กน้อย

จากนั้นไปหาลี้จิงหงก็โอบเอวโม่อี้เหรินเดินเข้าประตูหอประมุขไป
ตั้งแต่โม่อี้โหรวปรากฏตัว อารมณ์ของโม่อี้เหรินก็แปลกไปเล็กน้อย
นางเอาแต่ยืนฟังเขา ไม่เอื้อนเอ่ยสักประโยค นี่ทำให้ไปหาลี้จิงหงกังวล
อยู่บ้างจริงๆ

โม่อี้เหรินเป็นคนสติสำราญมาตลอด คนอื่นดีสีหน้าใส นาง
ก็ลู่แบบตาต่อตาฟันต่อฟัน ไม่เคยหงอยเหงาเศร้าซึมเช่นนี้ ดังนั้น
ไปหาลี้จิงหงจึงไม่มีความอดทนที่จะมาเสียเวลาที่นี้

ครั้นเห็นบุรุษผู้นี้ไม่สนใจ โม่อี้โหรวก็เด็ดพล่าน "ขวางเขาไว้!"

ในเมื่อกล่าวถึงเกิณนาง ก็ต้องชดใช้!

ทันใดนั้นลูกศิษย์สำนักเถาฮวาภูก็เข้ามาโอบล้อมไว้ทันที

เฮยเหยาแฉลบกายขึ้นหน้าโดยพลัน หนึ่งกระบวนท่าต่อหนึ่งคน

เพียงสองสามทีก็ทำให้ลูกศิษย์สำนักเถาฮวาภูทุกคนที่เข้ามาล้อม
นอนสลบเหมือดอยู่กับพื้นกันทุกคน

เฮยเหยารับผิดชอบกรุยทางให้ไปหาลี้จิงหงโอบโม่อี้เหรินเดินหน้าต่อไป
อย่างไม่ได้รับผลกระทบแม้แต่หน่อย

ครั้นโม่อี้โหรวมองดูลูกศิษย์สำนักเถาฮวาภูโดนปราบจนสลบไสล
เช่นนี้ ไฟโทสะของนางก็ยิ่งลุกไหม้

"หยุดเดี๋ยวนี้!" นางตวาดเสียงหนึ่งแล้วพุ่งตัวตามไปโดยพลัน

แสบที่เอวสะบัดออกไปในคราเดียวกัน เป้าหมายคือตัวไปหลิ่งหง
ไปหลิ่งหงไม่แม้แต่จะหันหน้ามา เฮยเฮยาแฉลบกายไปด้านหลังเขา
คว้าแสบไว้ได้ทันและประมือกับโมอีโหรว

เวลาเดียวกันนั่นเอง เสียงกราดกรี้วก็ดังลอยมา

"หยุดเดี๋ยวนี้ละ!"

โมอีโหรวออกกระบวนท่าตอบโต้แต่ไม่เป็นผล กลับถูกเฮยเฮยา
ปราบเสยจนตัวลอย ทันใดนั้นเงาร่างหนึ่งก็เหาะมารับตัวโมอีโหรวไว้
นางจึงไม่ตกลงไปกระแทกพื้นในสภาพชวนอับอาย

ครั้นโมอีโหรวผินหน้ามอง เห็นเป็นสามีของตน น้ำเสียงจึงอ่อนลง
ทันใด "อวินเพย..."

อีกทั้งยามนี้ตู้เย่ก็เดินออกมาจากหอประมุขแล้ว เขาเดินผ่าน
พวกไปหลิ่งหง สายตาหยุดมองที่สกุลฉู่และสำนักเถาฮวาทุกอย่าง
'ประณามหยามเหยียด'

"ในยามนี้พวกเราสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินจัดงานประมุข แต่ละท่าน
ล้วนมาหาเรื่องลงไม้ลงมือกันที่นี่ พวกท่านไม่เห็นสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน
อยู่ในสายตาหรือ"

"หลงจู้ตู้ ข้าไม่ได้มีเจตนาเช่นนี้ ผู้ที่ดูถูกสมาคมพ่อค้าไม่ใช่สกุลฉู่"
ฉู่อวินเพยเอ่ยเสียงเรียบ กวาดตามองไปหลิ่งหงและเฮยเฮยาแฉบหนึ่ง
โดยไม่มีใครสังเกตเห็น ในใจพลันระแวงระวังขึ้นหลายส่วน

สองคนนี่ไม่ธรรมดา!

ส่วนโมอีเหริน นางไม่มีกลิ่นอายนักยุทธศาสตร์กนิด ดังนั้นฉู่อวินเพย
จึงมองข้ามไปที่

"หวังว่าความจริงจะเป็นดังที่ประมุขตระกูลฉู่เอื้ออ่อนแอ" ตู๋เย่าไม่ถามให้มากความ หันไปทางไปหลิ้งจิงหง ท่าที่เปลี่ยนไปเป็นตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง "คุณชายไปหลิ้ง แม่นางโม่ ขออภัยอย่างยิ่งที่ทำให้พวกท่านต้องรอนาน โปรดตามเข้ามาทางนี้"

ท่าทางเคารพนบถนอบเช่นนี้ชวนให้สายตาทุกคนแทบจะหลุดออกจากเป้า

นี่...ตู๋เย่าแสดงท่าที่ต่างกันเกินไปกระมัง!

ยามที่หลงจู้ตู่ก้าวออกมาเมื่อครู่นี้ เขาวางมาดเพียงใด งดงามเพียงไร แม้แต่ยามที่เอ่ยวาจาเกี่ยวกับประมุขตระกูลฉู่ยังไม่เกรงใจ เหตุใดพอเปลี่ยนคน ท่าที่ก็เปลี่ยนเป็นเคารพนบถนอบและมีมารยาทยิ่ง

การปฏิบัติที่ต่างกันราวฟ้ากับดินเช่นนี้ชวนให้ทุกคนยิ่งประหลาดใจในฐานะของไปหลิ้งจิงหงโดยพลัน

"ช้าก่อน!" โม่อี้โหรวตะโกน

ตู๋เย่าหันไปพลาบเอ่ยปากด้วยท่าที่แข็งกร้าว "อู๋สูฮยิน ไม่ว่าท่านจะมีเรื่องอันใด ขอเพียงไม่เกี่ยวข้องกับงานประมุขก็ขอให้ท่านหาเวลาอื่นไปสะสางกันเถิด มิเช่นนั้นข้าคงต้องเชิญท่านออกไป"

พอเห็นอีกฝ่ายเข้าข้างกันอย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้ ทำให้โม่อี้โหรวระเบิดอารมณ์ออกมาในทันใด

"หลงจู้ตู่ ลูกศิษย์สำนักเถาฮวาถูกรุกข่มเหง แม้แต่ความยุติธรรมยังเรียกร้องไม่ได้เสียหรือ"

คนก่อเรื่องไม่ได้มีนางเพียงคนเดียว ทว่าตู๋เย่ากลับไม่มีแม้แต่คำตักเตือนให้กับอีกฝ่าย พอเดินออกมาก็พุ่งเป้ามายังพวกนาง สำนัก

เถาหวากู้ดูไร่กำลัง แม้แต่เกียรติยศของตระกูลนักยุทธศาสตร์ก็ยิ่งใหญ่ไม่พอดังนั้นจึงสมควรที่จะถูกข่มขู่หรือ!

ทว่าดูเข้าไม่ได้ผ่อนคลายท่าทีเพราะการชักใช้นี้ของนาง

"ถ้าท่านอยากเรียกร้องความยุติธรรม ย่อมทำได้แน่นอน ขอเพียงท่านไม่มาเรียกร้องในอาณาเขตของสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน และไม่ส่งผลกระทบต่องานประมุขของสมาคม ดูเข้าก็จะไม่ก้าวก่ายแน่"

ไม่ต้องพูดถึงสิ่งที่เจ้านายกำชับเป็นพิเศษเมื่อครู่ เพียงดูเวลานี้ห่างจากเวลาเริ่มการประมุขเพียงครึ่งชั่วยามเท่านั้น ทว่ากลับมีแขกพิเศษมากมายที่ยังไม่ได้เข้าไปด้านใน แค่เสียเวลากับเรื่องพรรคนี้ก็ทำให้สมาคมพ่อค้าเฟิงหลินอับอายขายหน้าแล้ว

สำหรับเขา แน่แน่นอนว่าเรื่องที่สำคัญที่สุดในขณะนี้จะต้องเป็นการจัดแจงบรรดาแขกพิเศษให้เหมาะสม สำหรับเรื่องอื่นค่อยว่ากัน หลังงานเลิกก็ได้

"ท่าน..."

"โหรวเออร์" โมอีโหรวยังอยากพูดอะไรต่อ แต่กลับถูกสามีส่งเสียงห้ามไว้ ก่อนจะส่งสัญญาณว่านางอย่าเพิ่งพูดอะไรอีก

โมอีโหรวจึงต้องกลักรื้อโทสะที่อัดแน่นเต็มอกลงท้องไปทันใด

ลู่อวินเพยมองบุรุษชุดม่วงที่หันหลังให้เขา

"ในเมื่อหลงจู้ตูก้าวเช่นนี้ ข้าก็สามารถรอให้งานประมุขเสร็จสิ้นก่อนได้ หวังว่าคุณชายท่านนี้และแม่นางผู้นี้คงจะไม่ชิงโอกาสหนีไป"

"อย่างท่านมีหน้ามาเอ่ยคำว่า 'หนี' กับข้าด้วยหรือ"

ครั้นไปหลังจึงหงเฮ่เสียงเย็นเยียบ เสือกันลมสีม่วงก็พัดลนสะบัดเอง

ทั้งที่ไม่มีลม แผ่กระจายพลังจากร่างเขาโจมตีไปทางคู่อวินเพย

คู่อวินเพยร้องฮือเสียงเบา ไม่สนใจแม้แต่บ่อย

กระทั่งพลังของเขามาปะทะร่าง คู่อวินเพยก็หน้าถอดสีโดยพลัน
รีบโคจรพลังมาสกัดไว้ได้ทันเวลา ขณะเดียวกันเขาก็ถอยหลังสองสามก้าว
ทันที

พลังเช่นนี้เสมือนกับภูเขาลูกใหญ่โถมทับเข้าใส่กระนั้น เขาทำได้
เพียงถอยหนีตามสัญชาตญาณ เขาแน่ใจยิ่งนักว่าตนเองไม่มีกำลังพอ
ที่จะต้านทานภูเขาลูกนี้ได้

พลังแก่นแท้ของเด็กหนุ่มคนนี้เกินความคาดหมายของคู่อวินเพย
โดยสิ้นเชิง

บนแผ่นดินใหญ่มีเด็กหนุ่มยอดฝีมืออาญาเขี้ยงนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน
ซ้ำก่อน เมื่อครูตุ๋นย่าเรียกเขาว่า 'คุณชายไปหลิ'

ไปหลิ?

หรือว่า...

"ประมุขตระกูลคู่อวินเพย ก็มีฝีมือแค่นี้เอง"

ประโยคหนึ่งดังลอยมา เขี่ยบย่ำเกียรติยศของตระกูลคู่อวินเพยยับ
คู่อวินเพยมองเงาด้านหลังของคนทีโอบกอดกันเดินเข้าหอบระมูล
ก่อนจะพลันหน้าดำคล้าลาง

ไม่ว่าบุรุษผู้นี้จะเป็นใคร วันนี้ตระกูลคู่อวินเพยและสำนักเถาฮวาทุ่งต่างเสียหน้า
ไปตามๆ กัน

32

ครั้นเข้ามาในห้องรับรองแขกพิเศษในหอประชุม ไปหลี่จิ้งหงก็
ปฏิเสธการต้อนรับดูแลอย่างอื่น ต้องการเพียงชาวร้อนและขนมบางอย่าง
ที่ดูเฝ้าเตรียมไว้ให้ หลังจากนั้นก็โอบมืออ้อเหรินนั่งลงด้วยกัน

สถานที่จัดงานประชุมอยู่บนชั้นสามและสี่ของหอ

ห้องโถงใหญ่บนชั้นสาม นอกจากเวทีจัดแสดงการประมุขแล้ว
ส่วนอื่นล้วนเป็นที่นั่งธรรมดา ส่วนชั้นสี่ซึ่งเป็นชั้นลอยนั้น ด้านซ้าย
ด้านขวา และด้านหน้าล้วนเป็นห้องรับรองแขกพิเศษ

ดูเฝ้าจัดให้พวกเขาอยู่ในห้องรับรองแขกพิเศษห้องที่สามทางด้านซ้าย
ของเวทีจัดแสดง ตำแหน่งนี้ไม่ติดกับเวทีจนเกินไปและยังไม่ห่างจาก
เวทีนัก แต่กลับทำให้มองเห็นเวทีจัดแสดงและการเคลื่อนไหวทั้งเวที
ได้อย่างชัดเจนยิ่ง

นับว่าดูเฝ้าต้อนรับพวกเขาอย่างสมเกียรติจริงๆ

ตำแหน่งนี้มักจะมีผู้คนแย่งชิง แต่ตู่เย่ากลับจัดให้พวกเขาทั้งสอง... ซึ่งหากมองจากภายนอกน่าจะเป็นคนที่ไม่มีความรู้หรือภูมิหลังแม้แต่เรื่องเล็กน้อย เรื่องผิดปกตินี้ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ เช่นนั้นจะพุ่งเป้าไปที่เขาหรือนางดี

ไปหลังจึงหึงไม่ได้ตั้งใจปิดบังฐานะ หากสมาคมพ่อค้าเฟื่องหลินให้การต้อนรับเป็นพิเศษเพราะมีคนเดาฐานะเขาได้ นั่นไม่แปลกอะไร แต่ถ้าหากเป็นเพราะนาง...

เหตุผลนั้นก็น่าขบคิดยิ่งนัก

ไปหลังจึงหึงก้มหน้าลงมองสาวน้อยร่างบางที่โอบอยู่ภายในเสื้อกันลมของตน แทบจะมองไม่เห็นตัวนางเลย แล้วสีหน้าที่เย็นชามาตลอดของเขาก็เริ่มอ่อนโยนขึ้น

"เจ้าเสียใจหรือไม่"

"อะไร" ไม่อ้อเหรินเงยหน้าด้วยความสงสัย

"ที่นางจำเจ้าไม่ได้ เจ้าเสียใจหรือไม่"

ไม่อ้อเหรินครุ่นคิดสักครู่ จึงน้อมออกว่า 'นาง' หมายถึงใครและพลันสายหน้าเอ่ย "ไม่เสียใจหรอก"

"ไม่เสียใจ?" เช่นนั้นที่นางเอาแต่ก้มหน้าก้มตา ไม่ยอมพูดจา ก็หมายความว่า?

ไม่อ้อเหรินถมองจนคิดระแวง

"ข้า...ไม่ได้รู้สึกเสียใจ เพียงแต่อาจ...เกินความคาดหมายอยู่บ้าง ที่จริง...ก็ไม่มีอะไรน่าเสียใจ..." คล้ายกับว่านางยังอธิบายยังไม่จบกลายเป็นพูดไม่รู้เรื่องเสียแล้ว

โมอีเหรินหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะกล่าวต่อว่า "ตั้งแต่ข้าเกิดมา พวกเขาก็ทำเหมือนข้าไม่มีตัวตน ถ้าหากไม่มีพี่ใหญ่และพี่เล็ก ข้าคงตายไปนานแล้ว..."

"เจ้าไม่มีวันตายหรอก" เขาตัดบทนาง

"ตายสิ" นางจ้องหน้าเขา สีหน้านางไม่ได้แสดงความโศกเศร้า เพียงแต่เล่าความจริง "ข้าเกิดก่อนกำหนด เดิมทีร่างกายก็อ่อนแอ ตอนยังเป็นทารกน้อยก็ป่วยกระเสาะกระแสะ แพบจะทั้งตัวปวดร้าวไปหมด ก่อนพบท่านดา ข้ากินแต่ยา ยาก็คืออาหารหลักของข้า ข้ายังมักหลับไปโดยไม่รู้ตัว หากไม่มีคนดูแลอย่างใกล้ชิด คงไม่มีชีวิตรอดแน่"

แม้บิดามารดาจะมอบชีวิตให้แก่นาง ทว่าในยามที่พวกเขาไม่เหลียวไม่แลนั้น ชีวิตที่พวกเขามอบให้ก็ดับสิ้นไปแล้ว พี่ใหญ่และพี่เล็กต่างหากที่เป็นคนชุบชีวิตนางขึ้นมาจากความตาย

นางเชื่อมาตลอดว่านางไม่มีความผูกพันอะไรกับท่านพ่อท่านแม่ ดังนั้นจึงไม่ได้คาดหวังและแสดงท่าทีเย็นชาต่อพวกเขา อีกทั้งแน่นอนว่านางก็ไม่เคยเสียใจด้วย

"ญาติสนิทของข้ามีเพียงท่านดา พี่ใหญ่ และพี่เล็กสามคนนี่เท่านั้น คนอื่นในตระกูลจะดีหรือไม่ จะปฏิบัติต่อข้าอย่างไร ข้าล้วนไม่แยแส เพียงแต่วันนี้อย่างได้พบหน้าจึงรู้สึกคาดไม่ถึงเล็กน้อย..."

น้ำเสียงโมอีเหรินค่อยๆ เบาลง ความรู้สึกของนางในยามนี้ หากกล่าวตามหลักเหตุผลแล้วเรียบง่ายยิ่งนัก ก็คือ...นางไม่สนใจพวกเขา ทว่าหากกล่าวในเชิงความรู้สึกก็ซับซ้อนเอากการ

ทั้งที่เห็นชัดว่าพวกเขามีความสัมพันธ์ทางสายเลือด ทว่ากลับ

ไม่เคยรู้จัก ไม่เป็นห่วงเป็นใย พบหน้าก็จำไม่ได้ เช่นนี้ยังถือว่าเป็น
ความสัมพันธ์ทางสายเลือดหรือ

เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่

จากความทรงจำในโลกก่อน โมอีเฮอร์นรู้สึกเพียงว่าสายเลือด
ก็เป็นแค่เลือดกรุ๊ปเดียวกันที่ไหลเวียนอยู่ในหลอดเลือดเท่านั้น หาก
ไม่เคยใช้ชีวิตร่วมกันก็ย่อมไม่มีทางผูกพันมากพอ

แต่กระนั้นมนุษย์ก็มักจะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ทาง
สายเลือด

ท่านแม่พบหน้านางจำไม่ได้ก็แล้วไป นี่ยังช่วยผู้อื่นมารวมประณาม
บุตรสาวของตนอีก สถานการณ์เช่นนี้... น่าขันยิ่งนัก

โมอีเฮอร์นหัวเราะแผ่วเบาเสียงหนึ่ง

"มนุษย์มีการแบ่งแยกความใกล้ชิดและความห่างเหิน สายเลือด
บ่งบอกอะไรไม่ได้หรอก ศิษย์พีศิษย์นี่องจากสำนักเถาฮวาอยู่ใกล้ชิด
กว่าอีก พอพวกนางเสียเปรียบ แน่แน่นอนว่านางจะต้องช่วยออกหน้า"

แล้วไม่ว่าความผูกพันฉันสามีภรรยาระหว่างคู่อินเพยและโมอีเฮอร์น
จะดีหรือไม่ อย่างไรเสียโมอีเฮอร์นก็เป็นภรรยาที่แต่งเข้าตระกูล เมื่อภรรยา
ถูกรังแก สามีก็ต้องออกหน้าเรียกร้องความยุติธรรม ซ่าง... ซอบธรรม
ยิ่งนัก

"ในเมื่อมีข้าอยู่ เจ้าอยากทำอะไรก็ทำเถิด ไม่ต้องคิดมาก" ไปหลี่จึงหง
ไม่มีแม้แต่คำปลอบใจสักนิด ข้ายังเอ่ยกับนางเช่นนี้

ครั้นโมอีเฮอร์นได้ฟังก็หัวเราะพรวดออกมา

"คำของท่านฟังคล้ายกับว่าข้าชอบก่อเรื่องกระนั้น อีกทั้งยังไม่รู้จัก

หนักเบา ถึงขนาดทำความผิดมหันต์ได้"

นางเป็นคนชอบหาเรื่องถึงเพียงนั้นที่ใดกัน

"ถึงแม้เจ้าจะทำความผิดมหันต์ก็มีข้าอยู่ด้วยทุกคน"

พอไปหาลี้จิงหิงเอ่ยตอบอย่างจริงจังเช่นนี้ โมอีเหรินกลับตะลึงไปชั่วครู่ ก่อนจะซ้อนตามองใบหน้าที่ยังคงเย็นเยียบราวภูเขาน้ำแข็ง และอดยิ้มยิ้มอีกคราไม่ได้

"จิงหิง ยิ้มหน่อยสิ" นางยื่นนิ้วไปจิ้มแก้มเขา

ไปหาลี้จิงหิงเพียงแต่ก้มมองนางด้วยแววตาอบอุ่น ทว่าสีหน้ากลับเรียบเฉย

"ไม่สนุกเลย" โมอีเหรินย่นจมูกอย่างไม่พอใจ

ไปหาลี้จิงหิงฟังนางพร่ำบ่นแล้วก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่โอบนางไว้ด้วยสองแขน ให้นางพิงร่างเขาต่อ

เมื่อถูกไปหาลี้จิงหิงขัดจังหวะเช่นนี้ อารมณ์ซบซ้อนในใจโมอีเหรินก็หายวับไปอย่างรวดเร็ว

เดิมทีนางไม่ใช่คนชอบหาเรื่องใส่ตัว แม้ว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือดจะเป็นเรื่องธรรมชาติ ทว่านางให้ความสำคัญกับความจริงใจมากกว่า

เมื่อไร้ความจริงใจ ถึงแม้จะเป็นแม่ลูกกัน แต่พอพบหน้าก็เป็นเพียงคนแปลกหน้าเท่านั้น

โมอีเหรินตระหนักได้ว่าตนเองไม่เหมาะที่จะเป็นพระโพิสสัตว์ นางไม่ได้มีจิตใจกว้างขวางอย่าง 'เชื่อว่าความรักจะเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้' ดังนั้นระหว่างนางและสามีภรรยาสกุลอู่เป็นเพียงคนแปลกหน้าก็พอ

เพื่อป้องกันไม่ให้ยิ่งเห็นหน้ายิ่งนึกเกลียด

พอปรับสภาพจิตใจได้ ไม่อึดเหนียวก็หยิบแผ่นหินแสดงรายการประมูล
ขึ้นมาดูสินค้าประมูลต่อไป

หลังจากที่เข้าหอประมูลมาเมื่อครู่ ตู๋เย่าก่าซันนางเป็นพิเศษว่า
มีการเพิ่มสินค้าประมูลมาอีกสองอย่างและให้นางลองดู

"เอ๊ะ? ไม่มีราคา...ไม่มีรูปภาพ?"

สินค้าประมูลทุกชิ้นนอกจากจะมีรูปภาพ ชื่อเรียก แนะนำรายละเอียด
เล็กน้อยแล้ว ส่วนที่สำคัญที่สุดคือราคาเริ่มต้น ทว่าสินค้าที่เพิ่มมาใหม่
สองอย่างกลับยังไม่มี

ไม่มีรูปภาพ ไม่มีชื่อเรียก ไม่มีรายละเอียด ไม่มีราคา มีเพียง
หนึ่งประโยคแนะนำไว้ว่า

*'สินค้าลึกลับสองอย่างนี้ โปรดรอผู้นำประมูลในงานประมูลกล่าว
แนะนำรายละเอียด'*

"ทุกครั้งที่สมาคมพ่อค้าเฟิงหลินจัดงานประมูลล้วนปรากฏสินค้า
ประมูลที่ไม่มีราคา ไม่มีชื่อเรียก ซึ่งต้องรอให้ผู้นำประมูลในงานกล่าว
แนะนำบนเวทีจัดแสดงถึงจะรู้ว่านั่นคืออะไรและจะต้องทำอะไรถึงจะ
ได้มันมา" ไปหลี่จิงหงเพียงมองแผ่นหินแสดงรายการประมูลแวบหนึ่ง
แล้วก็เอ่ยกับนาง

ตามประสบการณ์ที่ผ่านมา สินค้าประเภทนี้ล้วนหาได้ยากยิ่ง
ซ้ำยังล้ำค่ามากอีกด้วย

สำหรับผู้ที่ต้องการมันก็นับเป็นสินค้าชั้นยอด สำหรับผู้ที่ไม่ต้องการก็คือของที่ไร้ค่า

แล้วการได้รับสินค้านั้นก็ไม่จำเป็นต้องแก่งแย่งเสมอไป อาจอาศัยบางเงื่อนไขที่ทำให้เจ้าของเดิมพึงพอใจและยอมมอบสินค้าให้

เพราะโมอีเหรินไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้เลย ดังนั้นไปหาลี้จิงหิงจึงอธิบายอย่างอดทนตามที่ตนเองรู้ ทำให้เฮยเหยาที่เฝ้าประตูอยู่ฟังแล้วจนใจและนี่กกลัว

นี่...ประมุขน้อยเปลี่ยนไปมาก เปลี่ยนไปมากจริงๆ...

แม้ดวงหน้าภูเขาน้ำแข็งของประมุขน้อยจะน่าครั่นคร้าม ทว่าด้วยเวลาที่ผ่านมานานแสนนาน พวกเขาก็เคยชินเสียแล้ว ข้าพวกเขายังมีพลัง 'ต้านทานความหนาว' ได้ระดับหนึ่ง ทว่ายามนี้ประมุขน้อยไม่เย็นชาสักนิดแล้วยังมีแนวโน้มว่าจะเปลี่ยนเป็น 'คุยจ้อ' นี้มันช่าง...

ลู่ๆ ความรู้สึกหนาวสะท้านก็ทำให้เฮยเหยาตัวสั่นชั่วครู่

พอเฮยเหยาหันไปมอง หางตาประมุขน้อยก็เหลือบมองมาพอดี เฮยเหยาจึงเอาตามองจุมุก จุมุกมองใจ* ไม่คิดอะไรต่ออีก

"ฟังแล้วน่าจะสนุกยิ่งนัก" ครั้นโมอีเหรินได้ฟังก็เกิดความสนใจ นางไม่เคยได้เล่นเกมประเภท 'ฝาด่านชิงสมบัติ' เลยหลังจากมาถึงดินแดนแห่งนี้ วันนี้ไม่แน่อาจมีโอกาสดำเนินการอันนี้นั้นอีก

จากนั้นไม่นานนัก ขณะที่สองคนสนทนากันเรื่อยเปื่อย งานประมุขก็เริ่มขึ้น

* ตามองจุมุก จุมุกมองใจ เป็นคำบรรยายอาการก้มหน้าจูด ไม่สบตาผู้อื่น

หลังจากผู้คนทยอยกันเข้ามานั่งกันจนเต็มงานประมูล งานประมูล ก็เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ

โคมไฟท์ทั้งห้องโถงใหญ่มีดสลัวลง มีเพียงโคมไฟท์บนเวทีจัดแสดง ที่สว่างเจิดจ้า บุรุษสวมชุดยาวสีน้ำเงินก็เดินออกมา

เสียงร่ำวายอันแผ่วเบาดังมาจากผู้คนบนที่นั่งเบื้องล่างทันที

"ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่งานประมูล ผู้້น้อยนามว่าฉินเฟย ขอเป็น ตัวแทนสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินกล่าวขอบพระคุณทุกท่านที่สละเวลามานา..."

ขณะที่ฉินเฟยกล่าวเปิดงานอย่างเข้มซ้า โม่อีหรินก็ได้ยินการ ถกเถียงกันจากที่นั่งธรรมดาซึ่งอยู่เบื้องล่าง

"นั่นคือฉินเฟย ยอดฝีมือหนึ่งในร้อยอันดับแรกของดินแดนเทพยุทธ์ ได้ยินว่าอาวุธของเขาคือดาบเหาะวงแหวน ดังนั้นเขาจึงได้สมญานามว่า 'ฉินดาบเหาะ' ทุกครั้งที่เขาใช้ดาบเหาะจะต้องเห็นเลือด"

"เขาก็เป็นคนของสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน?"

"นี่ก็ไม่แปลกนะ ตู๋เย่า หลงจู้ตู๋ก็เป็นยอดฝีมือชั้นฟ้าที่มีชื่อเสียง โด่งดังบนแผ่นดินใหญ่"

"เอ้? นี่สมาคมพ่อค้าเฟิงหลินมียอดฝีมือจำนวนเท่าใดกันแน่!"

เอ่อ...ทุกคนต่างเห่ือตก

ไม่ว่าหลงจู้หรือตัวแทนสมาคมคนใดก็ล้วนเป็นยอดฝีมือชั้นฟ้าที่มี ชื่อเสียงเลื่องลือ เช่นนั้น...สมาคมพ่อค้าเฟิงหลินมียอดฝีมือเท่าใดกันแน่

มิน่าเล่าคนที่อยากรู้อยากเห็น อยากจับผิดสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน เหล่านั้นล้วนหายสาบสูญไปสิ้น

ทุกคนยังเพิ่มความเห็นพ้องต้องกันข้อหนึ่งในใจว่า "ไม่ควรไปหาเรื่อง

สมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน'

"...กฎระเบียบของงานประมูล ข้อแรกคือเงื่อนไขที่ผู้ขายตั้งไว้ ข้อสองคือผู้เสนอราคาสูงสุดได้รับสินค้าไป หากมีคนที่กวมในงานประมูล ไม่ปฏิบัติตามกฎ โปรดอย่าถือสาหาความหากเหล่าองค์กรฯของสมาคม พ่อค้าอยากตามหาคนเพื่อมา 'ตรวจสอบ' ระดับความต้นลึกของวิชา วรยุทธ์..."

ครั้นฉินเฟยกล่าวจบก็ส่งสัญญาณให้ทุกคนมองไปยังรอบด้าน จึงพบว่าองค์กรฯชุดดำเดินออกมาจากทางเข้าออกทั้งสี่ด้านรวมถึง ในห้องรับรองแขกพิเศษบนชั้นสี่ พวกเขาเฝ้ารักษาการณ์ตำแหน่งละสี่คน บนไหล่ด้านขวาปักอักษรสีแดง 'เฟิงหลิน' ไว้

ครั้นประเมินจากพลังยุทธ์ที่เหล่าองค์กรฯแสดงออกมา อย่างน้อย ลำดับชั้นวิชาของพวกเขาคงต้องอยู่ในชั้นฟ้าระดับห้า

หากการปรากฏตัวของฉินเฟยสร้างความตื่นตะลึงให้แก่แขกหรือ บนที่นั่งธรรมดาแล้ว เช่นนั้นยามนี้พลังแก่นแท้ของเหล่าองค์กรฯก็ทำให้ ตัวแทนสำนักและสมาคมแต่ละฝ่ายในห้องรับรองแขกพิเศษบนชั้นสี่ ตะลึงงันอีกครั้ง

สมาคมพ่อค้าเฟิงหลินล้วนส่งยอดฝีมือทั้งหมดมาที่นี่เพื่อการนี้ เชี่ยวหรือ

"เวลานี้พวกเราเริ่มการประมูลสินค้าขึ้นแรกกันเลย" น้ำเสียง ของฉินเฟยดึงความสนใจของทุกคนกลับมาอีกครั้ง

จากนั้นม็กรเซ็นคันหนึ่งถูกรู้ออกมาบนเวทีจัดแสดง และหยุดอยู่ ตรงกลางเวที

บนรถเข็นมีถาดใบหนึ่งวางเคียงเพื่อให้ผู้ชมเห็นว่าตรงกลางถาดวางกระเป๋าสีเทารูปทรงสี่เหลี่ยมซึ่งมีความยาวราวสิบสองนิ้ว

"กระเป๋าวีเศษ?" มีคนตะโกนด้วยความตะลึง

คนที่เคยเห็นแผ่นหินแสดงรายการประมูลต่างรู้ว่างานประมูลครั้งนี้มีการประมูลกระเป๋าวีเศษอยู่แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าสินค้าราคาสูงหายากชิ้นนี้จะถูกเข็นออกมาเป็นอันดับแรก

ผู้ชมบนที่นั่งธรรมดาส่งเสียงอะอะดังระงม

ฉินเฟยยืนอยู่ด้านข้างรถเข็นพลางเอ่ย "เป็นดังที่ทุกท่านเห็น นี่คือกระเป๋าวีเศษใบหนึ่ง ประโยชน์ของมันคงไม่ต้องอธิบายให้มากความ เชื่อว่าทุกท่านคงรู้ดีอยู่แล้ว ด้านในมีพื้นที่สิบสี่ฟงหมี่ แม้ไม่สามารถบรรจุสิ่งมีชีวิตเข้าไปได้ แต่ไม่ว่าจะเก็บของสิ่งใด ตอนเก็บเข้าไปมีลักษณะเช่นไร ยามหยิบออกมาก็ยังมีลักษณะเช่นนั้น"

แม้ทุกคนจะรู้ถึงประโยชน์ของกระเป๋าวีเศษดีอยู่แล้ว แต่ฉินเฟยยังคงแนะนำอย่างสั้นกระชับรอบหนึ่ง อีกทั้งยังหยุดชะงักไปครู่หนึ่งเพื่อให้เวลาทุกคนได้ตั้งสติและใคร่ครวญ แล้วค่อยเอ่ยต่อ

"เชื่อว่าทุกท่านต่างก็รู้ถึงระดับความหายากของกระเป๋าวีเศษ แม้จะอยู่ตรงหน้าก็ไม่อาจจับจองเป็นเจ้าของได้ง่ายๆ ดังนั้นทุกท่านโปรดอย่าพลาดโอกาสดีในครั้งนี้ ราคาประมูลเริ่มต้นที่สามพันตำลึงทอง ทุกครั้งที่เพิ่มราคาต้องไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยตำลึงทอง ผู้ที่สนใจเริ่มเสนอราคาได้!"

"สามพันหนึ่งร้อยตำลึงทอง"

"สามพันห้าร้อยตำลึงทอง"

"สี่พันตำลึงทอง"

"ห้าพันตำลึงทอง"

"..."

เนื่องจากในดินแดนเทพยุทธ์ยังขาดวิธีการหลอมประติษฐ์กระเป่าวิเศษและวัตถุดิบก็หายาก มันจึงเป็นของที่พบเห็นได้ค่อนข้างน้อย ยามนี้กระเป่าวิเศษที่ยังคงมีอยู่ส่วนใหญ่ล้วนตกทอดมาตั้งแต่ยุคบรรพกาล ดังนั้นแม้ว่าจะเป็กระเป่าวิเศษที่มีพื้นที่บรรจุน้อยที่สุด ขอเพียงปรากฏในงานประมูลก็สามารถก่อให้เกิดการแย่งชิงได้

ชั่วพริบตาเดียวเสียงตะโกนราคาประมูลไม่เพียงทะลุหลักหมื่น อีกทั้งผู้คนบนที่นั่งธรรมดานับชั้นสามส่วนใหญ่อีกก็ไม่เสนอราคาอีก กลับมีเพียงคนในห้องรับรองแขกพิเศษบนชั้นสี่เสนอราคาต่อไป

"...สามหมื่นตำลึงทอง"

"สามหมื่นห้าพันตำลึงทอง"

"สี่หมื่นตำลึงทอง"

ครั้นเสนอถึงราคาสี่หมื่นตำลึงทอง ทั่วทั้งห้องโถงพลันเงียบกริบ

ฉินเฟยรอสักครู่ก็เอ่ยปากว่า "ราคาอยู่ที่สี่หมื่นตำลึงทอง ยังมีใครต้องการเสนอราคาอีกหรือไม่" ฉินเฟยหยุดชะงักชั่วครู่ จึงเริ่มตะโกนจำนวนครั้ง "สี่หมื่นตำลึงทองครั้งที่หนึ่ง" ก่อนจะหยุดครู่หนึ่งแล้วเอ่ยต่อ "สี่หมื่นตำลึงทองครั้งที่สอง..."

"สี่หมื่น...หนึ่งพันตำลึงทอง" ยามนั้นเองมีคนจากห้องรับรองแขกพิเศษด้านขวาส่งเสียงมา

ฉินเฟยจึงตะโกนต่อทันที "สี่หมื่นหนึ่งพันตำลึงทองครั้งที่หนึ่ง"

สี่หมื่นหนึ่งพันตำลึงทองครั้งที่สอง สี่หมื่นหนึ่งพันตำลึงทองครั้งที่สาม ตกลงซื้อชาย!"

จากนั้นเสียงเคาะตกลงการประมูลดั่งขึ้นหนึ่งครั้ง กระเป่าพิเศษสี่เทา ก็ถูกเข็นลงจากเวทีไปแล้วเปลี่ยนเป็นสินค้าประมูลขึ้นที่สองมาแทน

โม่อีเหรินที่นั่งอยู่ในห้องรับรองแขกพิเศษมองจนพูดไม่ออก 'สี่หมื่นหนึ่งพันตำลึงทอง' นี่คือสิบกว่าเท่าของทรัพย์สินทั้งหมดที่นางมี!

ของชิ้นนี้ราคาดีถึงเพียงนี้?

ขนาดบรรจุของกระเป่าพิเศษใบนี้ก็ได้ใหญ่มาก แม้แต่ใบที่นางกับพวกพี่ๆ ส่งให้กันครั้งหนึ่งยังมีขนาดใหญ่กว่านี้

ทว่าของสิ่งนี้ราคาดีเช่นนี้ ทำให้นางบังเกิดความคิดดีๆ ขึ้น...

ยามนางขาดเงิน นางก็จะหลอมประดิษฐ์กระเป่าพิเศษออกมาหลายใบไว้ขาย จะต้องหาเงินได้มากแน่!

"เจ้าคงไม่ได้กำลังคิดว่ายามขาดเงินก็จะหยิบกระเป่าพิเศษออกมาขายกระมัง"

ครั้นไปหลั่งจิ้งหึ่งเห็นสีหน้าราวปีศาจจิ้งจอกหิวเงินของนาง กอปรกับรอยยิ้มหมายมอด เขาก็คาดเดาได้ว่านางกำลังคิดอะไรอยู่

"เอ? ท่านรู้ได้อย่างไรกัน"

ไปหลั่งจิ้งหึ่งนึกในใจว่า เจ้าคิดอะไรล้วนสลักไว้บนดวงหน้า ข้าจะมองไม่ออกได้อย่างไร

"เจ้าล้มเลิกความคิดนี้ไปเสียเถอะ"

"เพราะเหตุใด" โม่อีเหรินขุ่นเคืองเล็กน้อย นี่เป็นวิธีที่ดีในการหาเงินเลยนะ!

"แม้มาตรฐานการหลอมประดิษฐ์ในดินแดนเทพยุทธ์จะไม่เลวนัก แต่การหลอมประดิษฐ์สิ่งที่มีพื้นที่พิเศษเพื่อใช้บรรจุสิ่งของกลับแทบไม่มีใครทำได้ เจ้าคิดจะเอาของที่หลอมออกมาขายเพียงเพราะรู้สึกลัวว่าชีวิตช่างน่าเบื่อ อยากเริ่มใช้ชีวิตแบบโดนไล่ฆ่าหรือ"

โมอีเหรินอ้าปากค้างเล็กน้อย นางพูดไม่ออกอยู่บ้าง

"...จนกระทั่งบัดนี้...ยังไม่มีใครหลอมประดิษฐ์ได้หรือ"

"ใช่ นอกจากว่าพวกเขาจะตามหาหินมิติพบ"

หินมิติก็คือหินที่มีพื้นที่พิเศษ ทว่ายังต้องการวิธีพิเศษที่เหมาะสม จึงจะสามารถหลอมประดิษฐ์เป็นพื้นที่ที่มนุษย์จะใช้สอยได้จริง วิธีการหลอมประดิษฐ์เช่นนี้ยังคงเป็นความลับของสมาคมช่างหลอมที่ไม่เผยแพร่ ออกสู่ภายนอกในยามนี้

"ข้ายังนึกว่า...มาตรฐานการหลอมประดิษฐ์ของข้าแม่่มากแล้วนะ"

ทุกครั้งที่นึกถึงคำวิจารณ์จากท่านดาที่มีต่อสิ่งที่นางหลอมประดิษฐ์ออกมา และวัตถุดิบที่นางสิ้นเปลืองไปเหล่านั้นที่อยู่ในโรงเก็บของช่างห้องหลอมประดิษฐ์บนเกาะไม้เสวียน นางก็ใจฝ่อและไม่มีความมั่นใจเอาเสียเลย

"เจ้าดูถูกตัวเองเกินไป" ไปหลี่จิงหงแตะปลายจมูกนาง เขารู้สึกจนใจเล็กน้อย

เขาไม่รู้จักจริงๆ ว่าเหตุใดโมอีเหรินจึงขาดความมั่นใจในตนเองเช่นนี้ แค่ดูจากกระเปาะสายพายุหลังที่นางไม่ยอมให้ห่างกายเลยนั้น ข้ายังมีกระถางวิเศษอีก...เพียงแค่นี้ก็รู้แล้วว่าคนที่ควรจะพิจารณาตนเองน่าจะเป็นเขาถึงจะถูก นางเอาแต่นึกอยู่เสมอว่าตนเองเป็นช่างหลอมที่ไม่เอาไหน

สิ้นเปลืองวัตถุสิบไปนับไม่ถ้วน

ที่ว่าหากโมอีเหรินเป็นพวกไม่เอาไหน เช่นนั้นในดินแดนเทพยุทธ์ ก็คงไม่มีใครเหมาะสมที่จะถูกเรียกขานว่า 'ช่างหลอม' แล้วกระมัง

"เอ่อ..." โมอีเหรินจับผมนตนเอง "นั่นก็หลอมประดิษฐ์ไม่ยากนะ ชำนาญกว่า...เดี๋ยวนี้ทุกคนจะล้วนหลอมประดิษฐ์เป็นแล้วเสียอีก"

นี่จะโทษนางที่เข้าใจผิดก็ไม่ได้ ช่วงก่อนอายุสามขวบนางแทบจะใช้ชีวิตอยู่ในเรือนพี่ใหญ่ ได้ออกจากห้องน้อยมาก หลังจากสามขวบนางก็ไปยังเกาะโมเสวียนกับท่านตา จึงไม่ค่อยรู้เรื่องราวบนแผ่นดินใหญ่เท่าไรนัก

แม้ต่อมาท่านตาจะให้ท่านตาเหียนฝากข่าวคราวบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดินใหญ่มาให้นางอ่าน ทว่านั่นก็ไม่ได้ครอบคลุมเสียทุกด้าน ส่วนใหญ่ก็เป็นแค่พวกการแนะนำบุคคลที่มีชื่อเสียงบนแผ่นดินใหญ่และเรื่องราวบางส่วนเท่านั้น ดังนั้นนางจึงคิดมาตลอดว่ากระเป่าวิเศษไม่ใช่ของหายาก

"หลอมประดิษฐ์ไม่ยาก? ประโยคนี้นหากช่างหลอมคนอื่นได้ยื่นเข้า คงอยากหวดเจ้าสักที่เป็นแน่" ไปหลี่จึงหงถอนใจ แต่สีหน้าเขากลับนุ่มนวลอ่อนโยน แผงด้วยรอยยิ้มอยู่บ้าง

"ไม่ยากจริงๆ นะ ตอนข้าหลอมประดิษฐ์ครั้งแรกล้มเหลวเพียงสองครั้งเอง ครั้งที่สามก็ทำสำเร็จแล้ว ข้าหลอมประดิษฐ์กระเป่าวิเศษได้เร็วยิ่งกว่าพวกดาบกระบี่อะไรนั่นอีก มิหนำซ้ำยังนับว่าสิ้นเปลืองวัตถุสิบน้อยที่สุดด้วย"

พอกกล่าวถึงจุดนี้ นางก็มองเขาด้วยความตื่นเต้นและเอ่ย "จึงหง

ท่านก็เป็นช่างหลอมไม่ใช่หรือไม่ว่า"

"เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"ความรู้สึกมันบอกนะ" โมอีเหรินยิ้มตาหยี มองเขาด้วยแววตา
ใครรู้

ท่าทางของนางราวเด็กน้อยที่อยากรู้อยากเห็น ชวนให้ไปหลี่จิงหิง
ยิ้มบางๆ ตอบกลับมา

รอยยิ้มนี้ฉัจฉริยะยิ่งกว่าการละลายของภูเขาน้ำแข็งเสียอีก

เดิมทีไปหลี่จิงหิงก็นับว่ารูปร่างงามเอากว้าง เพียงแต่ท่าทางเย็นชา
และสีหน้าเย็นยะเยือกของเขาทำให้ผู้คนที่พบเห็นละลายความงามนั้นไป
รวมทั้งอำนาจดุคุดบนร่างเขาที่ไม่อาจละลายได้อีก พอผู้คนมองมาจึง
รู้สึกเพียงว่าเขาสูงส่งเกินเอื้อม และพลันรู้สึกเคารพยำเกรงไม่กล้าเข้าใกล้

ที่ว่าครั้นเขายิ้มยิ้ม ขจัดท่าทางที่คล้ายภูเขาน้ำแข็งนั้นออกไป
ดวงหน้าหล่อเหลาราวรูปสลักอันวิจิตรก็ดูโดดเด่นออกมาทันใด เหมือน
เทพเซียนที่อยู่ไกลเกินเอื้อมจู่ๆ ก็ลงมายังโลกมนุษย์ ทำให้ผู้คนตะลึงงัน
ซ้ำยังไม่อยากละลายตาจากไป

ไม่เพียงแต่โมอีเหรินที่อึ้งงันโดยพลันเท่านั้น แม้แต่เฮยเหยายัง
ตกตะลึงจนแทบไม่ได้สติเลย

ประมุขน้อย...ยิ้มแล้ว?!

เรื่องที่แม้แต่ประมุขเกาะหุนยังทำไม่ได้ แต่ฮูหยินน้อยกลับทำได้
อย่างง่ายดายเพียงนี้ ความเคารพเลื่อมใสที่เฮยเหยามีต่อนางเป็นเหมือน
น้ำไหลบ่าจนมิอาจควบคุมได้กระนั้น

ฮูหยินน้อยทำให้ประมุขน้อยยิ้มได้ นี่เป็นเรื่องที่แม้แต่ประมุขเกาะหุน

ยังทำไม่ได้เลยจริงๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งประมุขเกาะหุนแลเห็นประมุขน้อยทอดสายตามองทะเลไปทางทิศใต้ทิศหนึ่งโดยไม่รู้ตัว สีหน้าเขาดูอ่อนโยนอบอุน มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย เขายังเบิกตาโพลงด้วยความตะลึงงันอึ้งเป็นเวลานาน ทำยที่สุดตอนใจและเอ่ยประโยคหนึ่งว่า 'เจ้ากำลังมีความรัก?'

ครานั้นองครักษ์สี่คนที่ยืนอยู่ทางด้านหลังรวมทั้งเฮยเหยา พอได้ฟังแล้วก็เกือบล้มคะมำไปพร้อมกัน

ประมุขเกาะหุนเอ่ยวาจาเ็นอย่าง...ตรงไปตรงมายิ่ง

เขาเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ แสดงออกถึงความจนปัญญาและความปวดใจในฐานะบิดา

ลูกที่เลี้ยงมากับมือแต่อ่อนแต่อก เริ่มทำหน้าที่เหมือนภู่เขาน้ำแข็งตั้งแต่ยังเป็นทารก พอหิวก็ร้องเพียงแอะเดียว หลังจากนั้นก็ไม่ส่งเสียงอีก

ต่อมาครั้นเติบโตใหญ่ขึ้นก็ยิ่งทำตัวไม่น่ารัก ทำหน้าราวกับภู่เขาน้ำแข็งหรือไม่ก็ทำหน้าที่บึ้งตึงใส่เขาทั้งวัน ชวนให้ผู้คนทั่วทั้งเกาะนึกว่าประมุขเกาะหุนทารุณบุตรชาย มิเช่นนั้นไยดวงหน้าประมุขน้อยจึงไม่มีความรู้สึกสักนิด

ช่วงเวลาเหล่านั้นประมุขเกาะหุนรู้สึกว่ตนเองถูกปรักปรำจริงๆ...

ดังนั้นประมุขเกาะหุนจึงตัดสินใจโดยพลันว่าหากในอนาคตมีวันใดวันหนึ่งที่ปรากฏผู้ที่ทำให้ประมุขน้อยยิ้มได้ จำต้องดึงรั้งคนผู้นั้นมาเป็นพวกให้จงได้

เพราะคนผู้นั้นจะต้องเป็นผู้หักล้างประมุขน้อยได้อย่างแน่นอน!

ครั้นพบผู้ที่มาหักล้างประมุขน้อยได้ ยามใดที่ประมุขเกาะหุนอยาก

เห็นรอยยิ้มของประมุขน้อยก็ง่ายมาก

ครั้นเหล่าองค์กรฯ ได้ยินวาทะของประมุขเกาะหูน พวกเขาก็กำหนดความคิดหนึ่งในใจว่าผู้ที่ทำให้ประมุขน้อยยิ้มได้ก็คือ 'สมบัติล้ำค่าของประมุขน้อย' พวกเขาจะล่องเกินใครก็ยอมได้ แต่มีอาจล่องเกินสมบัติล้ำค่าของประมุขน้อยได้ไม่เช่นนั้นจุดจบของพวกเขาจะน่าอนาถยิ่งกว่ายั่วโทษตัวประมุขน้อยเองเสียอีก

เฮยเฮยาเพิ่งนึกถึงเรื่องนี้ก็พลันมองเห็นประมุขน้อยที่เป็นเหมือนภูเขาน้ำแข็งของदनฉวยโอกาสที่สูญหายน้อยกำลังอึ้งอยู่ ก้มหน้าประทับจุมพิตที่ริมฝีปากนาง...

นี่...นี่คือการขโมยจุมพิต!

ประมุขน้อยทำเช่นนี้ได้อย่างไร!

อีกทั้งยัง...ทำเสียแนบเนียนเป็นธรรมชาติปานนั้น!

เฮยเฮยาจิตใจสับสนยิ่งนัก

ไปหลี่จิงหงกวาดสายตาเย็นเยือกมาแวบหนึ่ง เฮยเฮยาจึงรีบเก็บงำสีหน้าว่าอุ่นใจโดยพลัน ตามองจุมก จุมกมองใจ แสดงท่าทาง 'ข้าเฝ้าประตูอย่างเคร่งครัด'

แล้วการขโมยจุมพิตครั้งนี้ก็ทำให้โมอีเหรินดึงสติกลับมาได้

"ท่าน! ท่าน? ท่าน..." โมอีเหรินชี้หน้าเขา

ขโมย? โจร? บ้าต๋นหา?

"สินค้าประมูลขึ้นต่อไปออกมาแล้ว"

ไปหลี่จิงหงคิดว่ามีนางเข้ามาอยู่ในฝ่ามือตนเองอย่างแนบเนียน สีหน้าสงบราบเรียบคล้ายว่าเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเพื่อเบนความสนใจ

ของนางไปยังเวทีจัดแสดง

ไม้อีหรินยังคงวุ่นวายใจนัก รวากับว่าคำขยายความใดๆ ก็ไม่อาจใช้อธิบายถึงตัวเขาได้ แต่เขาเป็น 'ขโมย' และ 'โจร' ที่ 'บ้าตึกหนา' จริงๆ นะ! อีกทั้งยังแสดงสีหน้า 'น่าเกรงขาม' หลอกหลวงผู้อื่นด้วย

เขาขโมยจุมพิตนางด้วยดวงหน้าราวภูเขาน้ำแข็ง ซ้ำยังกระทำอย่างเปิดเผย เช่นนี้ยิ่งจะเรียกว่า 'ภูเขาน้ำแข็ง' ได้อีกหรือ นี่มัน 'จิ้งจอกใจดำ' ชัดๆ กระจ่าง!

"เจ้าอยากได้ปืนปักผมอันนั้นหรือไม่"

ไปहींจึงหมองหน้าว่าวุ่นใจของนางพลางกลืนหัวเราะ พยายามเบนความสนใจของนางต่อไป

ยามนั้นเองเสียงแนะนำจากฉินเพยก็ดังขึ้นพอดี

"สินค้าประมูลชิ้นต่อไปคือปืนปักผม มีชื่อว่า 'ปืนผีเสื้อเดือนเจ็ด' ทุกท่านอย่าได้เพิกเฉยต่อปืนปักผมอันนี้เชียวนะ นี่เป็นถึงอาวุธวิเศษคุณภาพต่ำ"

ครั้นฉินเพยเอ่ยวาจานี้ออกไป ก็ก่อให้เกิดเสียงเอะอะดังระงมทั่วงานประมูล

ผู้คนต่างรู้ว่าอาวุธแบ่งออกเป็นสามขั้นคืออาวุธล้ำค่า อาวุธวิเศษ และอาวุธราชา แต่ละขั้นยังแบ่งออกเป็นคุณภาพสูง กลาง ต่ำ

เนื่องจากช่างหลอมขั้นสูงมีน้อยเต็มที อีกทั้งการหลอมประดิษฐ์ก็ไม่ใช่งานง่ายๆ ดังนั้นถึงแม้จะเป็น 'ห่อวันเปา' ในสมาคมช่างหลอมที่ขายอาวุธแต่ละชนิดโดยเฉพาะ อาวุธวิเศษก็มีจำนวนจำกัด ที่พบได้มากที่สุดก็คืออาวุธล้ำค่าคุณภาพกลางและสูง

ส่วนอาวุธล้ำค่าคุณภาพต่ำและเครื่องมือทั่วไปมีขายตามตลาด ไม่จำเป็นต้องไปถึง 'หอวันเปา'

ส่วนอาวุธราชานั้น ครั้งปรากฏออกมาก็มักจะก่อให้เกิดความซุลมุน วุ่นวาย โดยส่วนใหญ่จะเป็นสมบัติภายในของสมาคมช่างหลอมและสำนักอื่นๆ โดยที่คนทั่วไปแทบจะไม่มีโอกาสเห็น

แม้อาวุธวิเศษคุณภาพต่ำจะไม่ใช่ของหายาก ทว่าหากอาวุธชิ้นนั้นมีวิธีใช้สอยแบบพิเศษก็มักจะได้รับ ความสนใจในงานประมุขเป็นอย่างมาก

"ตามที่ทุกท่านเห็น ปืนปักผมนี้เป็นรูปทรงผีเสื้อที่ทรงออร่าม ด้านล่าง ปีกผีเสื้อห้อยพู่ระย้ารูปพระจันทร์เสี้ยว วงดงามและประณีต แล้วยี่สำคัญ ที่สุดคือสามารถใช้เป็นอาวุธในการโจมตีได้ด้วย"

ปืนปักผมรูปผีเสื้อซ่อนกันไปมานี้มีทั้งหมดเจ็ดปึก แต่ละปึกล้วนเป็น อาวุธลับ

อาวุธวิเศษคุณภาพต่ำสามารถโจมตีครอบอากาศที่ใช้ป้องกันตัว ของนักรยุทธ์ชั้นดินได้ ส่วนนักรยุทธ์ชั้นฟ้าขึ้นไปนั้นขึ้นอยู่กับระดับพลัง การต่อสู้ของแต่ละคน ผลของการโจมตีก็จะแตกต่างกันออกไป

"...ปืนรูปผีเสื้ออันนี้ไม่เพียงดงามวิจิตร ยังใช้เป็นอาวุธได้ด้วย ราคาเริ่มต้นอยู่ที่เก้าร้อยตำลึงทอง ทุกครั้งที่เพิ่มราคาต้องไม่ต่ำกว่า หนึ่งร้อยตำลึงทอง ผู้ที่สนใจอย่าได้พลาดเชียว เสิญเริ่มเสนอราคาได้"

"หนึ่งพันตำลึงทอง" รายแรกที่เสนอราคาเป็นสตรีในห้องรับรอง แยกพิเศษห้องหนึ่งทางด้านขวา

"หนึ่งพันสองร้อยตำลึงทอง" มีคนเสนอราคาต่อทันที

"หนึ่งพันสามร้อยตำลึงทอง..."

ไปหลี่จิ้งหงเพิ่งพินิจปิ่นปักผมอันนั้น มันได้รับการหลอมประดิษฐ์
อย่างประณีตโดยแท้ หากไม่ใช่เพราะวัตถุดิบที่ใช้มีคุณภาพไม่ดี ปิ่นปักผม
อันนี้คงไม่เป็นเพียงแค่อาวุธวิเศษคุณภาพต่ำแน่นอน คนที่หลอมประดิษฐ์
มีฝีมือร้ายกาจไม่เบา

"อีเหริน เจ้าอยากได้หรือไม่" ไปหลี่จิ้งหงเห็นนางจ้องปิ่นปักผมอันนั้น
อยู่ตลอดจึงกระซิบถาม

เรือนผมของโมอีเหรินนุ่มละเอียดและยาว เพราะนางถักเปีย
บนศีรษะจึงไม่มีเครื่องประดับใดๆ อีกทั้งนางยังไม่มีอาวุธที่ใช้ป้องกันตัว

แม้โมอีเหรินไม่ได้แสดงฝีมือออกมาเท่าไร ทว่านางสามารถใช้
'บาทาเงามาया' ได้อย่างปราดเปรียวคล่องแคล่วเช่นนั้น หากรวมอาวุธ
ที่เหมาะสมเข้าไปด้วยแล้วคงไม่่ง่ายนักที่นางจะโดนทำร้าย

...ใช่ ไปหลี่จิ้งหงไม่มีทางลืมเลือนเรื่องที่โมอีเหรินถูกซัดจนร่วงลงไป
ในทะเลสาบเสี่ยวชิง

หากครานั้นโมอีเหรินมีอาวุธอยู่ในมือ คงไม่่ง่ายนักที่ปลาไหลดำ
ตัวนั้นจะเข้าจู่โจมนางได้

ถึงชุดปักสวรรค์เป็นอาวุธป้องกันตัวชั้นยอด ทว่าไม่เหมาะที่จะใช้
โจมตี

อาวุธที่เป็นอาวุธวิเศษจะมีความเฉียบคมนัก ขอเพียงใช้อย่างถูกหลัก
แม้จะเป็นสัตว์วิเศษก็เลิกคิดที่จะเอาเปรียบในสนามรบได้เลย

พอนึกถึงจุดนี้ ไปหลี่จิ้งหงจึงเตรียมเสนอราคา

"ไม่เอา" โมอีเหรินตาไวมือไว รีบห้ามเขาเสนอราคาได้ทันเวลา

"มีมันไว้ป้องกันตัวได้"

"ข้ามีอาวณแล้ว"

"อยู่ที่ใด"

"ที่นี่" โมอีเหรินชี้ห้วงตะขอสีแดงที่เอาจ

"อันนี้?" "ไปหลี่จิงหงขมวดคิ้ว

โมอีเหรินกระหึ่มยิ้มย่องราวจิ้งจอกน้อย "ถ้ามีโอกาสจะให้ท่านดู"

ห้องรับรองแขกพิเศษนี้แคบเกินไป หากนางซัก 'หิมะแดง' ออกมาจากฝัก นางเกรงว่าจะทำให้ที่นี่ได้รับความเสียหาย

"นี่คืออะไร" "ไปหลี่จิงหงอุ้มนางจนตัวลอย เฟ่งฟิงจายรัตเอาจของนางพลางเอ่ยถาม

ท่าทางเช่นนี้มองจากด้านหลังคล้ายกับเขากำลังจ้อง 'หน้าท้อง' นางแน่!

ดวงหน้าน้อยๆ ของโมอีเหรินอัปอายจนแดงก่ำ "ปล่อยข้าลงเดี๋ยวนี้ละ!"

สวรรค์รู้ว่าตั้งแต่ท่านตาออกจากเกาะโมเสเวียน นางก็ไม่เคยถูกอุ้มจนตัวลอยเหมือนเด็กน้อยอีก

นางโตแล้วนะ อีกทั้งยังเป็นสตรีด้วย ยามนี้ถูกอุ้มเช่นนี้ ชายหน้ายิ่งนัก...

"สายรัตเอาจของเจ้าหลอมประดิษฐ์จากเส้นไหมเย็น"

"ท่านมองออก?" โมอีเหรินถามกลับอย่างประหลาดใจ

สายรัตเอาจเส้นนี้ใช้เส้นไหมเย็นเป็นวัตถุดิบหลักในการหลอมประดิษฐ์โดยแท้

เริ่มแรกตอนที่โมซึ่งเงินตัดสินใจหลอม 'หิมะแดง' ก็คิดจะหลอม

ปลอกกระบี่ไปพร้อมกัน ดังนั้นจึงนำเส้นไหมเย็นที่เก็บซ่อนไว้ออกมาใช้เป็นการเฉพาะ แล้วค่อยหลอมรวมกับวัตถุดิบอื่น

หิมะแดงทำจากวัตถุดิบพิเศษ ตัวกระบี่เฉียบคมอย่างยิ่ง แน่แน่นอนว่า ปลอกของมันจะไม่มีทางเป็นวัตถุดิบธรรมดาสามัญไปได้ มิเช่นนั้นพอเก็บกระบี่ใส่ปลอก ตัวปลอกก็จะได้รับความเสียหาย

อีกทั้งเส้นไหมเย็นมีความยืดหยุ่น สิ่งของหรือชุดปีกสวรรค์ที่หลอมประดิษฐ์ออกมา ก็จะมีคุณสมบัติพิเศษเหมือนกัน น้ำและไฟไม่มีทางทำความเสียหายได้ อาวุธของมีคมที่ไม่ได้หลอมด้วยวัสดุเฉพาะ จะไม่อาจกรีดทะลุได้

ไปหลีจิงหงศึกษาค้นคว้าการหลอมประดิษฐ์เช่นกัน เขามองออกว่า สายรัดเอวสีขาวเส้นนี้ยังผสมหินผิวอ่อนจำนวนเล็กน้อย ไม่เพียงเพิ่มระดับความยืดหยุ่นให้กับสายรัดเอวเท่านั้น ยังเพิ่มราคาให้มันอีกด้วย ทำให้สายรัดเอวที่เดิมที่เป็นเพียงอาวุธวิเศษคุณภาพกลางเพิ่มระดับเป็นอาวุธวิเศษคุณภาพสูง แล้วระดับประโยชน์ของมันอาจเทียบได้กับอาวุธราชาคุณภาพต่ำด้วยซ้ำ

ทว่าอาวุธวิเศษเช่นนี้ รูปร่างภายนอกกลับดูคล้ายสายรัดเอวสีขาวธรรมดา

นี่คือ...ระดับหยกคืนสู่ธาตุเดิม

อาจกล่าวได้ว่าผู้ที่หลอมประดิษฐ์สายรัดเอวเส้นนี้ไม่เพียงมีฝีมือบริสุทธิ์ ซ้ำยังรอบรู้คุณสมบัติพิเศษของวัตถุดิบแบบต่างๆ ขณะที่กลายเป็นอาวุธด้วย เขาตั้งใจจะลดความสับสนของเส้นไหมเย็นเพื่อป้องกันไม่ให้ตั้งดูความสนใจจากผู้อื่น

หากไม่ใช่เพราะเขาก็รู้จักวัตถุดิบเหล่านี้และเคยศึกษาค้นคว้า เป็นพิเศษเช่นกัน เขาก็คงมองไม่ออก

"ผู้ที่หลอมสายรัดเอวเส้นนี้เป็นช่างหลอมชั้นยอดหรือ"

ตามมุมมองของไปหลี่จิ้งหิง ช่างหลอมผู้นี้มีฝีมือเป็นระดับราชา ช่างหลอมกระมัง

"แน่นอนอยู่แล้ว เขาเป็นช่างหลอมที่ร้ายกาจที่สุด" สีหน้าของ โมอีเหรินภาคภูมิใจมาก นางเอ่ยด้วยท่าทางที่รู้สึกเป็นเกียรติยิ่งนัก

"เขา? นี่มีใครมอบให้เจ้า? เป็นบุรุษ?" ไปหลี่จิ้งหิงจับประเด็นสำคัญ ได้ทันที

จู่ๆ เฮยเหยาก็รู้สึกราวกับลมหนาวพัดผ่าน

ทว่าด้านในห้องรับรองแขกพิเศษก็ไม่ได้เปิดหน้าต่าง จะมีลมหนาว พัดเข้ามาได้อย่างไร

"อืม" โมอีเหรินพยักหน้ายิ้มๆ สายตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความชื่นชม "นี่คือของขวัญที่ข้าได้รับก่อนวันเกิด"

แม้ว่าท่านตาจะเข้มงวดไม่ค่อยชอบยิ้ม ทว่าความรักที่เขามีต่อนาง ไม่มีใครเทียบเทียมได้

จำได้ว่าตอนที่นางเพิ่งมาถึงเกาะโมเสวียน นางป่วยหนักอยู่ครั้งหนึ่ง ครานั้นท่านตาเฝ้าอยู่ข้างเตียงนางทั้งวันทั้งคืน แม้แต่ต้มยายังต้ม อยู่ที่หน้าประตูเพื่อให้มาตรวจดูอาการนางได้สะดวก หากว่าจะต้องไป เก็บสมุนไพร ท่านตาก็จะไปเร็วมาเร็ว

ต่อมาเพื่อให้ร่างกายนางแข็งแรง ท่านตาก็ไปเก็บสมุนไพรทุกวัน ต้มยาน้ำทุกวัน หมายถึงให้นางกินยาน้อยลง แขนงาให้มากขึ้นหน่อย ต่อมา

ร่างกายนางก็แข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่านางอยากเรียนอะไร ท่านตาก็จะสอนนางโดยไม่หวงวิชาแม้แต่น้อย ไม่เคยจำกัดขอบเขตนาง จนกระทั่งก่อนจะออกจากเกาะโมเสวียน ท่านตายังจำวันเกิดนางได้ จึงวัดตัวนางเพื่อหลอมอาวุธให้นางโดยเฉพาะ

"เขาคือคนที่เก่งกาจที่สุด" โมอีเฮอร์นยิ้มตาหยีไม่ว่าจะเป็นช่างหลอมหรือหมอโอสถ ท่านตาล้วนทำได้ดีทั้งสิ้น

ยามกล่าวถึงบุรุษอื่น นางกลับยิ้มแยมเลื่อมใส?

สีหน้าไปหาลีจิงหงกลายเป็นน้ำแข็งเย็นยะเยือกเพิ่มขึ้นอีกสามระดับ ในทันใด กลิ่นอายความเย็นยะเยือกแผ่ขยายไปทั่วทั้งห้องรับรองแขกพิเศษโดยพลัน

เฮยเหยาที่ยืนอยู่ข้างประตูหุดตัวแล้วหุดตัวอีกด้วยสีหน้าทุกข์ตรมยิงประมุขน้อยอย่าแผ่ความเย็นยะเยือกอีกเลย ข้ารับใช้ผู้จงรักภักดีของท่านจวนจะแข็งตายแล้ว...

"เปลี่ยนเส้นไหมเดี๋ยวนี้อ" ไปหาลีจิงหงมองสายรัดเอวเส้นนั้น...อันที่จริงคือจ้อง

"อะไร?" โมอีเฮอร์นทำหน้างุนงง "เปลี่ยนอะไรนะ"

"สายรัดเอว"

ไปหาลีจิงหงปล่อยให้นางนั่งลง ตัดสินใจจะลงมือแก้สายรัดเอวนั้นเสียเอง

สตรีของเขาจะมีสิ่งของของบุรุษอื่นอยู่บนร่างได้อย่างไร แล้วยังรัดแนบเนื้อถึงเพียงนี้เสียด้วย!

เขาจะยอมโดยง่ายได้หรือ!

"จิงหง!" โมอีเหรินรีบคว้ามือเขา "ข้าไม่มีทางเปลี่ยนหรอก!"

"ต้องเปลี่ยน!"

"ไม่!"

ไปหลี่จิงหงจ้องนาง สีหน้าย้งนานย้งเย็นยะเยือก

คนอื่นล้วนเกรงกลัวเขา แต่โมอีเหรินไม่หวั่นเกรงต่อไอเย็นของเขาเลย

นางเบิกตากว้างทั้งสองข้างจ้องเขากลับ

จ้องเขายังไม่พอ โมอีเหรินยังถามต่ออย่างโกรธเกรี้ยว "ท่านเห็นท่านตาข้าเป็นอะไรไปแล้ว?"

"หืม?" ไปหลี่จิงหงเข้าใจโดยพลัน

บุรุษ...ของขวัญวันเกิด...

โมอีเหรินใช้ชีวิตอยู่บนเกาะไม่เคยเวียนมาตลอด คนที่นางรู้จักก็มีเพียงสี่คน ท่านตาไม่ซั้งเฉิน ท่านตาเฟิงเหยียน รวมถึงพี่ชายสองคน แล้วจะมีบุรุษอื่นได้อย่างไร

เขาลืมไป ข้ายังหึ่งหวงเกินเหตุ...

"ท่าน...คงไม่ได้คิดอะไรเหลวไหลกระมัง" โมอีเหรินมองตรวจสอบสีหน้าแปลกประหลาดของเขาแล้วเอ่ยถามอย่างสงสัย

"ไม่มีอะไร" ไปหลี่จิงหงคว้ามือนางกลับ สัมผัสนุ่มนวลปานนั้นทำให้เขายินดีอย่างยิ่ง "ข้าเพียงนึกว่าคนอื่นมอบให้"

"คนอื่น?" ในที่สุดโมอีเหรินก็เข้าใจ "นี่ท่านกำลังหึ่ง?!" นางเห็นภูเขาน้ำแข็งมีชีวิตลูกหนึ่งที่ชอบหึ่งไม่เข้าท่า...

"ใช่" ไปหลี่จิงหงไม่ได้มีท่าทางรู้สึกผิดหรืออับอายแม้แต่น้อย พยักหน้ายอมรับทันที

และเพราะเขาตอบด้วยท่าทาง 'มีเหตุผลเต็มเปี่ยม' ยังผลให้
โมอีเฮรินไม่รู้ว่าควรจะเริ่มแห่จากตรงที่ใด

"เจ้าเป็นคู่ครองของข้า หากระดับสิ่งของของนุรุษอื่นบนร่างกาย
ข้ายอมไม่พอใจอยู่แล้ว"

"แต่บุรุษผู้นั้นคือท่านตาของข้านะ" นางมองเขาตาขวางแวบหนึ่ง

"ดังนั้นข้าจะอนุญาตให้มันอยู่บนเอวของเจ้าต่อไปได้"

แน่นอนว่า 'มัน' ในที่นี้หมายถึงสายรัดเอว

โมอีเฮรินถลึงตาใส่เขา นางอับจนคำพูด "ท่าน...เผด็จการ"

"แค่กับเจ้าเท่านั้น"

"หากท่านกล้าทำกับสตรีอื่นเช่นนี้ ข้าก็จะเลิกยุ่งเกี่ยวกับท่าน!"

โมอีเฮรินก็ไม่ยอมอ่อนข้อ นางตอบกลับอย่างทันควัน

"แค่มีเจ้าก็พอแล้ว"

ผลสุดท้ายไปให้สิ่งหนึ่งก็ตอบนางอย่างจริงจังด้วยดวงหน้าภูเขาน้ำแข็ง
อีกครา...ยังผลให้โมอีเฮรินพูดไม่ออกอยู่พักหนึ่ง

เดิมทีนางควรจะซาบซึ้งใจ ในความเป็นจริงนางก็ซาบซึ้งใจจริง ๆ
นั่นละ ทว่าน้ำเสียงของเขาไม่นุ่มนวลแม้แต่น้อยและไร้ซึ่งรอยยิ้ม
นี่จึงทำให้โมอีเฮรินซาบซึ้งใจได้อย่างไม่ค่อยเต็มที่นัก

ความรู้สึกว่าวุ่นใจเช่นนี้...

ขณะที่โมอีเฮรินกำลังว่าวุ่นใจอยู่นั้น ปีนปักผมผีเสื้อก็ถูกประมุข
ไปแล้ว ต่อมาก็มีอาวุธและโอสถหลายอย่างถูกประมุขไป จากนั้นของที่
ถูกนำขึ้นมาประมุขขึ้นต่อไปก็คือ...สมุนไพร

โชคดีที่โมอีเฮรินดึงสติกลับมาได้ทัน นางตะโกนเสนอราคาด้วย

ความตาไวปากไว และประมุขสมุนไพรที่ตนเองต้องการได้ในที่สุด
 โมอีเหรินเสียเงินไปหลายพันตำลึงทอง ชวนให้นางปวดใจยิ่งนัก
 แม้ไปหาลี้จิงหงจะเต็มใจช่วยนางออกเงิน ทว่าโมอีเหรินปฏิเสธ
 เด็ดขาด นางไม่มีทางให้ตนเองกลายเป็นพวกชอบแบมือขอเงินหรือ
 โชคดีที่ก่อนหน้านี้ท่านตาหึงเงินไว้ให้นางไม่น้อย จึงยังพอจ่ายไหว
 ครั้นได้ประมุขสมุนไพรที่ตนเองต้องการ หลังจากนั้นสมาคมพ่อค้า
 ก็ให้เจ้าหน้าที่มาส่งสมุนไพร โมอีเหรินจัดการแบ่งประเภทสมุนไพร
 เพื่อเก็บและปลูกอย่างเรียบร้อย จากนั้นนางจึงกลับไปยังที่นั่นอย่าง
 พอลอกพอใจ ก่อนจะหยิบน้ำผลไม้ที่ทำเองออกมาจากกระเป่าสะพายหลัง
 แล้วเริ่มดื่ม

แน่นอนว่านางไม่มีทางลืมที่จะมอบให้ไปหาลี้จิงหงและเฮยเหยา
 คนละถ้วย

บุรุษอาจไม่ค่อยชอบรสชาติเปรี้ยวๆ หวานๆ เท่าไร ทว่าในน้ำผลไม้
 แฝงไอวิเศษสุดใหม่เอาไว้ ทำให้ไปหาลี้จิงหงและเฮยเหยาดื่มเสียเกลี้ยง
 อย่างเงียบเชียบ

ยามนั้นเองบนเวทีจัดแสดง ฉินเพยก็กล่าวแนะนำขึ้นอย่างเนิบช้า
 "อันดับต่อมาเป็นสมบัติล้ำค่าที่หาได้ยากยิ่ง ของชิ้นนี้ราคาสูงลิบลิ่ว
 ไม่ได้ปรากฏแม้แต่ในงานประมูลมาหลายสิบปีแล้ว"

"ของสิ่งนี้กล่าวได้ว่าเป็นไอศจากธรรมชาติชนิดหนึ่ง และกล่าวได้ว่า
 เป็นหนึ่งในสมุนไพรชั้นยอด มันสามารถเพิ่มไอวิเศษในร่างกายของ
 ผู้ครองสัตว์วิเศษ สามารถรักษาบาดแผลภายในร่างกายของนักยุทธ์
 หากใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงขนาดสามารถเพิ่มระดับสมรรถภาพของ

ร่างกายได้ด้วยประหนึ่งล้างเลือดลมและไขกระดูก..."

กล่าวถึงตรงนี้ ฉินเพียยังจงใจชะงัก จากนั้นก็เพิ่มระดับเสียงให้ดังขึ้น

"แขกผู้มึ่กียรติทุกท่าน สินค้าประมูลขึ้นต่อไปคือ...ไข-น้ำแข็ง-นิล!"

ฉินเพียเพิ่งกล่าวจบก็ได้ยินเสียงสุดลมหายใจของผู้คนในสถานที่นี้พักหนึ่ง

เนื่องจากสิ่งที่เจ้าหน้าที่งานประมูลเข็นออกมาเป็นขวดหยกโปร่งแสง ทำให้เห็นวุ้นก้นขวดมีของเหลวสีขาวอยู่ชั้นหนึ่ง หนาราวหนึ่งกงเพินกว้างเพียงห้ากงหลี่*

"ไขน้ำแข็งนิลสามหยด ราคาประมูลเริ่มที่หกพันตำลึงทอง ทุกครั้งที่เพิ่มราคาประมูลต้องไม่ต่ำกว่าห้าร้อยตำลึงทอง เริ่มประมูลได้"

ทันใดนั้นก็มีคนตะโกนเสนอราคาขึ้น

"เจ็ดพันตำลึงทอง"

"แปดพันตำลึงทอง"

"หนึ่งหมื่นตำลึงทอง"

"หนึ่งหมื่นสองพันตำลึงทอง..."

เสียงเสนอราคาดังขึ้นต่อเนื่อง ไม่มีอิหริณสังเกตเห็นว่ามีเพียงคนจากชั้นสามที่เสนอราคาเท่านั้น คนในห้องรับรองแขกพิเศษบนชั้นสี่ยังไม่มีใครส่งเสียงสักเพียงนิด

จนกระทั่งถึงเวลาที่เสียงตะโกนเสนอราคาห้าหมื่นตำลึงทองหยุดลง

"ห้าหมื่นตำลึงทอง มีคนเสนอราคาอีกหรือไม่" ยามนี้ฉินเพียเพิ่ง

* กงหลี่ หมายถึงมิลลิเมตร

เอ่ยปาก กวาดตามองไปทั่วทั้งงานพลางยิ้มน้อยๆ

ไขน้ำแข็งนิลสามหยดไม่ได้มีมูลค่าเพียงเท่านั้นแน่

หลังจากทั่วทั้งงานเจียบงันชั่วครู่ ก็มีคนบนชั้นสี่เสนาอราคาต่อ

"หกหมื่นตำลึงทอง"

ครั้นโมอีเหรินได้ยินก็ขมวดคิ้วมุ่น เสียงนี้คั่นหูหนัก คล้ายจะเป็น
หัวหน้าสมาคมช่างหลอมนำเกลียดน่าชังผู้นั้น

"หกหมื่นห้าพันตำลึงทอง"

เสียงนี้คั่นหูยิ่งขึ้น นั่นก็คือท่านตาเจ้อผู้ไม่ยอมแก่นี้เอง

"เจ็ดหมื่นตำลึงทอง"

เสียงนี้ไม่เคยได้ยินมาก่อน โมอีเหรินมองไปทางไปหल्लीจิงหงทันที

"เป็นประมุขตระกูลเซียว เซียวเทียนจ้าว"

ไปหल्लीจิงหงไม่เพียงเข้าใจในสีหน้านาง ทั้งยังเอ่ยฐานะของ
ฝ่ายตรงข้ามออกมาทันที ชวนให้โมอีเหรินเลื่อมใสยิ่งนัก ไปหल्लीจิงหง
รู้จักผู้คนมากมายจริงๆ

"เจ็ดหมื่นสองพันตำลึงทอง"

"เป็นประมุขตระกูลต้วน ต้วนจงเหยียน"

ครั้งนี้โมอีเหรินไม่ต้องถาม ไปหल्लीจิงหงก็เอ่ยออกมาเอง

"เจ็ดหมื่นห้าพันตำลึงทอง"

ตระกูลอู!

คนนี้ไม่ต้องพูดถึง พวกเขาต่างรู้จักันดี

ต่อมาทั้งสำนักขุนหยาง สำนักชิงหยวน ตัวแทนเชื้อพระวงศ์
สองแคว้น ผู้มีอำนาจในดินแดนเทพยุทธ์หลายฝ่ายล้วนเข้าสู่การแข่งขัน

ราคา จนราคาทะลุไปถึงหนึ่งแสนตำลึงทองโดยเร็ว

ราคาประมูลเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทว่าคนส่วนใหญ่ล้วนล้มเลิก
ไปเอง

แม้ตระกูลใหญ่และสำนักต่างๆ จะมั่งคั่งร่ำรวย ทว่าก็ไม่อาจ
ผลาญเงินตระกูลเพียงพอเอาไข่น้ำแข็งนิลเพียงสามหยด หลังจาก
ราคาเพิ่มขึ้นถึงหนึ่งแสนห้าหมื่นตำลึงทองก็ทยอยกันตัดใจล้มเลิกในที่สุด

"...สองแสนตำลึงทอง" ตัวแทนเชื้อพระวงศ์แคว้นมู่เสนาอราคา

"สองแสนหนึ่งหมื่นตำลึงทอง" ตัวแทนเชื้อพระวงศ์แคว้นฉีเพิ่มราคา
ทันที

"สองแสนห้าหมื่นตำลึงทอง" สมาคมหมอโอสถส่งเสียง ไข่น้ำแข็งนิล
เป็นสมุนไพรรหายาก

"สองแสนหกหมื่นตำลึงทอง" สมาคมช่างหลอมจะต้องคว้าชัยชนะ
ให้ได้

"สองแสนแปดหมื่นตำลึงทอง" สมาคมหมอโอสถเพิ่มราคาอีกครั้ง

"สามแสนตำลึงทอง" สมาคมช่างหลอมเดินหน้าต่อไปไม่สนใจสิ่งใด

"สามแสนหนึ่งหมื่นตำลึงทอง"

"สามแสนห้าหมื่นตำลึงทอง!"

เพียงมองจากการเสนอราคาก็ตระหนักได้ว่าสองสมาคมใหญ่นี้
มั่งคั่งที่สุดในแผ่นดินใหญ่ ฝ่ายหนึ่งขายโอสถ ฝ่ายหนึ่งขายอาวุธ หากเงิน
เป็นกอบเป็นกำภายในดินแดนเทพยุทธ์แห่งนี้

อีกทั้งตั้งแต่เริ่มเสนอราคาจนกระทั่งบัดนี้ ไปหลี่จิงหงยังไม่ยอม
เข้าร่วมเสนอราคามาโดยตลอด

เมื่ออิหรินทั้งปวงใจกับการตะโกนราคาหลายหมื่นตำลึงทองทั้งเอ่ยถามอย่างสงสัยใคร่รู้ขึ้นว่า "จึงหง ท่านไม่ชื้ออยากได้ไขน้ำแข็งนิลหรือหรือ"

"อืม"

"เช่นนั้นไยท่านจึงไม่เสนอราคา"

"รออีกสักครู"

ไปหลี่จึงหงเพิ่งพูดจบ สมาคมช่างหลอมก็ตะโกนเสียงดังลั่น

"ห้าแสนตำลึงทอง!"

ห้า...ห้าแสนตำลึงทอง?!

พอตะโกนราคานี้ออกมา ทิวท่งห้องโถงพลันเงียบกริบ

ผู้คนบนชั้นสามรู้สึกหายใจลำบากโดยพลัน

แต่ไขน้ำแข็งนิลสามหยดกลับตะโกนเสนอถึงราคานี้ สมาคมช่างหลอมร่ำรวยตามคาด! ใครมีเงินคนนั้นเสียงดัง ยากจะหาที่ใดเปรียบจริงๆ

"ห้าแสนตำลึงทอง ห้าแสน! ยังมีใครอยากเสนอราคาอีกหรือไม่" ฉินเฟยมองไปรอบห้องโถง เห็นไม่มีคนตะโกนเสนอราคาอีก จึงกำลังจะนับถอยหลัง...

"หนึ่งล้านตำลึงทอง"

ในที่สุดไปหลี่จึงหงก็ส่งเสียง ทุกคนล้วนอ้าปากค้าง เมื่ออิหรินก็อ้าปากค้างตามไปด้วย

หนึ่งล้าน?! นี่...ราคาสูงเกินไปหรือไม่!

"หนึ่ง...หนึ่งล้านตำลึงทอง! ยังมีคนเพิ่มราคาอีกหรือไม่" ฉินเฟยตะโกนอีกครั้ง

มู่หลินที่อยู่ในห้องรับรองแขกพิเศษเฉพาะของสมาคมช่างหล่อมกำลังกัดฟันกรอด

หนึ่งล้านตำลึงทองไม่ใช่ว่าเขาจ่ายไม่ไหว แม้สมาคมช่างหล่อมจะไม่ขาดเงิน ทว่าหนึ่งล้านตำลึงทองไม่ใช่เงินจำนวนน้อยๆ ไข่น้ำแข็งนิลเพียงสามหยดไม่คุ้มค่างักราคานี้จริงๆ

หากไม่ใช่เพราะไข่น้ำแข็งนิลหาได้ยากยิ่ง เขาก็ไม่มีทางเสนอราคาห้าแสนตำลึงทองหรอก

แม้ว่าเดิมทีผู้ที่จะได้รับของในงานประมูลไปก็คือผู้ที่เสนอราคาสูง ทว่าความรู้สึกที่กำลังจะได้ของมาแต่กลับถูกช่วงชิงไปนั้นก็ทำให้เขารู้สึกอุนเฉียวยิ่ง

ใครกันแน่ที่อยากมีปัญหากับเขา!

รู้อยู่แล้วว่าสมาคมช่างหล่อมจะต้องเอาของสิ่งนี้มาให้ได้ ยังกล้าแย่งไปอีก ช่างไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาเลย!

พอนึกถึงจุดนี้ มู่หลินก็เรียกผู้ใต้บังคับบัญชาที่อยู่ด้านหลังพลางบอกให้เขาไปสืบมาอย่างละเอียดว่าฝ่ายตรงข้ามคือใคร

ไม่เพียงแต่มู่หลิน คนในห้องรับรองแขกพิเศษอื่นๆ ก็ใคร่รู้กันว่า 'บุตรล้างผลาญ' คนนี้คือใคร

"หนึ่งล้านครั้งที่หนึ่ง หนึ่งล้านครั้งที่สอง หนึ่งล้านครั้งที่สาม ตกลงซื้อขาย!" ฉินเพยเคาะตกลงซื้อขายบนเวทีจัดแสดง "ขอแสดงความยินดีกับแขกพิเศษท่านนี้ด้วย"

ฉินเพยสั่งให้เจ้าหน้าที่ส่งไข่น้ำแข็งนิลไปทันที จากนั้นก็คลี่คลายบรรยากาศแปลกประหลาดในห้องโถงโดยสั่งให้เจ้าหน้าที่เข็นสินค้า

ขึ้นต่อไปขึ้นมา

"ของประมูลขึ้นต่อไปคือหนึ่งในของลึกลับสองอย่างในงานประมูลครั้งนี้"

ขณะที่ฉินเพยกกล่าวแนะนำ สมุนไพรมนต์หนึ่งก็ค่อยๆ อวดโฉมต่อหน้าผู้คน

ครั้นผู้คนในห้องโถงเห็น ท่าที่แรกคือตะลึงงันก่อน จากนั้นก็ทำหน้างุนงงสงสัย

สมุนไพรมนต์นี้มีลักษณะภายนอกคล้ายปีศาจ สีแดงราวโลหิต มีรากสีม่วง สมุนไพรมนต์เช่นนี้พวกเขากลับไม่รู้จักร

ทว่าขณะที่ไม่เอ่ยนามกำลังจ้องมองสมุนไพรมนต์นั้น ดวงตานางกลับเปล่งประกายยิ่ง!

"ตามเงื่อนไขของผู้ขาย สมุนไพรมนต์นี้ไม่ใช่ผู้เสนอราคาสูงสุดจะได้มันไป แต่...คนผู้นั้นต้องรู้จักสมุนไพรมนต์นี้ รวมทั้งมีความสามารถในการหลอมโอสถโดยใช้สมุนไพรมนต์นี้จากตำรับยาแก้พิษที่ผู้ขายเตรียมไว้ให้จึงจะได้มันไป"

พอฉินเพยกกล่าวถึงจุดนี้ ผู้คนทั่วทั้งงานประมูลต่างกระซิบกระซาบกัน

"ต้องรู้จักสมุนไพรมนต์นี้?"

"แล้วยังต้องหลอมโอสถด้วย?"

"สมุนไพรมนต์นี้มีค่าเพียงนั้นเชียวหรือ"

"นี่คงไม่เป็นการหลอกลวงกระมัง"

ฉินเพยกมองไปยังทุกคนแล้วทิ้งประโยคหนึ่งไว้อย่างแผ่วเบา

"มูลค่าของสมุนไพรมนต์นี้มีสมาคมพอค่าเฟื้องหลินรับรอง ระดับ

ความล้ำค่าไม่เป็นรองไขน้ำแข็งนิลแน่"

ฉินเพยเพียงกล่าวออกไป ห้องโถงก็เสียงดังกรียวกราวเซ็งแซ่

"ไม่ได้ออกกว่าไขน้ำแข็งนิล?"

"หรือว่าจะเป็นยาวิเศษที่ใช้เพิ่มกำลังกายและพลังแก่นแท้?"

"แล้วไอศถทั้งหมดในตำรับยาแก้พิษนั้น..." ฉินเพยชะงักชั่วคราว
สายตาวาดมองไปยังห้องรับรองแขกพิเศษบนชั้นสี่แล้วเอื้อมมือออกมา
อย่างเนิบช้า ชวนให้ทุกคนนั่งไม่ติด "สามารถแก้พิษร้ายแรงที่ถูกจัดเป็น
พิษประหลาดหนึ่งในสามของดินแดนเทพยุทธ์ได้... นั่นก็คือพิษจาก
หยาดน้ำตาเทพยุทธ์"

33

ไปหาลี้จิ้งหงพลันตื่นตระหนก มองไปทางสมุนไพรรชนิदनันทันที
ผู้คนที่ทำงานประมูลต่างกลั่นหายใจไว้ก่อน ตามมาด้วยเสียง
ตะโกนให้รอดังระงมและกระซิบกระซาบปรึกษาหารือกัน

"หยาดน้ำตาเทพยุทธ์?"

"คือพิษที่...สามารถกำจัดวิชาของผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธ์ได้"

"พิษประหลาดในตำนาน!"

"แต่ว่าหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ไม่ได้ปรากฏมาเป็นเวลานานแล้ว
ไม่ใช่หรือ"

"ไม่ปรากฏไม่ได้หมายความว่าหายสาบสูญนะ"

"ข้าได้ยินผู้อาวุโสเคยกล่าวว่าไร้ยาแก้!"

"สมุนไพรรชนิदनี่กลับแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ได้?!"

"มีนาเล่าถึงว่ารระดับความล้ำค่าไม่ด้อยไปกว่าไข่น้ำแข็งนิล!"

ทันใดนั้นแววตาทุกคนล้วนมองไปทางสมุนไพรชนิดนั้นด้วยความกระหายอย่างแรงกล้า คุนนำสะพรึงกลัวกว่าตอนมองไข่น้ำแข็งนิลเมื่อครู่หลายเท่านัก

ยามนี้แม้แต่ห้องรับรองแขกพิเศษของหอชื่อมิงก็เกิดความซุกซมจนวุ่นวายขึ้น

"หากมีใครรู้จักสมุนไพรชนิดนี้ โปรดเขียนชื่อมอบให้แก่เจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้าที่ใฝ่อยู่ด้านข้าง" ฉินเพยเอ่ย

แม้ทุกคนจะมองสมุนไพรชนิดนั้นอย่างกระตือรือร้น แต่ที่จับปัญญาก็คือพวกเขาไม่รู้จักรักสมุนไพรชนิดนั้นเลย ถึงแม้อยากจะทำอะไรก็ทำไม่ได้

ไปหลี่จิงหงจึงต้องสมุนไพรชนิดนั้นเช่นกัน เขาอยากรู้ตำรับยาแก้พิษนั้นมากกว่าชื่อสมุนไพรเสียอีก

ขณะเดียวกันเขาก็มีข้อสงสัย หยาดน้ำตาเทพยุทธ์ถูกจัดเป็นพิษที่ไร้ทางแก้มาหลายปี เขาไม่เคยได้ยินว่ามีคนแก้พิษนี้ได้ เหตุใดจู่ๆ ยามนี้กลับปรากฏตำรับยาแก้พิษกันแล้ว อีกทั้งยังตระเตรียมโอสถไว้ให้

"เฮยเฮยา เจ้ามานี้" ขณะที่ไปหลี่จิงหงกำลังตรึกตรองกับปัญหานี้อยู่ โมอีเหรินก็เรียกเฮยเฮยามา

"สูหยินน้อยขอรับ" เฮยเฮยาเดินขึ้นหน้ามาทันที

"เจ้ามอบอันนี้ให้กับเจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้า" โมอีเหรินยื่นกระดาษที่พับแล้วแผ่นหนึ่งให้เขา

"นี่คือ?"

"ชื่อสมุนไพรชนิดนั้น เจ้ารีบไปเถิด" โมอีเหรินเอ่ยเร่งเขาอย่างดีใจ สมุนไพรชนิดนี้ต้องการเงื่อนไขมากมายในการเจริญเติบโต อีกทั้ง

ตอนเก็บก็ยุ่งยากยิ่งนัก คิดไม่ถึงว่าจะได้พบที่นี้ นางช่างโชคดีเหลือเกิน!

"โมอีเหริน...เจ้าหลอมยาแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ได้?" ไปหลี่จิ้งหง
รู้สึกตื่นเต้นอยู่บ้าง

"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ต้องรอดูตำรับยาแก้พิษนั้นก่อนถึงจะตัดสินได้"
โมอีเหรินตอบตามจริง

การหลอมโอสถ นอกจากตัวตำรับแล้วยังต้องมีมือในการหลอม
และการควบคุมไฟ ความเข้าใจในฤทธิ์ของโอสถก็สำคัญยิ่งนัก ขาดข้อใด
ข้อหนึ่งไปก็ไม่อาจหลอมโอสถชั้นดีได้

"อืม" ไปหลี่จิ้งหงพยักหน้า แม้สีหน้าจะไม่เปลี่ยนแปลงเท่าไร
ทว่าในใจกลับอดตื่นเต้นไม่ได้

อย่างน้อยในยามนี้ก็ปรากฏตำรับยาแก้พิษแล้ว

นี่จึงเป็นความหวังอย่างหนึ่งของเขา

โมอีเหรินก็รู้ถึงสาเหตุที่ทำให้ไปหลี่จิ้งหงตื่นเต้น ทว่านางก็ไม่มั่นใจ
เท่าไรนัก นางยังไม่กล้ารับรองว่าจะหลอมยาแก้ออกมาได้ เกรงว่า
จะทำให้เขายิ่งผิดหวัง

ทว่าหากมีโอกาส นางจะลองพยายามอย่างถึงที่สุดแน่นอน

สมาคมหมอโอสถก็เขียนชื่อสมุนไพรมุ่งไปเช่นกัน

ยามนี้เฟิงเจ้อก็รู้สึกปีติยินดีที่ตนเองมาร่วมงานประมุขนี้ หากเขา
ไม่ได้มา ในสมาคมคงไม่มีใครรู้จักสมุนไพรมุขชนิดนี้เป็นแน่

ในความเป็นจริงแล้วเฟิงเจ้อก็ไม่เคยเห็นสมุนไพรมุขชนิดนี้จริงๆ
เช่นกัน

สมุนไพรรชนิดนี้เป็นตำนานในดินแดนเทพยุทธ์ อย่างน้อยก็ไม่ได้ปรากฏมาหลายร้อยปีแล้ว หากไม่ใช่เพราะเขาเป็นหัวหน้าสมาคมยามว่างยังไปพลิกบันทึกหรือตำนานสมุนไพรรหายากเหล่านั้นอยู่บ้าง เขาอาจไม่กล้าเดาว่าเป็นสมุนไพรรชนิดนี้จริงๆ

ยามเมื่อมอบคำตอบออกไปแล้ว เฟิงเจ้อก็ไม่มั่นใจเท่าไรนักหวังว่าเขาคงไม่จำผิดกระมัง

เฟิงเจ้ออดตื่นเต้นไม่ได้

หากหลอมยาแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ได้จริง นั่นช่างเป็นเรื่องประเสริฐนัก!

เพียงไม่นาน กระดาษสองแผ่นนั้นก็ส่งไปถึงมือฉินเพย จากนั้นก็ไม่มีใครตอบอะไรอีก

ฉินเพยอ่านรายละเอียดบนกระดาษสองแผ่นนั้น เขาอดแยมยิ้มออกมาไม่ได้ แล้วก็พับกระดาษอีกครั้ง ให้เจ้าหน้าที่ส่งไปยังหลังเวทีพร้อมตัวสมุนไพรร

"แขกพิเศษสองท่านนี้ล้วนตอบถูกแล้ว ผู้ชายจะเจรจากับผู้ที่จะได้รับสมุนไพรรชนิดนี้ไปด้วยตนเอง อันดับต่อไปเป็นสินค้าประมูลชิ้นสุดท้ายในงานครั้งนี้ และเป็นของลึกลับอีกอย่างหนึ่ง..."

ฉินเพยปล้นยกมือ ศิลาบันทึกก้อนหนึ่งก็ถูกเข็นออกมาพอทุกคนได้เห็นต่างก็คิดตรงกันว่าศิลาบันทึก...แปลกหรือน่าสนใจตรงที่ได้กัน

"เหมือนที่ทุกท่านเห็นอยู่ในขณะนี้ ศิลาบันทึกก้อนนี้ ด้านในบันทึก

ค่ายกลอย่างหนึ่งไว้..."

พอฉินเพยกกล่าวถึงจุดนี้ สายตาทุกคนก็จับจ้องที่ศิลาอันอีกครั้งทันที
ค่ายกลเป็นของที่หายสาบสูญไปจากดินแดนเทพยุทธ์นานแล้ว
ตามตำนาน ค่ายกลนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปมาตลอด สามารถ
ใช้โจมตีและป้องกันตัวได้ หากใช้อย่างเหมาะสม พลังที่แผ่ออกมาจะ
อยู่เหนือนักยุทธ์ชั้นฟ้าหรือผู้บัญชาสัตว์วิเศษขึ้นไป

แต่เป็นที่น่าเสียดาย บัดนี้บนแผ่นดินใหญ่มีเพียงคนของหอชื่อมิ่ง
ที่เข้าใจในเรื่องค่ายกล ทั้งยังไม่เผยแพร่ออกสู่ภายนอกด้วย

แล้วสถานที่อื่นที่มีการตั้งค่ายกลไว้นั้นแทบจะถูกทิ้งไว้นานแล้ว
ตั้งแต่อดีต ชนรุ่นหลังรู้เพียงวิธีการใช้ การรักษา แต่กลับไม่รู้วิธีการตั้ง
ค่ายกล

คิดไม่ถึงว่ายามนี้กลับปรากฏศิลาบันทึกค่ายกลออกมา!

หลังจากงานประมูลผ่านพ้นไป ชื่อเสียงของสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน
จะต้องยิ่งดังระบือไกลแน่

แค่ไม่รู้ว่าคุณที่นำสิ่งนี้ออกมาประมูลเป็นใครกันแน่

"ข้าขอถามว่าค่ายกลที่บันทึกไว้ด้านในเป็นค่ายกลแบบใด"

ผู้ที่ถามขึ้นนี้อยู่ในห้องรับรองแขกพิเศษห้องแรกทางด้านขวา...

หอชื่อมิ่งนั่นเอง

นี่เป็นครั้งแรกที่คนของหอชื่อมิ่งส่งเสียงในงานประมูลวันนี้

สำหรับสินค้าประมูลทั้งหมดก่อนหน้านี้ หอชื่อมิ่งเพียงแค่ดูเล่น
จนกระทั่งไขน้ำแข็งนิลและสมุนไพรมือครุนี้

แม้ไขน้ำแข็งนิลจะหายาก หอชื่อมิ่งก็ไม่ได้ต้องการเสียทีเดียว

ดังนั้นจึงไม่ได้เข้าร่วมแข่งขันราคา

ที่ว่าเมื่อสมุนไพรชนิดนั้นถูกนำออกมา แล้วยามที่กล่าวว่าสามารถ
แก้พิษหยาดน้ำตาเทพยท์ได้ คนจากหอชื่อมิ่งก็ตื่นตื่นอยู่พักหนึ่ง

พวกเขาก็อยากได้สมุนไพรชนิดนั้นมาไว้ในมือ ทว่าจนปัญญาที่
หมอโอสถในหอชื่อมิ่งไม่ได้มาด้วย พวกเขาไม่รู้เลยว่านี่คือสมุนไพรอะไร
จึงทำได้เพียงล้มเลิกชั่วคราว แต่ได้ตัดสินใจส่งเรื่องนี้กลับไปรายงาน
ประมุขหอชื่อมิ่งทันที

ครั้นในยามนี้เปลี่ยนมาเป็นศิลาบันทึกราคายก คนของหอชื่อมิ่ง
ก็ยิ่งตื่นตื่นดีใจเข้าไปใหญ่

ภายในหอชื่อมิ่งก็ได้มีการถ่ายทอดเรื่องค่ายกนี้ไว้ เสียดยที่ภาพ
ค่ายกมีไม่มาก คนที่แตกฉานในเรื่องค่ายกก็ยังมีน้อย แต่กระนั้นก็
ไม่ได้มีผลกระทบต่อการรวบรวมค่ายกของหอชื่อมิ่งแต่อย่างใด

ฉินเพยไม่แปลกใจแม้แต่น้อยในคำถามของหอชื่อมิ่ง เขากวาด
สายตามองทุกคนกลางยืมน้อยๆ

"สิ่งที่บันทึกอยู่ในศิลานี้เป็นค่ายกป้องกันตัว ชื่อว่า 'ค่ายก
ห้าดารา' ด้านนอกค่ายกใช้เพื่อป้องกัน ส่วนด้านในใช้รวมพลังวิเศษ
พลังการป้องกันของมันสามารถรับมือการโจมตีจากราชันยูทท์และราชา
สัตว์วิเศษได้ ส่วนจะจัดการค่ายกอย่างไร ใช้งานอย่างไร ก็ต้องขึ้นอยู่กับ
กับความเข้าใจของแต่ละบุคคล"

ครั้นกล่าวถึงจุดนี้ก็มีคนพิจารณาว่าควรเสนอราคาเท่าไร จะประมูล
ค่ายกมาไว้ในมือโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดดีหรือไม่

ในเมื่อมีค่ายกไว้ในมือ แต่กลับใช้ไม่เป็น ก็เปรียบเสมือนกับเห็น

สมบัติอยู่ตรงหน้าแต่กลับไม่อาจครอบครองได้ ทว่าอยากนักกว่าที่จะมี
 ค่ายกลปรากฏมาสักครั้ง หากพลังป้องกันตัวของมันร้ายกาจเช่นนั้นจริง
 การไม่ได้มันมาครอบครองไม่ใช่เป็นการพลาดของล้ำค่าหรือ...

ดังนั้นผู้คนที่อยากได้มันมาครอบครองจึง่วนวายใจนัก

"ค่ายกลนี้ใช้รับมือกับราชันยูทุทและราชาสัตว์วิเศษได้จริงหรือ"

"ขอเพียงตั้งค่ายกลเสร็จสมบูรณ์ก็ย่อมทำได้" ฉินเพยตอบอย่าง
 มั่นใจ

ราชันยูทุทและราชาสัตว์วิเศษอยู่เหนือกว่านักยูทุทชั้นฟ้าและ
 ผู้บัญชาสัตว์วิเศษ นับว่าเป็นผู้เลิศล้ำในดินแดนเทพยูทุท

ยามนี้หัวหน้าของสำนักพรรคแต่ละฝ่ายจำนวนมากกว่าครึ่งยังมีฝีมือ
 ไม่ถึงขั้นราชันยูทุทหรือราชาสัตว์วิเศษ เมื่อใคร่ครวญเช่นนี้แล้ว การได้
 ครอบครองค่ายกลนี้จะทำให้คนผู้นั้นแทบจะไร้ศัตรูเลยละสิ!

เดิมทีมีคนต้องการค่ายกลไม่มากเท่าไร ทว่าพอมาถึงยามนี้กลับมี
 คนมากมายตัดสินใจจะเสนอราคา

"ศิลาบันทึกราคาประมูลเริ่มต้นที่สามแสนตำลึงทอง ทุกครั้งที่
 เพิ่มราคาต้องไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นตำลึงทอง แต่ผู้ขายมีเงื่อนไขพิเศษ
 หากทำยี่สิบแล้วราคาประมูลไม่ถึงระดับตามที่เขาต้องการ ก็จะต้องว่า
 ศิลาบันทึกราคาประมูลไป นอกจากนี้ผู้ประมูลที่มีเงินไม่เพียงพอ
 สามารถเตรียมสมบัติที่ตนเองคิดว่ามีมูลค่าใกล้เคียงกับศิลาบันทึกราคา
 นำมาแลกเปลี่ยนได้ หากผู้ขายตกลงก็จะตกลงซื้อขายทันที"

แม้โดยทั่วไปในงานประมูลจะใช้เงินตำลึงในการแลกเปลี่ยน ทว่า
 หากผู้ขายมีเงื่อนไข ในกรณีที่ไม่ได้ผลกระทบบต่อกำไรของงานประมูล

ก็สามารถแลกเปลี่ยนด้วยสิ่งของได้

ครั้นฉินเพยกกล่าวจบ ผู้ที่มีเงินไม่เพียงพอและอยากได้ศิลาบันทึกลึกนั้นก็เริ่มนึกทบทวนทันทีว่าตนเองเก็บสะสมอะไรที่มีมูลค่าเพียงพอจะนำมาแลกเปลี่ยนได้บ้าง

ส่วนผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ต่อกันค่อนข้างดีก็จะปรึกษารื้อร่วร่วมกัน ประมูลศิลาบันทึกลึกนี้เสียเลย แล้วค่อยแบ่งกันใช้ทีหลัง

ยกตัวอย่างเช่นตระกูลฉู่และตระกูลต้วน เนื่องจากอิเหนียงของ ประมุขตระกูลฉู่เป็นคุณหนูสกุลต้วน แล้วความสัมพันธ์ของสองตระกูล ก็ไม่เลว เรื่องที่มีผลประโยชน์ต่อสองตระกูลเช่นนี้ย่อมร่วมมือกันได้ อยู่แล้ว

หลังจากที่ไม่อีเหรินได้ฟังฉินเพยกอธิบายรายละเอียด นางก็ ไม่มีความสนใจในศิลาบันทึกลึกอีก

ไปหลี่จิ้งหรงจ้องศิลาบันทึกลึกนั้นพลางไตร่ตรองเล็กน้อยก่อนเอ่ย "เฮยเฮยา"

"ขอรับประมุขน้อย" เฮยเฮยาตอบรับทันที

"เจ้าไปตามเจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้ามาให้ข้าที"

"ขอรับ" เฮยเฮยาหมุนกายจากไปทันที ไม่อีเหรินกำลังคิดอยากถามอะไรบางอย่าง ทว่าชั่วอึดใจเฮยเฮยาก็กลับมาแล้ว

เฮยเฮยา มีความสามารถล้ำเลิศยิ่งนัก

"คุณชายไปหลี่ มีอะไรให้ข้ารับใช้หรือขอรับ" เจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้า สุภาพยั้งนัก

แขกพิเศษในห้องรับรองนี้ หลงจู้ตู้กำชับหนักหนาว่าต้องดูแลอย่างดี

ห้ามดูแลคนเด็ดขาด ดังนั้นเขาจะกล้าไม่เคารพบนอบอย่างเต็มที่ได้อย่างไร ทำทางของเขาวันนี้จึงสูญภาพยิ่ง

"ข้าอยากรู้ว่าผู้ชายศิลาบันทึกลี้คือใคร" ไปหลี่จิงหงถามโดยพลัน

"คุณชายไปหลี่ขอรับ สำหรับคำถามนี้ข้าต้องไปถามหลวงจู้ตู้จึงจะตอบท่านได้ โดยปกติแล้วพวกเราทำหน้าที่ต้องรักษาความลับของผู้ชาย" เจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้าตอบอย่างละเอียด

"เช่นนั้นช่วยแจ้งหลวงจู้ตู้ด้วยว่าหลังจากจบงานประมุข ข้ามีบางคำถามอยากถามเขา"

"ได้ขอรับ" เจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้าตอบอย่างเคารพ แล้วหันไปทางโมอีเหริน "แม่นางโม่ หลังจากเสร็จงานประมุข ข้าจะมาพาท่านไปพบผู้ชายสมุนไพร่ สะดวกหรือไม่ขอรับ"

"ได้"

"เช่นนั้นข้าขอตัวก่อนนะขอรับ" เจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้ารีบถอยออกไป

"จิงหง ไยท่านจึงอยากพบผู้ชายก้อนหินนั้นล่ะ" โมอีเหรินถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

ก้อนหิน? เฮยเหยากระตุกมุมปากเล็กน้อย

ศิลาบันทึกล้ำค่ายิ่งนัก ฮูหยินน้อย ไยฟังจากน้ำเสียงท่านคล้ายกับว่ามันเป็นเพียงก้อนหินเล็กๆ ข้างทางที่ไร้ประโยชน์ก้อนหนึ่งล่ะ

"ข้าอยากรู้ว่าค่ายกลมาจากมือใคร"

"มาจากมือใคร สำคัญนักหรือ" โมอีเหรินทำหน้างงวย นางไม่รู้ลี้ก่าค่ายกลมีอะไรแปลกพิสดาร!

"อีเอริน ยังจำประวัติศาสตร์ช่วงนั้นที่ข้าเคยเล่าให้เจ้าฟังได้หรือไม่"

"จำได้สิ" แदनถิ่นอำนาจพร...เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่ง...ไม่อีเอริน
ขบคิดและเข้าใจในบัดดล "อ้อ ท่านจะถามเรื่องค่ายกลในแดนถิ่น
อำนาจพรหรือ"

ในดินแดนเทพยุทธ์ไม่มีนักค่ายกล แล้วค่ายกลแดนถิ่นอำนาจพร
เกี่ยวข้องกับความเป็นความตายบนแผ่นดินใหญ่ ไปหาลี้จิงหงจึงอยาก
ตามหาคนที่มีความรู้เกี่ยวกับค่ายกลไปช่อมแซมแดนถิ่นอำนาจพรหรือ
"ทั้งใช่และไม่ใช่"

"เอ?" ไม่อีเอรินงูงงอีกครา

"ค่ายกลในแดนถิ่นอำนาจพรมีความสำคัญยิ่งนัก แต่ข้าอยาก
ตามหาเผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งซึ่งเร้นกายจากโลกภายนอกให้พบ
มากกว่า"

"ประมุขน้อย?" เฮยเหยาเอ่ยเสียงหนึ่งอย่างลึกลับ ไม่รู้ว่าตนเองควร
ห้ามประมุขน้อยเอ่ยออกมาหรือไม่

หลายปีที่ผ่านมาพวกเขาไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของโลกภายนอกเช่นกัน
มีเพียงยามจำเป็นเท่านั้นจึงเดินทางมาในดินแดนเทพยุทธ์ แล้วภารกิจ
ของตระกูลพวกเขาก็ไม่เคยอ่อนแอกับผู้คนภายนอก

แม้ประมุขน้อยจะหมายปองในตัวสูหยินน้อยอย่างชัดเจน ทว่า
ในเมื่อยังไม่ได้เกี่ยวดองกัน แล้วยังไม่ได้ประกาศความสัมพันธ์กับ
สูหยินน้อยในตระกูล การบอกความลับของตระกูลแก่สูหยินน้อยเช่นนี้...
สมควรหรือไม่

ไม่อีเอรินไม่โจดเซลา นางมองออกอยู่แล้วว่าเฮยเหยาคล้ายจะ

ห้ามปราม

"บอกไม่ได้หรือ ถ้าไม่สะดวกใจก็ไม่ต้องบอกซ้ำหรือ" นางเอ่ยกับ
ไปหลี่จิ้งหงทันที

ทุกคนล้วนมีความลับ...นางก็มี ดังนั้นถ้าบอกไม่ได้ นางก็ไม่ฝืนใจ
แม้ว่า...ในใจจะรู้สึกผิดหวังนิดหน่อย นิดหน่อยเท่านั้น...มีเพียงนิดเดียว
นิดเดียวจริงๆ จนนางแทบจะมองข้ามไป

"เจ้ารู้ได้" ไปหลี่จิ้งหงโอบกอดนาง จากนั้นก็ใช้วิธีถ่ายถอดเสียง
ให้นางได้ยินเพียงคนเดียว

"ประมุขที่สูงส่งที่สุดในตระกูลเฟิงเรียกว่า 'ประมุขเฟิง' หากเป็น
สตรีเพศอาจถูกเรียกอย่างเคารพว่า 'ประมุขหญิง'* เมื่อหลายพันปีก่อน
สกุลไปหลี่เป็นองครักษ์ส่วนตัวของประมุขเฟิง แต่หลังจากเรื่องนั้นเกิดขึ้น
เมื่อหกพันปีที่แล้ว ประมุขเฟิงล้มเหลวไม่เป็นท่า หลังจากเผ่าตระกูลเฟิง
สายที่หนึ่งเร้นกายจากโลกภายนอก สกุลไปหลี่ก็เลือกทำเช่นเดียวกัน
รอให้ประมุขเฟิงคนต่อไปปรากฏขึ้น"

"แล้วหลังจากนั้นล่ะ" โมอีเหรินฟังอย่างออกรสออกชาติ แล้วนางก็
ถ่ายถอดเสียงกลับไปที่เขาเช่นกัน

ไปหลี่จิ้งหงเหลือบมองนางแวบหนึ่งอย่างแปลกใจ จากนั้นก็
คลายความแปลกใจลง

ความสามารถส่วนตัวของโมอีเหรินล้วนมาจากโมซังเฉินทั้งสิ้น
นั่นคือบุรุษที่แม้แต่ท่านพ่อของเขาเองยังอ่านใจไม่ออก หยั่งไม่ถึง ดังนั้น
เขาจึงไม่ต้องประหลาดใจในตัวนางอีก

* เฟิงหญิง หรือหงส์ฟ้า คือพญานกในตำนาน ตัวผู้เรียกว่าเฟิง ตัวเมียเรียกว่าหวง

"ที่มาจากสกุลไปหาลีและตระกูลเพ็งนั้นลึกซึ้งยิ่งนัก เมื่อหกพันปีที่แล้ว แม้สกุลไปหาลีอยากตามหาเผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่ง ทว่าเมื่อใคร่ครวญ ถึงสาเหตุที่ตระกูลเพ็งเร้นกายจากโลกภายนอก กอปรกับตัวการหลักที่ ทวยศยังไม่ชัดเจนในช่วงเริ่มแรก ดังนั้นสกุลไปหาลีจึงทำได้เพียงจับตามดู และตามหาคนอย่างลับๆ ต่อมาก็คงแทบจะไม่ได้ตามหาอีก

แต่ยามนี้ค่ายกลที่หายสาบสูญไปกลับปรากฏขึ้นอีกครั้ง

เจ้าก็รู้ว่าบัดนี้ในดินแดนเทพยุทธ์ สิ่งที่ได้ถ่ายทอดกันมามากมาย ล้วนหายสาบสูญ เป็นผลให้ผู้ฝึกวิชาพัฒนาฝีมือได้อย่างเชื่องช้า หนทาง ที่จะฝึกวิชาได้ก็น้อยลงจนน่าอนาใจ

แต่ในเผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่งกลับเก็บรักษามันที่วิชามากมายไว้ อย่างสมบูรณ์พร้อม ไม่ว่าจะป็นวิชารยุทธ์ เคล็ดวิชาพิเศษ วิชาไสย วิชาหลอมประดิษฐ์ รวมทั้งค่ายกล..."

เขายังพูดไม่ทันจบ โมอีเหรินก็เดาความหมายของเขาออก

"ท่านสงสัยว่าผู้ขายก่อนนินก่อนนั้นมีความเกี่ยวข้องกับเผ่า ตระกูลเพ็งสายที่หนึ่ง?"

"แม้ความเป็นไปได้จะมีไม่มาก แต่ถ้าทำให้กระจ่างได้จะต้องดีกว่า ทิ้งข้อสงสัยไว้"

"หากตามหาเผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่งพบ ท่านก็ต้องไปทำหน้าที่ เป็นองครักษ์หรือ"

"แน่นอนว่าไม่ใช่" ไปหาลีจึงหงทอดสายตามองนาง

"อันที่จริงเมื่อหกพันปีก่อนหลังจากเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น ขณะนั้นประมุขสกุลไปหาลีตายเพราะคุ้มกันประมุขเพ็ง องครักษ์จาก

สกุลงไปหาก็ตายไปมากกว่าครึ่ง ดังนั้นขณะที่ประมุขเพิ่งเสียชีวิต จึงล้มเลิกภารกิจของครักษ์ของสกุลงไปหาลี ต่อมาเผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่งก็ลาขาดจากโลกภายนอก

ครานั้นประมุขน้อยของสกุลงไปหาลีผู้เข้ารับตำแหน่งประมุขตระกูลต่อก็รู้สึกเจ็บปวดใจต่อการเสียชีวิตของคนในตระกูล ดังนั้นจึงนำพาผู้คนในตระกูลไปหาอีกสถานที่หนึ่งเพื่อซ่อนตัว ซึ่งเป็นสถานที่ซ่อนตัวของสกุลงไปหาลีโดยเฉพาะ

แม้สกุลงไปหาลีจะไม่ต้องเป็นองครักษ์ให้กับประมุขเพ็งอีกต่อไป ทว่าคำสัญญาที่จะคุ้มครองประมุขเพ็งไม่มีทางแปรเปลี่ยน แม้ว่าประมุขเพ็งจะไม่ได้ปรากฏตัวก็ตาม แต่สกุลงไปหาลีก็จะเป็นพันธมิตรกับเผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่งตลอดไป ไม่มีทางทรยศหักหลังแน่นอน

ความปรารถนาที่จะตามหาคนเผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่งนั่นคือความหวังเดิมของสกุลงไปหาลี ตามหาพวกเขาเพื่ออยากจะรู้ว่าพวกเขาปลอดภัยจริงๆ ทว่าจะไม่บีบบังคับ"

ดังนั้นยามนี้ในเมื่อมีเบาะแสแน่นอนว่าไปหาลีจึงจะต้องสอบถามอีกทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหกพันปีก่อนยุคหลังจากที่เผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่งลาขาดจากโลกจริงๆ หรือ

ตามบันทึกในสกุลงไปหาลี เผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่งยังหาตัวการหลักที่วางแผนหักหลังในเวลานั้นไม่พบ

เพียงแต่ในตอนนั้นคนของเผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่งเสียชีวิตมากมาย ดังนั้นหลังจากกำจัดพวกทรยศภายในตระกูลได้แล้ว เพื่อรักษาสายเลือดของเผ่าตระกูลเพ็งสายที่หนึ่งไว้และสืบทอดเชื้อสายต่อไป

จึงล้มเลิกการสืบสาวราวเรื่อง พวกเขาเลือกที่จะเร้นกายออกจากโลก
ภายนอก

แม้ว่าเวลาจะผ่านไปหกพันปี ทว่าไปหาลี้จิงหงกลับไม่คิดว่าเรื่องราว
ได้ยุติลงแล้ว

เรื่อง 'แดนถิ่นอำนวยพร' อาจเป็นหัวใจสำคัญ

"ประมุขเผ่าไม่ใช่ประมุขเฟิงหรือ ตระกูลนี้จะไร้ประมุขได้อย่างไร"
ไม่อิเหรินฟังจางงวย ตระกูลหนึ่งคงไม่อาจไร้ประมุขได้กระมัง

"เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่ง แม้จะถูกเรียกขานว่า 'ตระกูลเฟิง'
เช่นกัน แต่ความจริงมาจากการแบ่งสายภรรยาเอกและสายอื่นๆ อีก
เมื่อหกพันปีก่อนเผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งมีจำนวนผู้คนมากมาย ดังนั้น
จึงแบ่งออกเป็นหลายเผ่า แต่ละเผ่าจะมีหัวหน้าเผ่าคอยจัดการเรื่องราว
ภายในเผ่าเรียกว่า 'ประมุขเผ่า'

แล้วประมุขเฟิงก็คือการมีอยู่ที่พิเศษสุดและสูงส่งที่สุดในตระกูลเฟิง
การกำหนดผู้ที่จะมาเป็นประมุขเฟิงเป็นความลับของเผ่าตระกูลเฟิง
สายที่หนึ่ง เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งคิดว่าขอเพียงมีประมุขเฟิงอยู่ พวกเขา
ก็จะแข็งแกร่ง ไม่มีทางพังพินาศได้

ดังนั้นประมุขเฟิงจึงเป็นจุดศูนย์รวมที่คนในตระกูลทั้งหมดจงรักภักดี
และเลื่อมใส เป็นผู้นำสูงสุด หากจะกล่าวว่าเป็นเทพเจ้าของเผ่าตระกูลเฟิง
สายที่หนึ่งก็ไม่นับว่าเกินเลย

ครานั้นคนที่สกลไปหาลีปกป้องและจงรักภักดีก็คือประมุขเฟิงผู้นี้
ทว่าประมุขเฟิงกลับไม่ได้มีอยู่มาโดยตลอด หลังจากที่ประมุขเฟิง
ผู้นั้นเสียชีวิตลงเมื่อหกพันปีที่แล้ว เผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งก็ไม่ปรากฏตัว

ประมุขเฟิงอีกเลยจวบจนบัดนี้"

วันนี้คือวันที่ไปหลี่จิ้งหงพุดเยอะที่สุดตั้งแต่เกิดมา

"หกพันกว่าปี!" โมอีเหรินอ้าปากค้าง *ยุคจ๋าๆ**? *ซ้าก่อน!* นางนึกคำถามหนึ่งได้ "จิงหง ท่านรู้ได้อย่างไรว่าไม่มีประมุขเฟิงแล้ว"

"เพราะด้วยภารกิจของครักษ์ของสกุลไปหลี่ ทำให้พวกเราารู้สึกได้ว่าประมุขเฟิงยังดำรงอยู่หรือไม่"

แม้ประมุขเฟิงคนที่แล้วจะล้มเลิกภารกิจของครักษ์ของสกุลไปหลี่ไป ทว่าสกุลไปหลี่ยังคงมีวิธีรับรู้ถึงประมุขเฟิงได้เสมอมา

สิบห้าปีก่อนท่านพ่อเคยสัมผัสได้ว่าประมุขเฟิงคนใหม่ถือกำเนิดขึ้น แต่ความรู้สึกนั้นบางเบายิ่งนัก อีกทั้งยังเกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาที่หายวับไป ดังนั้นท่านพ่อจึงมีอาจยืนยันได้

เพราะสาเหตุนี้หลายปีนี้สกุลไปหลี่จึงออกตามหาที่อยู่ของเผ่าตระกูลเฟิงสายที่หนึ่งอย่างลับๆ มาตลอด แต่กลับคิดไม่ถึงว่าเมื่อสิบปีก่อนท่านพ่อจะถูกแวงกั๊ด โดนพิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์เข้า"

ในขณะที่ทั้งสองคนกำลังถ้อยทอดเสียงเล่าความลับ ศิลาบันทีกบนเวทีจัดแสดงก็ถูกประมุขไปแล้ว

"...ครั้งที่สาม!" เสียงเคาะสามที "หอชื่อมิ่งประมุขโดยใช้เงินหนึ่งล้านห้าแสนตำลึงทอง ยาลูกกลอนพื้นพลังชั้นยอดสิบขวด ทองคำหนึ่งซั่ง หอชื่อมิ่งประมุขได้ศิลาบันทีกค่ายกลไป" ฉินเพยประกาศเสียงดัง

"งานประมุขในวันนี้ต้องสิ้นสุดลงแต่เพียงเท่านี้ ขอขอบพระคุณ

* จ๋าๆ หมายถึงตัวอักษรโบราณที่จารบนกระดูกสัตว์หรือกระดูกงูเต่า ถือเป็นอักษรที่เก่าแก่ที่สุดของจีน พบครั้งแรกในสมัยราชวงศ์ซาง (1,600-1,046 ปีก่อนคริสตกาล)

ทุกท่านที่มาเข้าร่วมเป็นการเฉพาะ..."

ในระหว่างที่ฉินเพยกกล่าวคำขอบคุณเพื่อปิดงานประชุม เจ้าหน้าที่ที่สมาคมพ่อค้าที่เพิ่งจากไปก็กลับมายังห้องรับรองแขกพิเศษ

"แม่นางโม ผู้ชายสมุนไพรอวยากพบท่านสักครั้ง ขอถามว่ายามนี้ท่านพอมีเวลาว่างหรือไม่ขอรับ"

"ว่าง" โมอีเหรินพยักหน้า

"คุณชายไปหาลีขอรับ อีกสักครู่หลังจู่จะมาพบท่าน ขอท่านรออยู่ที่นี้ แม่นางโมโปรดตามเข้ามา" เจ้าหน้าที่ที่สมาคมพ่อค้าเอ่ย

"ไม่ต้อง ข้าจะไปกับนาง" ไปหาลีจึงหงไม่วางใจ

"เอ่อ..." เจ้าหน้าที่ที่สมาคมพ่อค้าแสดงสีหน้าลำบากใจ

"จึงหง ข้าไปคนเดียวก็พอ ท่านรอช้าอยู่ที่นี้" โมอีเหรินกล่าว

ไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องความปลอดภัยของนาง แม้เขี้ยวเงินจะไม่ได้อยู่ที่นี้ แต่เสี้ยวทุนอยู่ข้างกายนางตลอด

นอกจากนี้นางก็มีฝีมือป้องกันตนเองได้

ไปหาลีจึงหังใคร่ครวญชั่วครู่จึงพยักหน้าตอบตกลง หลังจากนั้นมองไปทางเจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้าพลางเอ่ยถาม "ผู้ชายอยู่ในงานประชุมหรือ"

"ขอ...ขอรับ" สายตาของคุณชายไปหาลี... นำเกรงขามยิ่งนัก

ขณะที่ไปหาลีจึงหังกวาดสายตามองมา เจ้าหน้าที่ที่สมาคมพ่อค้าก็รู้สึกกอดตันอย่างยิ่ง

"ก็ได้ แล้วพานางกลับมาด้วย"

ประโยคนี้หมายความว่าสมาคมพ่อค้าเพิ่งหลินต้องรับรองเรื่องความปลอดภัยของโมอีเหรินเป็นอย่างดี

"เรื่องนี้แน่นอน แน่แน่นอนขอรับ" เจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้าลอบปาดหนึ่ง
หลังจากนั้นก็รีบพาโมอีเหรินออกจากห้องรับรองแขกพิเศษไป

คุณชายไปहीं ช่าง... น่าเกรงขามเหลือเกิน!

โมอีเหรินเดินตามเจ้าหน้าที่สมาคมพ่อค้ามาจนถึงห้องหนึ่งบนชั้นห้า
ในหอประชุม หลังจากเดินเข้าไปก็พบหน้าทั้งสองฝ่าย

ฝ่ายหนึ่งในนั้นไม่เคยพบหน้ามาก่อน เขานั่งในตำแหน่งหลักน่าจะ
เป็นผู้ชาย มีคนรับใช้สองคนยืนอยู่ด้านหลังเขา

มีกล่องโปรงแสงกล่องหนึ่งวางไว้บนโต๊ะเตี้ยข้างกายเขา ด้านใน
บรรจุสมุนไพรชนิดหนึ่ง

ครั้นมองจากรูปร่างภายนอกเขาดูมีอายุราวสามสิบห้าปี เครื่องหน้า
หล่อเหลา ท่าทางเก็บตัว สีหน้าเรียบเฉยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

โดยสรุปแล้วเขาดูเป็นคนเดายากและรับมียากด้วย นางจึงจัดไว้เป็น
'บุคคลอันตราย' ผู้หนึ่ง

ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใด พอโมอีเหรินพบหน้าเขา ก็รู้สึกคล้ายกับ...
เป็นกันเอง ราวกับว่า...เขาไม่มีทางทำร้ายนาง

นี่ช่าง...ช่างเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดนัก โมอีเหรินสันเทา
ชั่วคราว แล้วนางก็จัดความรู้สึกนี้ทิ้งไป

ส่วนอีกคนหนึ่งนางคุ้นเคยยิ่งนัก

"ท่านตาเจ้า?"

"อีเหรินน้อย?"

พอได้พบอีกฝ่ายที่นั่งทั้งสองคนล้วนรู้ถึงสาเหตุ

"อีเหรินน้อย เจ้าก็รู้ว่าสมุนไพรชนิดนี้คืออะไร?" เฟิงเจ้อยิ้มตาหยี ดีอกดีใจยิ่งนัก เขาคิดไม่ผิดว่าสมุนไพรนั้นก็คือหญ้าโลहितหงส์! เขา เพียงแต่เคยได้ยิน เคยอ่านเจอการบรรยายลักษณะในบันทึก แต่กลับ ไม่เคยเห็นสมุนไพรล้ำค่าของจริง

ที่คิดไม่ถึงคืออีเหรินน้อยก็รู้จักด้วย

แต่เนื่องจากอีเหรินน้อยทำให้เขาตะลึงมาหลายเรื่อง ดังนั้นครั้งนี้ เขาจึงไม่ตกตะลึงนานนัก เพียงแต่รู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง...

ตาแก่มอซังเดินนั้นดวงดีเพียงไรกัน ไยจึงมีหลานสาวที่เฉลียวฉลาด และความรู้กว้างขวางเช่นนี้

เฟิงเจ้อจิจฉาวิชาอยู่ในใจเป็นครั้งที่ร้อย

ยามนี้เขาเลือกที่จะลี้มเรื่องหนึ่งไป นั่นก็คือมอซังเดินเป็นคนสอน โมอีเหรินมากับมือ เรื่องที่นางรู้ โมซังเดินก็ต้องรู้ด้วย ดังนั้นผู้ที่มีความรู้ กว้างขวางอย่างแท้จริงควรจะเป็นมอซังเดินถึงจะถูก

"ท่านตาเจ้อ ท่านก็รู้หรือเจ้าคะ" โมอีเหรินมองข้ามดวงหน้ายิ้มแย้ม ของเฟิงเจ้อที่บิดเบี้ยวเล็กน้อยนั้น นางแปลกใจอยู่บ้าง

"พอรู้บ้าง" เฟิงเจ้อก็ไม่มั่นใจเสียทีเดียว

"หัวหน้าเฟิง แม่นางโม เชิญนั่ง"

พอบุรุษที่นั่งอยู่บนที่นั่งหลักเอ่ยปากก็เรียกขานชื่อของทั้งสองคน อย่างถูกต้อง ประหยัดเวลาในการแนะนำ

"ขอบคุณเจ้าคะ"/"ขอบคุณ"

โมอีเหรินและเฟิงเจ้อเอ่ยพร้อมกัน แล้วพวกเขาก็นั่งกันคนละฝั่ง

"ข้าเป็นหัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน เป็นผู้ขายสมุนไพรชนิดนี้

ทั้งสองท่านเป็นแขกเพียงสองคนที่รู้จักสมุนไพรรชนิดนี้" บุรุษผู้นั้นเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา

เฟิงเจ๋อมองเขาอย่างประหลาดใจอยู่บ้าง

หัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินหนุ่มแน่นเพียงนี้?

หัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินไม่เคยปรากฏตัวมาก่อน จู่ๆ ยามนี้กลับปรากฏตัวขึ้น อีกทั้งยังมีสมุนไพรรล่ำค่าเช่นนี้ หัวหน้าสมาคมท่านนี้...

"หัวหน้าสมาคมพ่อค้ามีนามว่าอะไร"ไม่ว่าในใจจะตะลึงพริ้งเพริดและสงสัยเพียงใด เฟิงเจ๋อก็ถามพลางยิ้มแยมตามความเคยชิน

หัวหน้าสมาคมพ่อค้ามองเฟิงเจ๋อแวบหนึ่ง "ข้ามีนามว่าเซียนลิ่ง"

"หัวหน้าเซียน ยินดีที่ได้รู้จัก" ใบหน้าเฟิงเจ๋อยังคงประดับรอยยิ้ม

ใบหน้ายิ้มแยมแจ่มใสก็คือสัญลักษณ์ของหัวหน้าสมาคมหมอโอสถแต่อย่างนี้กว่าเฟิงเจ๋อเป็นคนอารมณ์ดี คบหาได้ง่ายจากดวงหน้าี้ในความเป็นจริงเขาเฉียบแหลมยิ่งนัก! มิเช่นนั้นโยจึงสามารถนั่งในตำแหน่งหัวหน้าสมาคมอย่างมั่นคงได้

"ยินดีที่ได้รู้จัก" เซียนลิ่งตอบรับอย่างมีมารยาทเช่นกัน จากนั้นก็นำเข้าสู่หัวข้อทันที "ข้าขอชี้แจงหลักการของข้าก่อน หล้าโลहितหงส์ในที่นี่มีทั้งหมดสามตัน ขอเพียงหลอมยาแก้พิษได้ เตาที่หนึ่งไม่ว่าจะหลอมออกมาได้กี่เม็ด ข้าต้องการจำนวนครึ่งหนึ่ง แต่หากหลอมออกมาได้เพียงสามเม็ด นั่นจะต้องเป็นของข้าทั้งหมด"

"แล้วหากหลอมไม่ได้ล่ะ" เฟิงเจ๋อถาม

"หากหลอมไม่ได้ ไม่ต้องชดใช้ แต่ท่านลวงรู้ตำรับยาแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์แล้ว เช่นนั้นกายภาคน้ำหากมีวันหนึ่งวันใดที่ท่าน

สามารถหลอมโอสถชนิดนี้ได้ โปรดแจ้งสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินด้วย อีกทั้งต้องอนุญาตให้สมาคมพ่อค้ามีสิทธิพิเศษซื้อก่อน"

"ขอเพียงใช้หญ้าไลहितหงส์ก็สามารถหลอมยาแก้พิษออกมาได้แล้วหรือ" โมอีเหรินถามอย่างใคร่รู้

"แน่นอนว่าไม่ใช่" เขียนลิ่งหันไปหานางทันที น้ำเสียงที่เอื่อยกับนางดูใกล้ชิดและมีความเป็นมนุษย์มากกว่าที่เอื่อยกับเฟิงเจ้อ "ข้าได้เตรียมสมุนไพรอื่นๆ ไว้ให้แล้วเป็นจำนวนสามชุดเช่นกัน"

กล่าวถึงจุดนี้ เขียนลิ่งก็มองคนทั้งสอง

"ข้าได้เตรียมสมุนไพรไว้สามชุด แสดงว่ามีโอกาสหลอมสามครั้งไม่ว่าใครจะเป็นคนหลอม ไม่ว่าจะว่าจะได้โอสถออกมาต้องหลอมก็เตา ข้าต้องการเพียงโอสถในเตาแรกที่หลอมได้ สมุนไพรที่เหลือขอมอบให้เป็นของตอบแทน ทั้งสองท่านฟังเข้าใจแล้วใช่หรือไม่"

"อืม"/"เข้าใจแล้ว" เฟิงเจ้อและโมอีเหรินล้วนพยักหน้ากล่าว

"เช่นนั้นทั้งสองท่านมีใครอยากถอนตัวหรือไม่"

"ข้าต้องการสมุนไพร" โมอีเหรินเอ่ยทันที

"ข้าหลอมโอสถมานับครั้งไม่ถ้วน แน่แน่นอนว่ามีทั้งทางพลาดยาแก้พิษล้ำค่าเช่นนี้" แน่แน่นอนว่าเฟิงเจ้อไม่อาจถอนตัวออกไปเองได้ ไม่ต้องกล่าวถึงยาแก้พิษ แค่หญ้าไลहितหงส์นี้ก็คู่ควรที่เขาจะช่วงชิงมา

"แม้จะกล่าวว่ามีสมุนไพรสามชุด แต่ว่าคุณที่จะได้มันไปมีเพียงคนเดียว ในเมื่อทั้งสองท่านล้วนไม่คิดล้มเลิก เช่นนั้นอันดับต่อไปก็ขอให้ทั้งสองท่านโปรดรับการทดสอบจากข้า"

"หัวหน้าเขียน ในเมื่อมีสมุนไพรสามชุด มีสู้ให้ข้าและอีเหรินน้อย

หลอมทั้งหมด หากหลอมได้สำเร็จ ถือเป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับแผ่นดินใหญ่นะ" เฟิงเจ้อกล่าวแนะนำ

จนกระทั่งบัดนี้ยังไม่มียาแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์เลย ยามนี้เฟิงเจ้อมีโอกาสหลอมยาแก้พิษ เขาก็เป็นผู้อาศัยในดินแดนเทพยุทธ์คนหนึ่ง แน่แน่นอนว่าเขาจะต้องอยากออกแรงเพื่อแผ่นดินใหญ่ หากมียาแก้พิษแล้ว ผู้ครองสัตว์วิเศษและนักยุทธ์ทั้งหมดก็ล้วนไม่มีทางถูกทำร้ายด้วยพิษชนิดนี้อีกแน่นอน

"หัวหน้าเฟิงมีปณิธานที่อยากสร้างความผาสุกให้กับดินแดนเทพยุทธ์ ทำให้คนเคารพเลื่อมใส แต่ข้าเป็นเพียงพ่อค้า ส่วนตำรับยาแก้พิษนั้น ข้าไม่เคยคิดจะเผยแพร่ออกสู่ภายนอกด้วยเหตุผลส่วนตัว ดังนั้นผู้ที่จะได้สมุนไพรมีเพียงคนเดียว ส่วนจะหลอมยาแก้พิษได้หรือไม่ คงต้องพึ่งเจตจำนงของสวรรค์"

วาจาของเซียนลี้้งเรียบง่ายยิ่งนัก ทว่าแสดงออกถึงความตั้งใจอย่างชัดแจ้ง

เขาไม่สนใจการสร้างความผาสุกให้กับมนุษย์โลก เขาไม่ต้องการเพิ่มคนหลอมโอสถอีกคนเพื่อเพิ่มโอกาสการหลอมโอสถได้สำเร็จ

ส่วนสมุนไพรมสามชุดจะกลายเป็นของเสียทั้งหมดหรือไม่ เขาก็ไม่แยแส

เฟิงเจ้ออยากบันดาลโทสะอยู่บ้าง เขาเป็นหมอโอสถนะ โดยปกติสิ่งล้ำค่าที่สุดของหมอโอสถก็คือสมุนไพรรวมทั้งที่เขาสนใจมากที่สุดก็คือการตามหาตำรับยามาเพิ่มและได้รู้เห็นตำรับยาที่เป็นประโยชน์มากขึ้นส่วนจะเป็นฝีมือเขาหลอมหรือไม่ เฟิงเจ้อไม่สนใจมากนัก

สิ่งที่เขาไม่ชอบใจอย่างยิ่งก็คือเซียนลี้มีท่าทางไม่สนใจใยดีต่อ
สมุนไพร่สักนิด ถึงแม้จะใช้สินเปลื้อง อีกฝ่ายก็ไม่เจ็บไม่คันแต่อย่างใด

ใยจึงไม่เห็นคุณค่าสมุนไพร่!

นี่จะต้องถูกสวรรค์ลงโทษแน่...

ถึงแม้จะรู้ว่าเฟิงเจ้อกำลังตำหนิเขา เซียนลี้ก็ไม่สนใจ หากคนผู้หนึ่ง
ลุ่มหลงในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะคลั่งไคล้ไปบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา

เซียนลี้คิดถึงเสียว่าสีหน้าบิดเบี้ยวของเฟิงเจ้อมาจากอาการ
'คลั่งไคล้' นั้น

"ในเมื่อทั้งสองท่านล้วนไม่อยากล้มเลิก เช่นนั้นบททดสอบต่อไป
ก็คือ..."

เซียนลี้ดันกล่องโปร่งแสงไปด้านหน้า และส่งสัญญาณให้คนรับใช้
นำไปวางตรงกลางโต๊ะ

"ใครเปิดมันออกได้ สมุนไพร่ก็จะตกเป็นของคนที่นั่นทั้งหมด"

สิ้นเสียงเอ่ยของเซียนลี้ เฟิงเจ้อเอนตัวไปข้างหน้า พยายามอดกลั้น
ความตื่นเต้นไว้ เขามองสำรวจหญาโลहितหงส์อย่างละเอียด

นี่เป็นสมุนไพร่ในตำนาน ในที่สุดเขาก็ได้เปิดหูเปิดตา...เฟิงเจ้อ
ซาบซึ้งจนปาดน้ำตา

ว่าเขาอยู่ในระยะประชิดเช่นนี้ กลับไม่รู้สึกรังเกียจถึงกลิ่นอายใดๆ

มนุษย์สามารถใช้ไอวิเศษช่วยในการฝึกวิชาได้ ซึ่งจะทำให้การ
สัมผัสรับรู้ในสรรพสิ่งละเอียดอ่อนขึ้น เฟิงเจ้อเข้าใจดียิ่งนักเพราะเขาได้
สัมผัสสมุนไพร่ต่างๆ มาเป็นเวลานาน ขอเพียงเป็นสมุนไพร่ที่มีฤทธิ์แรง
มันจะยิ่งแผ่ไอวิเศษออกมามากขึ้น

ทว่าหญ้าโลहितหงส์กลับไม่ปล่อยกลีบอายออกมาแม้แต่หย้อย เห็นชัดว่าเบื้องหน้าคล้ายไม่มีสมุนไพรมีอยู่เลย

นี่น่าจะเป็นประสิทธิภาพของกล่องใบรังแสงใบนี้กระมัง

ทว่านอกจากสมุนไพรรและกล่องแล้ว เขาไม่เห็นส่วนใดที่จะเปิดออกได้ คล้ายว่านี่คือกล่องที่ปิดสนิท

จะเปิดออกอย่างไร!

ไม่ใช่สิ หากเป็นกล่องที่ปิดมิดชิด เช่นนั้นจะนำสมุนไพรมีไปวางอยู่ด้านในได้อย่างไร

เฟิงเจ๋อยื่นมือออกไป เขารู้สึกว่าสัมผัสถูกตัวกล่อง แต่ไม่ได้มีความรู้สึกว่าร่างกายสัมผัสโดนจริง

นี่มันวิธียะไรกัน ทำให้คนมองเห็น สัมผัสได้ แต่กลับไร้ความรู้สึกที่แท้จริง...

หรือว่า...

"นี่คือ...ค้ายกล?" เฟิงเจ๋อมองเขียนลึ่งอย่างนี้กสงสัย ลอบตื่นเต้นในใจ

สำหรับเรื่องค้ายกล แม้เขาจะเป็นหมอโอสถ แต่ก็มีความใคร่รู้และความใฝ่ฝันถึงซึ่งยากจะอธิบายได้

หากใช้ค้ายกลอย่างเหมาะสมจะมีส่วนช่วยในการหลอมโอสถยิ่งนัก เสียตายที่ในสมาคมหมอโอสถไม่ได้เก็บบันทึกเกี่ยวกับค้ายกลไว้เลย

เขียนลึ่งไม่ตอบข้อสงสัยของเฟิงเจ๋อ แต่กลับพุ่งความสนใจไปยังโมอีเหริน

"แม่นางโม่ แล้วความคิดเห็นของเจ้าล่ะ"

"นี่เป็นอาคมพรางตา" โมอีเหรินตอบทันที
อันที่จริง...นี่ไม่ถือว่าเป็นค่ายกล! เพียงแต่เป็นอาคมสำหรับปิดบัง
อำพรางอย่างหนึ่ง

ทว่านางไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าคนในดินแดนเทพยุทธ์มีความ
สามารถนี้!

โมอีเหรินมองเซียนลิ่งอย่างเคลือบแคลงเล็กน้อย รู้สึกว่า
หัวหน้าสมาคมพ่อค้าท่านนี้เต็มไปด้วยปริศนา อีกทั้งจะต้องเป็นบุคคล
ไม่ธรรมดาแน่

เซียนลิ่งคลี่ยิ้ม "เช่นนั้นแม่นางโมแก้ได้หรือไม่"

"ข้าแก้ได้"

จากนั้นเซียนลิ่งก็หันไปทางเฟิงเจ้อ "หัวหน้าเฟิง ท่านแก้ได้หรือไม่"
แน่นอนว่าเฟิงเจ้อเข้าใจในความหมายที่เขาถามประโยคนั้น

"ข้าขอสลະสิทธิ์แล้วกัน" เฟิงเจ้อถอนตัวอย่างเด็ดขาด

ทำเป็นก็คือทำเป็น ทำไม่เป็นก็คือทำไม่เป็น จะให้เขาอวดอ้างว่า
ทำได้เพียงเพราะอยากรักษาหน้า เขาทำไม่ได้หรอก

"เช่นนั้นแม่นางโม เชิญ" เซียนลิ่งมองโมอีเหริน สายตาเฝ้ารอคอย
อยู่บ้าง

โมอีเหรินเดินขึ้นหน้า ยื่นมือออกไป นางเพียงปาดเบาๆ...
กล่องโปร่งแสงก็ปลิวหายวับไป มีเพียงกล่องหยกสีเขียวปรากฏ
ออกมา

เฟิงเจ้อยังไม่ทันตกตะลึง เขาก็เห็นโมอีเหรินยื่นมือออกไปตะเบาๆ
กลางอากาศไม่กี่ตำแหน่ง เพราะพลังปฐมบนนิ้วของโมอีเหรินเชื่อมโยง

กับอาคารที่สร้างไว้ จึงเกิดเสียงดังเปรี๊ยะเบาๆ เสียงหนึ่ง กล่องหยกสีเขียว
จึงเปิดออกเอง เผยให้เห็นหญ้าโลहितหงส์สามต้นด้านใน

กลิ่นหอมของสมุนไพรเข้มข้นและมีไอร้อนแผ่ออกมา

"อีเหรินน้อย เจ้าแก้ได้อย่างไร" เฟิงเจ้อแสดงสีหน้าเลื่อมใส
ช่างร้ายกาจยิ่งนัก!

เขียนลิ่งระงับอารมณ์ตื่นเต้นอย่างสุดกำลัง "หัวหน้าเฟิง ตาม
เงื่อนไข สมุนไพรนี้ตกเป็นของแม่นางโม่ ท่านน่าจะไม่มีความเห็นเป็นอื่น
กระมัง"

"ไม่มี" เฟิงเจ้อไม่มีความเห็นเป็นอื่นแน่นอนอยู่แล้ว เขาเพียงแต่นึก
ขึ้นชมนาง

อีเหรินน้อยทำให้คนตะลึงยิ่งนัก!

ฝีมือเช่นนี้...หรือว่าตาแก่ไม่ซึ้งเดินเป็นคนสอนอีก

ตาแก่ผู้นั้นแก้สิ่งนี้เป็นด้วยหรือ อัจฉริยะอะไรปานนั้น...

"เช่นนั้นข้ามีเรื่องจะต้องเจรจากับแม่นางโม่ ไม่อาจรับรองหัวหน้าเฟิง
ได้แล้ว"

เขียนลิ่งหันไปส่งสัญญาณให้คนข้างกาย คนผู้นั้นมองข้าม
สีหน้าเฟิงเจ้อที่ยังอยากรออยู่ต่อและเชิญเขาออกไปอย่างเคารพนบ
โดยพลัน

ยามนี้ในห้องจึงเหลือเพียงแต่เขียนลิ่งและโม่อีเหรินสองคน

โม่อีเหรินเปิดกล่องออก จากนั้นมองเขาอย่างประหลาดใจเล็กน้อย

เขียนลิ่งมองนางด้วยความประหลาดใจเช่นกัน แต่แฝงไว้ด้วย

ดวงตาเฉียบคม

• ขอดสิทธิ์มันจากฝั่ง 4

"อาคมพรางตาไม่ใช่วรยุทธ์ ไม่ใช่ค่ายกล ไม่ใช่การฝึกบำเพ็ญใดๆ
ที่ถ่ายทอดกันในดินแดนเทพยุทธ์ในยามนี้ เจ้าเพียงมองก็รู้โดยพลัน
ไม่ซึ้งเงินเป็นคนสอนเจ้าหรือ"

34

จู่ๆ ก็ได้ยินชื่อท่านตา โมอีเหรินจึงกะพริบตาปริบๆ ด้วยความประหลาดใจ

ทว่านอกจากท่านตาเขี่ยนแล้ว นางไม่เคยได้ยินท่านตากล่าวถึงสหายรักหรือญาติคนอื่นๆ เลย ฉะนั้นคนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับท่านตานางไม่จำเป็นต้องจริงใจด้วย

แม้โมอีเหรินจะเกิดความรู้สึกใกล้ชิดกับเขี่ยนลึ้มอย่างประหลาด แต่...กับคนแปลกหน้า นางจะต้องสร้างกำแพงในใจไว้ ดังนั้นจึงมองข้ามคำถามของเขาไป

"ข้าเปิดกล่องออกแล้ว สมุนไพรนี้ตกเป็นของข้า แล้วตำรับยาละ"

รายละเอียดในการประมุขคือนางจะต้องหลอมยาแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ โมอีเหรินไม่มีทางลี้ม

เขี่ยนลึ้มไม่โกรธที่นางรอบคอบและกล่าวออกมาเช่นนี้ เขาเพียง

แย้มยิ้มอย่างใจกว้าง "อยู่ตรงนี้"

สิ่งที่เขายืนมากลับเป็นม้วนไผ่หยกม้วนหนึ่ง

ครั้งไม่มีอิหรีนมองไปที่ม้วนไผ่หยก ดวงตากลมๆ ของนางก็กะพริบ
ปริบๆ จากนั้นเงยหน้ามองเขียนล้ง "สิ่งนี้..."

สีหน้าเขียนล้งเจือด้วยรอยยิ้ม แวดตาอ่อนโยน ไร้ความเป็นปรปักษ์
การป้องกันตัว หรือเจตนาร้ายแม้เพียงกระพิกเดียว

มีเพียงความสงบเยือกเย็น...

ม้วนไผ่หยกไม่ใช่เครื่องมือบันทึกที่ใช้กันทั่วไปในดินแดนเทพยุทธ์
เวลานี้

ดินแดนเทพยุทธ์มักใช้ศิลาบันทึก ไม่ว่าจะใครหีบมันก็สามารถ
อ่านได้

ทว่าม้วนไผ่หยกนั้นแตกต่างกัน หากไม่รู้จักรหัสใช้ญาณพิเศษ
จะไม่มีทางอ่านข้อมูลที่บันทึกในม้วนไผ่หยกได้เลย

แต่เขียนล้งกลับหีบม้วนไผ่หยกออกมาทันที นี่เขากำลังทดสอบ
นาง?

หรือเขาคิดว่านางจะต้องรู้จักม้วนไผ่หยกแน่ เขาจงใจใช้วิธีนี้เพื่อ
แสดงออกถึงความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีอะไรแอบแฝง

หรือว่า...เขามีเจตนาอื่น

"แม่นางไม่รู้วิธีอ่านมันหรือไม่" เขียนล้งเอ่ยถามขึ้น

"หากข้าตอบว่าไม่รู้ล่ะ"

"นั่นเป็นเรื่องธรรมดา" เขียนล้งคล้ายไม่ประหลาดใจสักนิด
"ข้าสามารถสอนเจ้าได้ว่าจะอ่านมันอย่างไร"

โมอีเหรินผินหน้ามองเขาครูใหญ่แล้วเอ่ยว่า "ท่านช่างประหลาดนัก"
 "เอ๊ะ?" เขาประหลาดนักหรือ นี่เป็นครั้งแรกที่ได้รับคำวิจารณ์เช่นนี้
 สีนหน้าของเขียนลั้งจึงดูประหลาดใจอยู่บ้างจริงๆ

"ศิลาบันทึกราคายกที่ปรากฏในงานประมูลเมื่อครู เห็นชัดว่า
 ทำจากหินซึ่งเป็นสิ่งของที่ใครๆ ก็รู้จัก แต่ยามนี้เยท่านจึงมักหยิบสิ่งของ
 บางอย่างที่คุณคนทั่วไปอาจจะไม่รู้จักออกมาให้ข้าดูล่ะ" โมอีเหรินขมวดคิ้ว
 พลางบ่นเล็กน้อย "ทำเช่นนั้นข้าลำบากใจยิ่งนัก"

"ข้าทำให้เจ้าลำบากใจตรงที่ใด" รอยยิ้มในดวงตาเขียนลั้งลึกล้ำ
 ยิ่งนัก

"หากเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นความลับ แล้วท่านบอกความลับแก่ข้า
 ก็เท่ากับให้ข้าอยู่ใกล้อันตราย นั่นนับว่าเป็นปัญหายิ่งนัก" โมอีเหริน
 แสดงสีหน้าเคร่งเครียด

เขียนลั้งคลี่ยิ้ม "ความลับก็เป็นความรู้อย่างหนึ่ง ยามจำเป็นก็สามารถ
 เปลี่ยนเป็นวิธีเอาตัวรอดได้ ไยพอมมาถึงเจ้า ความลับกลับกลายเป็น
 สิ่งอันตรายล่ะ"

"ช่างเถอะ ถึงจะอันตรายแล้วอย่างไร หากผู้ใดคิดจะเอาชีวิตข้า
 คงลำบากสักหน่อยล่ะ" โมอีเหรินพึมพำ

"เจ้ามั่นใจในตนเองเช่นนี้ว่าผู้อื่นไม่อาจฆ่าเจ้าได้?"

นี่ชวนให้เขียนลั้งสงสัยใคร่รู้ในตัวนางเล็กน้อย

ครั้นมองจากรูปร่างภายนอก โมอีเหรินเป็นเพียงแม่นางน้อย
 บอบบาง อ่อนแรง ไม่มีแรงแม้แต่จะมัดไก่ แม้นางจะถนัดด้านการใช้พิษ
 แต่กลับไม่ได้แสดงออกว่านั่นคือการรับรองว่านางจะเอาชีวิตรอดได้

หรือจะไม่มีใครทำร้ายนางได้

ทว่ากลืนอายบนร่างนางช่างแปลกยิ่งนัก

เขาสัมผัสได้ นั่นไม่ใช่พลังยุทธ์ อีกทั้งไม่ใช่พลังวิเศษ แต่เป็นพลัง
อีกอย่างหนึ่ง

ซ้ำบนร่างนางยังมีกลิ่นอายสัตว์วิเศษชนิดใดชนิดหนึ่งซึ่งรุนแรงมาก
ที่น่าแปลกก็คือเขากลับไร้หนทางสัมผัสได้ว่านั่นคือสัตว์วิเศษชนิดใด

ยังมี...ชุดปีกสวรรค์บนร่างนาง

นี่คือวิธีที่ไม่ซั้งเงินใช้ปกป้องนางหรือ

ไม่ซั้งเงิน...ในที่สุดก็สอนหลานสาวจนกลายเป็น...แม่นางน้อยที่
ทำให้ผู้คนปวดหัวจริงๆ

"แล้วท่านอยากจะสังหารข้าหรือไม่ละ" โมอีเหรินมองเขาพลาง
เอ่ยถาม

"ไม่อยาก" เซียนลิ่งแทบจะตอบทันทีทันใดโดยไม่ต้องคิด

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว" จากนั้นโมอีเหรินก็หยิบม้วนไม้หยกมาและอ่าน
รายละเอียดด้านในอย่างง่ายดาย

ม้วนไม้หยกไม่ได้บันทึกเพียงตำรับยาแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์
เท่านั้น ขณะเดียวกันก็บันทึกตำรับยาพิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ไว้ด้วย

คิดไม่ถึงว่าสมุนไพรรักที่ใช้หลอมหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ก็คือ
หญ้าโลहितหงส์นี่เอง!

อันที่จริงหญ้าโลहितหงส์มีสองประเภท พวกมันเติบโตมาพร้อมกัน
ลักษณะและสีของใบเหมือนกัน มีอย่างเดียวที่แตกต่างคือส่วนราก

หญ้าโลहितหงส์รากดำมีสรรพคุณแก้คร่อนและโอมรณะเข็มชันัก

นี่ก็คือสมุนไพรวัวหลักใน 'หยาดน้ำตาเทพยุทธ์' การหลอมจนกลายเป็นหยาดน้ำตาเทพยุทธ์นั้นจะต้องดูดซับไอพิเศษเข้าไปด้วยเพื่อให้ยาออกฤทธิ์ได้ดียิ่งขึ้น

อีกประเภทหนึ่งคือหญ้าโลहितหงส์รากม่วง ซึ่งแตกต่างจากหญ้าโลहितหงส์รากดำ หญ้าโลहितหงส์รากม่วงนั้นแฝงไว้ด้วยพลังชีวิตและพลังการฟื้นคืนอันอุดมสมบูรณ์ สามารถกำจัดไอมรณะและพลังกั๊กร่อนได้ ดังนั้นจึงกลายเป็นวัตถุดิบหลักในยาแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์

ทว่าการจะหลอมหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ไม่ง่ายดายเช่นนั้น แค่หลอมวัตถุดิบก็นับเป็นปัญหาใหญ่แล้ว

หญ้าโลहितหงส์เติบโตในแถบพื้นที่ที่มีความร้อนสูง ดังนั้นมันจึง 'ทนความร้อน' ได้สูงพอควร เชื้อไฟธรรมดามิอาจหลอมหญ้าโลहितหงส์ให้กลายเป็นไอสดได้

อีกทั้งหญ้าโลहितหงส์รากม่วงยังทนความร้อนได้สูงกว่ารากดำเกือบเท่าหนึ่ง ดังนั้นจึงยิ่งหลอมยากขึ้น

ทว่าหากสมุนไพรมิเคยผ่านกระบวนการหลอมมาก่อนก็ไม่อาจกำจัดสิ่งเจือปนออกไปได้ และไม่สามารถทำให้วัตถุดิบละลายรวมตัวกับส่วนผสมตัวอื่น ๆ

ทว่าสำหรับโมอีเหรินแล้ว ไม่ถือว่าเป็นเรื่องยากเลยแม้แต่น้อย

ครั้นโมอีเหรินอ่านตำรับไอสดและใจความสำคัญเสร็จก็ถามเขาเป็นการลองเชิง "ท่านรีบร้อนอยากจะได้ยาแก้พิษหรือไม่"

"เจ้าหลอมได้ตอนนี้หรือ" นี่นาง...อ่านรายละเอียดในม้วนไม้หยกจบแล้ว?!

ความจริงสองข้อนี้ล้วนส่งผลให้เขียนลั้งตะลึงงันยิ่งนัก
"อ๋ม" โมอีเหรินพยักหน้าพลาบส่งเสียงตอบเพียงสั้นๆ
เขียนลั้งประหลาดใจจนพูดไม่ออก ยาแก้พิษหลอมได้ยากกว่า
ยาพิษเสียอีก เขานึกไม่ถึงว่านางพร้อมจะหลอมในเวลา
นี้ได้ เช่นนั้นแล้วแต่นางเถิด

จากฝีมือการหลอมไอสถของนางอาจทำให้เขาได้รู้ถึงฝีมือการหลอม
ไอสถของโมซึ่งเจินว่าพัฒนาถึงขั้นใดแล้ว

เขียนลั้งถ่ายถอดคำสั่งลงไปโดยพลัน ให้คนจัดเตรียมห้องหลอม
ไอสถห้องหนึ่ง ซ้ายยังให้นำสมุนไพรวัดอื่นไปวางไว้ด้านในด้วย

"หากข้าหลอมสำเร็จ ท่านจะประเมินผลของยาแก้พิษได้หรือไม่"
โมอีเหรินถามโดยพลัน

แม้โมอีเหรินจะมั่นใจในฝีมือการหลอมไอสถของตนเอง ทว่านาง
ไม่มีความรู้เรื่องพิษอันร้ายแรงของ 'หยาดน้ำตาเทพยุทธ์' มาก่อน และ
ไม่ค่อยมั่นใจในผลของยาแก้พิษนัก

"ได้" เขียนลั้งพยักหน้าพลาบเอ่ยตอบรับ

"ท่าน...คงเป็นหมอไอสถกระมัง"

"ใช่จึงถามเช่นนั้น"

"สัตยชาติญาณ"

"..." เพียงแค่สัตยชาติญาณ นางก็ถามอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้
นี้ทำให้เขียนลั้งจนคำพูดไปโดยพลัน

"ใช่หรือไม่เล่า" โมอีเหรินซักไซ้

"ใช่" เขียนลั้งเพียงลั้งเลเล็กน้อย แล้วก็พยักหน้ายอมรับอย่างเปิดเผย

"แต่ข้าไม่สามารถหลอมหญ้าโลहितหงส์รักม่วงได้" นี่ก็คือเหตุผลที่เขาต้องการให้คนอื่นมาหลอมยาแก้พิษ

"อ้อ..." เขาคงติดอยู่ที่ 'เชื้อไฟ' กระจ่าง!

เมื่อฟังดูเช่นนี้ ฝีมือของหัวหน้าสมาคมพ่อค้าผู้นี้ก็ลึกลับยิ่งนัก!

อีกทั้งไม่แน่ว่าอันที่จริงแล้วเขาอาจร้ายกาจมากก็เป็นได้

นางจำได้ว่าแต่ก่อนยามอ่านเรื่องราวและบุคคลในดินแดนเทพยุทธ์ที่ทานดาเหยียนส่งมาให้มันไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับเซียนลี้เลย

เพราะหัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลินทำตัวลึกลับซับซ้อน แล้วก็ไม่พบใครเคยพบเขา

ทว่ายามนี้นางไม่เพียงได้พบ ยังรู้ว่าเขาเป็นหมอลือสดด้วย ส่วนพลังยุทธ์...บวร่างเขาไม่มีพลังยุทธ์และพลังวิเศษ กลิ่นอายนั้นคล้ายกับพลังปฐมของนางเล็กน้อย

วิธีฝึกบำเพ็ญของเขาเหมือนข้าหรือไม่

โม่อีเหรินมองเขาอย่างอยากรู้อยากเห็น เวลานี้คนที่ออกไปเตรียมการก็กลับมาแล้ว

"ยามนี้ห้องหลอมไอสดจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว สมุนไพรอื่นก็วางไว้ในห้องหลอมไอสดแล้วขอรับ"

"อืม" เซียนลี้พยักหน้ารับ ก่อนจะหันไปทางโม่อีเหริน "แม่นางโม่พวกเราไปกันเถิด"

ยามนั่นเองคนที่ออกไปเตรียมการก็รายงานขึ้น "นอกจากนี้หลงจู้ตัวยังฝากมาแจ้งว่าคุณชายไปหาลี้ต้องการพบแม่นางโม่ขอรับ"

"ไปหาลี้?"

• ขอดสกัดน้ำมันจากขิง 4

เป็นของที่ไม่ได้พานพบเสียวนาน...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6539->